

MESIA

POTRIVIT

PROROCIRII BIBLIEI

de
Tony Alamo

Dovada absolută că
Isus este singura cale
spre Împărăția Cerului

Referințele biblice din această carte aparțin Bibliei Cornilescu, versiunilor originale în limba aramaică, ebraică și greacă, și Versiunea Regelui James în engleză.

CUPRINS

INTRODUCERE	2
I. ACREDITĂRILE LUI MESIA	17
II. PROROCIRILE PRIVIND VIAȚA ȘI LUCRAREA LUI MESIA	33
III. PARADOXURILE PROFETICE DIN PROROCIRILE REFERITOARE LA HRISTOS	43
IV. PROROCIRILE PRIVIND SUFERINȚELE, MOARTEA ȘI ÎNVIEREA LUI MESIA (HRISTOS) A. PSALMUL 22	57
B. ISAIA 53	63
V. PROROCIRILE CARE DESCRIU ROLURILE MESIANICE ALE LUI HRISTOS	77
VI. DUMNEZEIREA LUI MESIA (HRISTOS) ÎN AMBELE TESTAMENTE	86
VII. TIPURI ȘI PROROCIRI INDIRECTE ALE VECHIULUI TESTAMENT ÎMPLINITE PRIN HRISTOS	94

Cel mai mare miracol tipărit: istoria lui

MESIA

potrivit prorocirii Bibliei

„**Toți proorocii mărturisesc despre EL**” (Faptele Apostolilor 10.43).
„**În sulul cărții este scris despre Mine**” (Psalmi 40.7, Evrei 10.7).

INTRODUCERE

CEA MAI UIMITOARE DRAMĂ cu care s-a confruntat mintea omenească – o dramă scrisă sub forma unei prorociri în Vechiul Testament și sub forma unei biografii în cele patru Evanghelii – este povestirea lui Isus care este Hristosul. Un fapt remarcabil, printre altele, îl distinge pe EL: singura dată în istoria universală, omenirii i-au fost date dinainte detalii explicite despre nașterea, viața, moartea și învierea Lui. Aceste detalii se găsesc în documente care au fost făcute publice înainte de nașterea Lui și nimeni nu pune la îndoială sau nu ar trebui să pună la îndoială faptul că aceste documente au avut o mare circulație cu mult înainte de nașterea Lui. Oricine poate compara actele istorice oficiale despre viața Lui cu aceste documente vechi și se poate convinge că ele corespund perfect. Ceea ce este uimitor în acest indiscutabil miracol este că s-a întâmplat numai unui singur om în istoria omenirii.¹

Să ne concentrăm atenția asupra minunii inegalabile a acestui miracol literar. Gândiți-vă o clipă – cine ar fi putut scrie dinainte viața lui George Washington, Abraham Lincoln sau a oricărui personaj istoric cu sute și mii de ani înainte ca acesta să se nască? Nicăieri în literatura

1. Numeroși cercetători ai Bibliei au atras atenția asupra acestui fapt extraordinar. Cu secole înainte să se fi născut Hristos, nașterea și cariera Lui, suferințele și slava Lui, au fost toate descrise în linii mari și în detaliu în Vechiul Testament. Hristos este singura persoană născută vreodată în această lume ai căror strămoși, dată a nașterii, loc de naștere, mod de naștere, copilărie, viață adultă, învățături, caracter, carieră, propovăduire, primire, respingere, moarte, înmormântare, înviere și înălțare au fost scrise în prealabil, în cel mai minunat mod, cu secole înainte ca El să se fi născut.

„Cine ar putea desena o imagine a unui om încă nenăscut? Desigur că Dumnezeu, și numai Dumnezeu. Nimeni nu a știut când se vor naște Shakespeare sau Napoleon. Totuși aici în Biblie avem cea mai izbitoare și de netăgăduit înfățișare a unui om zugrăvit nu de unul ci de douăzeci sau douăzeci și cinci de artiști, și niciunul dintre ei nu a văzut omul pe care-l pictau.”

universală, laică sau religioasă, nu se poate găsi un duplicat al miracolului uimitor al vieții scrise dinainte a lui Hristos. Galeria cerească, nu studioul unui artist pământesc, a fost inspirația pentru acel portret. Miracolul acesta al vieții scrise dinainte a lui Hristos și împlinirea sa perfectă în Isus din Nazaret sunt atât de uimitoare, încât doar o putere divină ar fi putut să-l prezică și să-l realizeze. Potrivit dovezilor complete prezentate aici, toți cititorii serioși vor admite că „proorocirea n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1.21).

Patru mari adevăruri demonstrate de acest fapt

Deoarece nu există aberații sau variații între prezicerile Vechiului Testament despre venirea lui Mesia și împlinirea Noului Testament în Isus din Nazaret, instinctiv se trage concluzia că mâna care a desenat imaginea din proorocie a modelat portretul din istorie. Concluzia inevitabilă este adevărată în patru puncte:

(1) Aceasta dovedește că Biblia este Cuvântul insuflat de Dumnezeu, deoarece omul nu este capabil nici să scrie, nici să împlinească o astfel de minune literară fără nici un ajutor.

(2) Aceasta dovedește că Dumnezeu din Biblie, singurul care cunoaște sfârșitul de la început, singurul care are puterea să împlinească Cuvântul Lui întru totul, este Dumnezeu cel adevărat și viu.

(3) Aceasta demonstrează că Dumnezeu din Biblie este atât atotcunoscător, în stare să prezică viitorul în care sunt implicați nenumărați oameni care sunt capabili de a exersa voința morală proprie, cât și atotputernic, în stare să transmită o împlinire desăvârșită a Cuvântului Lui în mijlocul necredinței, ignoranței și răzvrătirii larg răspândite în rândul oamenilor.

(4) Aceasta demonstrează că Isus din Nazaret, care a împlinit atât de perfect și de complet toate prezicerile Vechiului Testament, este cu adevărat Mesia, Mântuitorul lumii, Fiul Dumnezeului cel viu.

Hristos este centrul istoriei

Se consideră că HRISTOS este centrul istoriei și tema centrală a Bibliei. Hristos din Noul Testament este rodul arborelui vieții, este arborele proorocirii și se naște cu adevărat din Duh. Plină de duh, scăldată în sângele lui Isus, creștinătatea este desăvârșirea unui plan, ale cărui

prime contururi au fost schițate cu mai mult de 1.500 de ani înainte de nașterea lui Hristos.

Prorocirea împlinită este unică Bibliei

Adevărul este că numai Biblia conține prorociri împlinite; ca urmare, oferă o dovadă concludentă, copleșitoare și absolută a inspirației divine. Iată pe scurt argumentarea: nici un om nu poate prezice viitorul fără ajutorul inspirației divine, deoarece acesta este un zid de nepătruns, o adevărată „cortină de fier” pentru omenire. Numai un Dumnezeu atotputernic și atotcunoscător poate prezice viitorul în mod infailibil. Dacă se va găsi o prorocie adevărată, cu o împlinire sigură (așa cum se găsește în Biblie), cu suficient timp între predicție și împlinire și cu detalii explicite în predicție care dovedesc că prorociile nu sunt simple bănueli, cazul este perfect și de netăgăduit. Nu uitați că au trecut 400 de ani între ultimele predicții mesianice din Vechiul Testament și împlinirea acestora în Hristos din Evangheliile.² Firește că multe prorociri au apărut înainte de anul 400 î.d.C. Într-o perioadă de 1.100 ani, din vremea lui Moise (1.500 î.d.C.) până în vremea lui Malahi (400 î.d.C.), mulți proroci s-au suscedat, s-a materializat prorocirea mesianică și toți acești proroci au mărturisit atât despre venirea lui Mesia cât și despre prorociile cu referire la Hristos, care au fost date lui Adam și Eva în Grădina Raiului, și multe altele până în epoca lui Moise.

Aceste preziceri din Vechiul Testament sunt așa de detaliate și de voluminoase, iar împlinirea lor este așa de deplină în Noul Testament, încât nu ar trebui să fie nici un necredincios în lume, dacă s-ar studia prorocirea mesianică; și nici nu ar trebui să fie nici un discipol care se îndoiește, dacă acest fapt al prezicerii și împlinirii ar fi înțeles pe deplin. Din nefericire, încă nu l-am întâlnit pe primul sceptic sau critic onest care a studiat cu atenție prorociile care toate converg spre Hristos. Aici este cu adevărat „A Domnului stâncă a vremii, reazăm de neclintit a credinței”.

2. Dovada îndelungatei perioade de timp care s-a scurs între ultima carte a Vechiului Testament și prima carte a Noului Testament este prezența în lume a SEPTUAGINT-ului, o traducere a Vechiului Testament în greacă pe la 200 î.d.C. Această traducere a început în timpul domniei lui Ptolemeu Filadelfus, cam în 280 î.d.C., și s-a încheiat nu mult după aceea. Având o TRADUCERE a întregului Vechi Testament, așa cum îl știm noi, făcută cu peste 200 ani î.d.C., este evident că acele cărți ale Vechiului Testament din care s-a făcut traducerea sunt și mai vechi.

„Prorocirea” este metoda folosită de Dumnezeu pentru a dovedi adevărul Lui

Învățăturile biblice sunt atât de diferite de toate celelalte religii și atât de importante – ele ne spun că destinul etern al omului, mântuirea sau condamnarea, depinde de acceptarea lui Hristos și a poruncilor Lui din Biblie (versiunea Bibliei Cornilescu, a regelui James și textele originale în limba ebraică, aramaică și greacă elenă, care este greaca scrisă și vorbită de evrei) – încât avem dreptul să știm dacă Biblia este sau nu este decret ceresc, Cuvântul absolut și final al lui Dumnezeu, și dacă mesajul acesteia este, în întregime, autorizat de Atotputernicul. Dacă Dumnezeu a făcut o revelație a voinței Lui în Biblie, nu e nici o îndoială că, în mod sigur, El va arăta oamenilor că Biblia este cu adevărat voința Lui revelată. Modul, pe care El l-a ales pentru a arăta oamenilor că Biblia reprezintă Cuvântul Lui, este un mod ce poate fi înțeles de omul obișnuit, și anume prin oferirea și împlinirea unor prorociri specifice, detaliate. Este pecetea Lui divină, arătând tuturor că El a vorbit. Această pecete nu poate fi falsificată niciodată. Ea este aplicată adevărului pe care îl atestă, deoarece cunoașterea prealabilă de către EL a acțiunilor unor oameni inteligenți care sunt capabili de a exersa voință morală proprie, nu este numai unul dintre atributele de nepătruns ale Dumnezeirii, ci reprezintă exclusiv perfecțiunea divină.

Provocându-i pe zeii falși din vremea lui Isaia, adevăratul Dumnezeu a spus: „Apărați-vă pricina... arătați-vă dovezile cele mai tari... să le arate și să ne spună ce are să se întâmple. Spuneți-ne ce se va întâmpla mai târziu, ca să știm că sunteți zeii” (Isaia 41.21-23).

Există credințe false, cum ar fi Mohamedanismul sau Budismul, care au încercat să-și fundamenteze principiile pe pretinse miracole, dar nici una dintre ele și nici o altă religie din istoria universală, cu excepția Bibliei, nu s-a aventurat să avanseze prorociri.

Este slava unică a Atotputernicului, Atotcunoscătorului Dumnezeu, care este „Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut mariginile pământului” (Isaia 40.28) să declare „lucruri noi... mai înainte ca să se întâmple” (Isaia 42.9). Nu va da slava aceea altuia, deoarece așa cum a spus El: „Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia” (Isaia 42.8). Numai adevăratul Dumnezeu cunoaște în prealabil și prezice viitorul. El a preferat să-și rețină prezicerile în paginile

Scripturii.³ Deși prorocirea divină din Biblie se referă la numeroase alte subiecte, cum ar fi evreii, popoarele din vecinătatea Israelului, cetățile antice, biserica și zilele de pe urmă, perfecțiunea divină a prezivizunii și împlinirii este cel mai bine ilustrată în prorocirile referitoare la Hristos, decât în orice altă sferă.

Iată declarația exactă care arată că numai Dumnezeu și numai în Biblie face prorociri adevărate: „Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul; Eu sunt Dumnezeu și nu este niciunul ca Mine, EU AM VESTIT DE LA ÎNCEPUT CE ARE SĂ SE ÎNTÂMPLE și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: «HOTĂRĂRILE MELE VOR RĂMÂNEA ÎN PICIOARE ȘI ÎMI VOI ADUCE LA ÎNDEPLINIRE TOATĂ VOIA MEA»” (Isaia 46.9-10). (Declarația lui Dumnezeu că numai El poate face și împlini prorociri, care nu pot fi găsite decât în Biblie, este repetată de multe ori în Biblie. Vezi Isaia 45.1-7, 2 Timotei 3.16, 2 Petru 1.19-21, Deuteronom 18.21-22, Isaia 41.21-23, Ieremia 28.9 și Ioan 13.19.)

Remarcați forța extraordinară a acestui fapt: prevederea unui lucru care se va întâmpla cu mult înainte ca acesta să aibă loc și realizarea acestuia nu sunt altceva decât lucrarea Domnului.

„Împlinirea întâmplătoare” a prorocirii este exclusă

Ateiști disperăți și alți necredincioși, în căutarea unei modalități de a dejuca prorocirea împlinită și conotațiile ei, au argumentat că împlinirile prorocirii Vechiului Testament în Noul Testament au fost „întâmplătoare” și „simple coincidențe”. Dar când se dau detalii, „împlinirea întâmplătoare” a prorocirii este exclusă. Un scriitor spune: „Este posibil ca o precizare, rostită la întâmplare și exprimând ce se poate întâmpla în general, să pară o prorocire adevărată. Dar dacă prorocirea oferă câteva DETALII referitoare la timp, loc și evenimente aferente, este evident că posibilitatea unei «împliniri întâmplătoare», printr-un «concurs norocos de împrejurări» devine extrem de disperată – de fapt,

3. Mulți s-au străduit să prezică viitorul. Nimeni, în afara Bibliei, nu a reușit. „Dificultatea extrem de mare de a încadra o prorocire care se va dovedi precisă, se poate vedea în acea rimă familiară dar rudimentară cunoscută ca «Profeția Mamei Shipton». Cu câțiva ani în urmă, a apărut ca o pretinsă relicvă a unor vremi îndepărtate, și s-a pretins că a prezis invenția locomotivei cu aburi, înălțarea lui D’Israeli în politica britanică, etc. De ani de zile, am încercat să dezvălui și să expun ceea ce mi s-a părut o uriașă șarlatanie și am reușit... Am urmărit punct cu punct totul până la un anumit Charles Hindley (din Marea Britanie) care a confirmat că este autorul acestei prorociri false, care a fost scrisă în 1862 în loc de 1448 și a fost crezută de un public naiv. Este una dintre dovezile uluitoare ale perversității umane că aceiași oameni care încearcă să arunce suspiciuni asupra prorocirilor vechi de două mii de ani, cred, fără să-și pună întrebări, o prorocire inventată care a fost publicată DUPĂ ce s-au petrecut evenimentele prezise, și nu cercetează presupusa ei origine în antichitate” (Dr. A.T. Pierson).

imposibilă”. Prorocirile antichității păgâne au avut grijă să ofere întotdeauna unul sau două detalii pe care le-au exprimat în termenii cei mai generali și ambigui. În cursul istoriei, cu excepția prorocirilor din Scriptură, **nu a existat nici o precizare exprimată clar și în cele mai mici detalii care să poată pretinde că s-a împlinit**. Să presupunem că ar fi numai cincizeci de prorociri în Vechiul Testament (în loc de sute de prorociri) privind prima venire a lui Hristos, oferind detalii despre venirea lui Mesia. Toate sunt întruchipate de Isus. Probabilitatea unei „împliniri întâmplătoare” așa cum a fost calculată de matematicieni cu ajutorul teoriei probabilităților, este de mai puțin de unu la 1.125.000.000.000.000. Dacă mai adăugăm numai două elemente la aceste cincizeci de prorociri și stabilim TIMPUL și LOCUL unde trebuie să se întâmple, **imensa improbabilitate ca acestea să se împlinescă întâmplător depășește toată puterea numerelor ce pot fi exprimate** (sau capacitatea omului de a înțelege). S-ar putea crede că dovezile sunt mai mult decât suficiente pentru ca toate pledoariile de împlinire **întâmplătoare** emise de necredincioși să poată fi respinse, neavând nici o ocazie să poată scăpa de evidentul din profeții.

Se observă în continuare că datorită naturii lor, multe dintre prorocirile referitoare la Mesia nu pot fi împlinite decât de **Dumnezeu**, cum ar fi nașterea Lui de către o fecioară, perfecțiunea Lui fără păcate și sfântă, învierea Lui și înălțarea Lui la ceruri. Numai DUMNEZEU poate face posibilă nașterea lui Isus de o fecioară sau învierea din morți.

VENIREA LUI MESIA

ÎN VECHIUL TESTAMENT se afirmă în mod categoric, clar și continuu că „Mesia va veni”. De zeci de ori citim astfel de promisiuni: „Iată că **Împăratul tău vine** la tine” (Zaharia 9.9), „Domnul Dumnezeu vine” (Isaia 40.10); „Domnul pe care-L căutați va intra în Templul Său” (Maleahi 3.1); și „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc” (Deuteronom 18.15). Isaia a spus „o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai” (Isaia 11.1) asupra căruia Domnul a făcut să cadă păcatul nostru al tuturor (Isaia 53.6). Profeții din vechime adeseori au vorbit despre vremea când „dorința tuturor națiunilor” va veni (Hagai 2.7, de asemenea Geneza 3.15, 49.10, Numeri 24.17, Psalmi 2.6, 118.26, Isaia 35.4, 62.11, Ieremia 23.5-6).

Venirea lui Hristos este tema centrală a Bibliei

Venirea lui Hristos, inclusiv nașterea, perfecțiunea, lucrarea, învățăturile, suferințele, moartea și învierea Sa, promise în Vechiul Testament și împlinite în Noul Testament sunt tema centrală a Bibliei. Hristos este legătura dintre cele două Testamente. Vechiul Testament este revelat în cel Nou, iar Noul Testament este ascuns în cel Vechi.

Cititorul obișnuit al Bibliei o poate înțelege

Cel mai obișnuit cititor poate examina prezicerile vechi și ciudate privind persoana și lucrările lui Mesia din Vechiul Testament, poate urmări evoluția treptată a acestor revelații de la Geneză la Maleahi și poate urmări prorocirile pe măsură ce devin din ce în ce mai detaliate și mai specifice până când, în final, se evidențiază portretul complet al Aceluia care va veni. Apoi, cu această imagine clar întipărită în minte, poate trece la Noul Testament și, începând cu Matei, poate vedea cum personajul **istoric**, Isus din Nazaret, corespunde și coincide perfect cu personajul **profetic** zugrăvit de prooroci. Nu este nici o diferență, și cu toate acestea nu ar fi putut exista nici o înțelegere secretă și nici un contact între proorocii Vechiului Testament și naratorii Noului Testament. Remarcați că nu m-am îndepărtat de Biblie. Pur și simplu am comparat două portrete, unul, plin de mister, descris în Vechiul Testament și aprăținând lui Hristos. El este un mister pentru cei pământești, dar misterul este dezvăluit când o persoană se naște din nou din Duh, apoi îl caută pe Domnul cu toată inima studiind Cuvântul Domnului, Biblia. Când ne naștem din nou din Duh, putem descifra, prin intermediul Duhului Sfânt, toate misterele nu numai ale Vechiului ci și ale Noului Testament. Toate devin foarte clare. Hristos din Noul Testament a împlinit toate prorocirile Vechiului Testament care se refereau la El, dar din nou, mintea pământească nu descifrează nimic din aceasta. Faptele Bibliei sunt, în mod misterios, ascunse pentru mintea pământească. Sufletul și mintea spirituală sunt capabile să descifreze tot ce provine de la Domnul.⁴ Hristos a fost chiar întruparea întregii Dumnezeiri. Încarnarea Lui, prezența Lui aici pe pământ și Noul Testament dovedesc divinitatea lui împlinită și El lucrează în și prin biserica Lui, trupul Lui, mireasa Lui, Noul Ierusalim. Isus este Mesia! Este ușor pentru creștinul născut-din-Duh, care s-a scaldat în sângele lui Isus, să ajungă la concluzia că prorocirile

4. 1 Corinteni 2.6-14

Vechiului Testament și împlinirea lor în Noul Testament sunt unul și același lucru – Isus, trupul Lui, mireasa Lui, Noul Ierusalim, biserica.

SUMARUL PROROCIRILOR

Să evidențiem câteva dintre similaritățile remarcabile în corespondențele dintre prezicerea din Vechiul Testament și împlinirea din Noul Testament. Răscumpărarea (mântuirea) urma să fie împlinită de o singură persoană care era figura centrală a ambelor Testamente, promisul Mesia. Ca „Sămânța a femeii”, El urma să-i zdrobească capul Satanei (citiți Geneza 3.15 împreună cu Galateni 4.4). Ca Sămânța a lui Avraam (Geneza 22.18 cu Galateni 3.16) și Sămânța a lui David (Psalmi 132.11, Ieremia 23.5 cu Faptele Apostolilor 13.23), El urma să vină din tribul lui Iuda (Geneza 49.10 cu Evrei 7.14).

El urma să vină la un moment stabilit (Geneza 49.10, Daniel 9.24-25 cu Galateni 4.4) și urma să fie născut de o fecioară (Isaia 7.14 cu Matei 1.18-23; de asemenea Luca 1.27, 35) în Betleemul Iudeii (Mica 5.2 cu Matei 2.1, Luca 2.4-6). Persoane importante urmau să-L viziteze și să-L adore (Psalmi 72.10 cu Matei 2.1, 11). Datorită mâniei unui împărat gelos, copii nevinovați urmau să fie uciși (Ieremia 31.15 cu Matei 2.16-18).

Urma să fie precedat de un vestitor Ioan Botezătorul, înainte de a intra în lucrarea Lui publică (Isaia 40.3, Maleahi 3.1 cu Matei 3.1-3 și Luca 1.17).

Urma să fie profet ca Moise (Deuteronom 18.18 cu Faptele Apostolilor 3.20-22) și să primească o ungere specială a Sfântului Duh (Psalmi 45.7, Isaia 11. 2-4, 61.1-3 cu Ioan 3.34-36, Matei 3.16-17; Luca 4.15-19, 43). Urma să fie preot după ordinul lui Melchisedec (Psalmi 110.4 cu Evrei 5.5-10). Ca „Slujitor al Domnului”, El urma să fie un mântuitor credincios și răbdător atât pentru alte națiuni cât și pentru evrei (Geneza 17.5, Isaia 42.1, 6 cu Matei 12.18, 21).

Lucrarea sa urma să înceapă în Galileea (Isaia 9.2 cu Matei 4.12-17, 23); mai târziu, El urma să intre în Ierusalim (Zaharia 9.9 cu Matei 21.1-10) pentru a aduce mântuirea. Urma să intre în templu (Hagai 2.7, 9, Maleahi 3.1-2 cu Matei 21.12, 1 Corinteni 3.16-17, 6.19, 2 Corinteni 6.16-18, Efeseni 2.18-22, Apocalipsa 3.20).

Zelul Lui pentru Domnul este descris în ambele Testamente (Psal-

mi 69.9 cu Ioan 2.15-17). Modalitatea lui de a predica urmau să fie parabolele (Psalmi 78.2 cu Matei 13.34-35), iar lucrarea Lui urma să fie caracterizată de miracole (Isaia 35.5-6 cu Matei 11.4-5, Ioan 11.47). El urma să fie respins de frații Lui (Psalmi 69.8, Isaia 53.3 cu Ioan 1.11, 7.5), să fie „o piatră de poticnire” pentru evrei și „o stâncă de cădere” (Isaia 8.14 cu Romani 9.32-33, 1 Petru 2.7-8).

El urma să fie urât fără motiv (Psalmi 22. 6-20, Isaia Capitolul 53, Zaharia 12.10, Psalmi 69.4, Isaia 49.7 cu Ioan 15.18-25, Matei 2.13, 26. 67-68, 27. 28-44, Marcu 8.31, Luca 4. 28-29, 23.5, 10-11, Ioan 8.37, Capitolul 19), respins de conducători (Psalmi 118.22 cu Matei 21.42-46, Ioan 7.48-53), trădat de un prieten (Psalmi 41.9 cu Ioan 13.18, 21), abandonat de discipolii Lui (Zaharia 13.7 cu Matei 26.31-56) și vândut pentru treizeci de arginți (Zaharia 11.12 cu Matei 26.15). Prețul plătit pentru El urma să fie dat pentru țarina olarului (Zaharia 11.13 cu Matei 27.7). Urma să fie lovit peste obraz (Mica 5.1 cu Matei 27.30), scuipat (Isaia 50.6 cu Mat 27.30), batjocorit (Psalmi 22. 7-8 cu Matei 27.28-31, 39-44) și bătut (Isaia 50.6 cu Matei 26.67, 27.26, 30).⁵

Moartea Lui prin răstignire pe cruce este descrisă în detalii în Psalmul 22, iar **semnificația** morții Lui, pentru ispășirea în locul nostru a propriilor noastre păcate, este descrisă în Isaia 53. Măinile și picioarele lui urmau să fie străpunse (Psalmi 22.16, Zaharia 12.10 cu Ioan 19.18, 37, 20.25), dar nici un os din trupul lui nu urma să fie zdrobit (Exod 12.46, Psalmi 34.20 cu Ioan 19.33-36). Urma să îndure setea (Psalmi 22.15 cu Ioan 19.28) și urma să i se dea oțet să bea (Psalmi 69.21 cu Matei 27.34) și urma să se numere printre cei fără de lege (Isaia 53.12 cu Matei 27.38).

Trupul Lui urma să fie îngropat cu cei bogați (Isaia 53.9 cu Matei 27.57-60), dar nu urma să putrezească (Psalmi 16.10 cu Faptele Apostolilor 2.31).

El urma să fie înviat dintre cei morți (Psalmi 16.10 cu Matei Capitolul 28, Marcu Capitolul 16, Luca Capitolul 24, Ioan Capitolul 20 și Faptele Apostolilor 13.33) și să se suie la dreapta Domnului Dumnezeu (Psalmi 68.18 cu Luca 24.51, Faptele Apostolilor 1.9; de asemenea, Psalmi 110.1 cu Evrei 1.3).

⁵ Este foarte impresionant să citești în paralel afirmațiile prorocirilor și împlinirea lor. De exemplu, comparați Isaia 50.6 cu împlinirea din Noul Testament:

Prorocirea: „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obraji înaintea celor ce-Mi smulgeau barba: nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări”.

Împlinirea: „Atunci L-au scuipat în față, L-au bătut cu pumnii, și L-au palmuit” (Matei 26.67).

Această schiță a prorocirii mesianice a Vechiului Testament împreună cu împlinirea din Noul Testament nu este, firește, nici pe departe completă; aceasta schiță nu ne oferă decât o idee, deși am acoperit multe dintre punctele principale. Rețineți că sunt, de fapt, sute de preziceri referitoare la venirea lui Mesia în Vechiul Testament!

MESIA CARE A VENIT

Mărturia lui Hristos că a împlinit prorocirile Vechiul Testament

Nu numai că viața lui Hristos a fost scrisă în prealabil în Vechiul Testament, dar Isus Hristos din Noul Testament știa asta, și a fost martorul acestui fapt în Noul Testament. Este un miracol, unul fără pereche în literatura universală. Nici o altă persoană din istorie – Cezar, Gladstone, Shakespeare sau oricare altul – nu a visat că o să spună despre Biblie sau orice altă carte: „Cercetați Scripturile pentru că... **tocmai ele mărturisesc despre Mine**” (Ioan 5.39) așa cum a făcut-o Domnul nostru. Nici un fals Hristos nu a invocat prorocirea împlinită pentru a-și justifica revendicările.⁶

Creștinul născut din Duh trebuie să înfrunte acest adevăr imens. Numai creștinii născuți din duh sunt manifestarea lui Hristos, adevărata mântuire, lucrarea Domnului și prezența Domnului în lume. Dumnezeu a renunțat întotdeauna la așa-numitele „Religii vechi”, deoarece acestea, de fapt, sunt erezii vechi. A fi un creștin născut din Duh, o persoană mântuită, este singura cale adevărată a omului pentru a intra în Rai și pentru a se îndepărta de Iad și de lacul de foc.

Isus a spus calm: „Avraam a săltat de bucurie că o să vadă ziua Mea” (Ioan 8.56) și „Moise... a scris despre Mine” (Ioan 5.46). Apoi, pentru a demonstra legătura dintre prorocirea Vechiului Testament și împlinirea Noului Testament, El a afirmat în Predica Lui de pe Munte că nu venise „să strice legea sau prorociei... ci să împlinească” (Matei 5.17).

Viața lui Hristos a fost unică. Totul a fost potrivit modelului divin, așa cum a fost el descris în Vechiul Testament. El a fost Cel trimis de Tatăl pentru a împlini voința Domnului, pentru a-și îndeplini misiunea

6. Peste patruzeci de falși Mesia au apărut în istoria poporului evreiesc și NICIUNUL NU a împlinit niciodată vreo prorocire pentru a-și confirma pretențiile. Mai degrabă ei au amplificat pretențiile lor false prin promisiuni de răzbunare și prin lingușiri, care au satisfăcut vanitatea națională, iar acum, cu excepția câtorva cercetători istorici, nimeni nu-și mai amintește numele lor, în timp ce Isus din Nazaret, adevăratul Mesia, care a împlinit TOATE prorocirile, este slăvit de sute de milioane de oameni.

Lui de Mântuitor și pentru a **împlini** toate prorociile referitoare la El (Ioan 3.16-17, 1 Ioan 4.14, Evrei 10.9).

La începutul predicării Lui, după ce a citit importanta prorocie mesianică din Isaia 61.1-2 oamenilor din sinagoga din Nazaret, El a spus când toate privirile erau îndreptate asupra Lui: „**Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit**” (Luca 4.16-21).

„De aceea, când intră în lume, El [Hristos] zice: «Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: „Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu!”»” (Evrei 10.5-7).

Când vorbește cu El la fântână, femeia din Samaria i-a spus lui Hristos: „Știi că are să vină Mesia” – toți cititorii fideli ai Vechiului Testament știau asta. Ea a adăugat „când va veni El, are să ne spună toate lucrurile”. Apoi Domnul Isus i-a spus: „**Eu cel care vorbesc cu tine, sunt Acela**” (Ioan 4.25-26).

Când Petru și-a mărturisit credința în Isus ca Mesia – „Tu ești Hristosul [Mesia], Fiul Dumnezeului Celui viu!” (Matei 16.16) – Domnul Isus a acceptat adevărul a ceea ce a spus acesta, răspunzând: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri [a descoperit asta]” (Matei 16.17.)

Isus a citat din Psalmul 110 pentru a se identifica cu Fiul lui David – un titlu mesianic – și, de asemenea, să dovedească că David L-a chemat Domn (Matei 22.41-46). Acceptând titlul de Fiul al Omului, El s-a identificat cu acel titlu Mesianic așa cum este folosit în Daniel (Daniel 7.13 cu Marcu 14.62; de asemenea, Psalmi 8). Acceptând titlul de Fiul al Domnului, El s-a identificat cu acel titlu mesianic așa cum este folosit în al doilea Psalm.

Aproape tot ce a spus sau a făcut Hristos a avut legătură cu prorociile din Vechiul Testament. Miracolele Lui împlineau prorociile Vechiului Testament (Isaia 35.5-6) și lucrarea Lui erau în acord cu ceea ce Isaia prorocise despre El (Isaia 42.1-4, 61.1-3, Matei 12.17-21). Suferiințele și moartea Lui la Ierusalim au fost toate în conformitate cu ceea ce s-a prezis (Psalmi 22, Isaia Capitolul 53). Când vorbește cu Ioan Botezătorul, Hristos a atras atenția asupra faptului că Ioan era vestitorul Lui, așa cum era prezis în Isaia 40.3 și Maleahi 3.1.

„Căci el [Ioan Botezătorul] este acela despre care s-a scris: «Iată,

trimet înaintea feței Tale pe solul Meu, care Ți va pregăti calea înaintea Ta»” (Matei 11.10).

Și astfel, Domnul nostru nu numai că a spus că **Ioan** a venit ca împlinire a prorocirii, ci că El, Isus, era acela pentru care Ioan a venit ca vestitor!

Cum Isus se apropia de cruce, El le-a spus discipolilor Lui: „Iată că ne suim la Ierusalim, și **tot ce a fost scris prin prooroci despre Fiul omului, se va împlini**” (Luca 18.31). În ajunul răstignirii Sale, El a spus: „Căci vă spun că **trebuie** să se îplinească cu Mine aceste cuvinte scrise: «El a fost pus în numărul celor fărădelege». **Și lucrurile privitoare la Mine, sunt gata să se îplinească**” (Luca 22.37). Rețineți cuvântul „**trebuie**”.

În orele decisive ale judecării Lui, Isus i-a spus lui Petru (care era gata să-și apere Stăpânul cu sabia): „Crezi că n-aș putea să îl rog pe Tatăl Meu, care mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? **Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?**” (Matei 26.53-54). Apoi muștrând gloatele, El a spus: „Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți?... Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească toate cele scrise prin prooroci” (Matei 26.55-56). La judecata Lui, când marele preot L-a pus să jure și când L-a întreat: „Ești Tu, Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?” Isus a răspuns: „Da, [Eu] Sunt” (Marcu 14.61-62).

După învierea Lui, El a vorbit cu doi dintre discipolii Lui pe drumul Emmaus. El a început: „de la Moise și de la toți proorocii, și le-a tâlcut **în toate Scripturile ce era cu privire la El**” (Luca 24.27). Mai târziu, când s-a întâlnit cu discipolii reuniți, El le-a spus: „Iată ce vă spun... **că TREBUIE să se îplinească**, tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci și în Psalmi” (Luca 24.44). Rețineți cum Domnul, în diverse ocazii, a vorbit despre necesitatea – „TREBUIE” – prorociilor Vechiului Testament de a se împlini prin El. Era necesar deoarece Cuvântul Domnului nu poate da greș, fiindcă Domnul din Cuvânt nu poate minți și fiindcă Fiul lui Dumnezeu care a împlinit Cuvântul nu poate da greș. „Scriptura **nu poate** fi desființată” (Ioan 10.35).

După învierea Lui, Domnul le-a oferit, de asemenea, discipolilor Lui CHEIA care dezvăluie prorociile mesianice din Vechiul Testament: „Și le-a zis: «Așa este scris, și așa trebuie să **pătimizească** Hristos, și să învie a treia zi dintre cei morți: și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în

Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor»” (Luca 24.46-47). Această măreață declarație este, probabil, un sumar al învățăturilor lui Isus din cele patruzeci de zile în care le-a vorbit discipolilor Lui, despre învierea și înălțarea Lui.

Evreii din vremea Lui căutau un Mesia triumfător, domnitor. O mai fac și astăzi. Nu au reușit să vadă în propriile Scripturi că Hristos trebuie să SUFERE pentru păcatele oamenilor înainte de a atinge slava Lui. Petru este martorul Sfântului Duh prin proorocia Vechiului Testament „când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava care aveau să fie urmate” (1 Petru 1.11).

Apostolii și scriitorii Noului Testament, de asemenea, stau mărturie că Isus Hristosul a împlinit prorocirile Vechiului Testament.

Mulți care pretind că sunt creștini nu au trăit niciodată experiența unui născut din Duh. Mulți trăiesc ceea ce pare o viață creștină, dar dacă nu se nasc a doua oară din Sfântul Duh, nu sunt creștini. Fiecare dintre noi trebuie să se nască din nou din Duh, să se scalde în sângele lui Isus și să fie botezat. Hristos cu Tatăl prin Duh trebuie să trăiască în fiecare dintre noi, altfel nu vom putea intra în nici un caz în Împărăția Cerului. Noul Testament este împlinirea profețiilor și promisiunilor Vechiului Testament. Isus Hristosul este legătura care unește cele două Testamente. Primii scriitori și predicatori ai Noului Testament au văzut clar aceasta și au evidențiat în permanență împlinirea prorocirii Vechiului Testament în Noul Testament.

Când Matei a narat nașterea lui Hristos de către o fecioară, în Matei 1.18-25, el a spus că este împlinirea profeției din Vechiul Testament a nașterii lui Mesia de către o fecioară: „Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească [ceea] ce vestise Domnul prin proorocul care zice: «Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuil», care tâlmăcit înseamnă: «Dumnezeu este cu noi»” (Matei 1.22-23, Isaia 7.14).

Când regele Irod, orbit de gelozie, a ucis copiii nevinovați într-un efort inutil de a-L omorî pe copilul Hristos, Matei a atras atenția asupra faptului că până și această crimă îngrozitoare a fost prezisă de Dumnezeu, care o scrisese în Biblie sub forma unei profeții care s-a împlinit (Matei 2.16-18 cu Ieremia 31.15).

În zeci de locuri din Evangheliile, evangheliștii implică sau declară că

Isus a împlinit prorocirile Vechiului Testament. Petru a exprimat convingerile celorlalți discipoli când a făcut marea sa confesiune: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu!” (Matei 16.16).

Nu este nici practic, nici necesar în această scurtă prezentare să enumăr fiecare caz din Noul Testament în care scriitorii s-au referit la împlinirea unei profeții din Vechiul Testament. Totuși, vreau să atrag atenția asupra faptului că **tema principală** atât a Evangheliei lui Ioan, așa cum este afirmat în Ioan 20.31, cât și a **TUTUROR CELOR PATRU EVANGHELII**, este să se dovedească faptul că Isus din Nazaret este prezisul Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Cel care urma să vină.

„Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20.31).

Esența dovezii lui Ioan din Evanghelia lui Ioan este să demonstreze că Isus are toate calificările, perfecțiunea și lucrările lui Mesia – Isus împlinește tot ce s-a scris despre Mesia – ca urmare, El este Mesia.⁷

Temelia predicii lui Petru în ziua Cincizecimii a fost o argumentare din Vechiul Testament care dovedește evreilor că Isus din Nazaret, pe care l-au răstignit cu mâini rele, dar pe care Dumnezeu L-a înviat dintre morți, **a fost Mesia despre care David scrisese**; și că pe acest „Isus din Nazaret... Dumnezeu L-a înviat... [și] L-a făcut... Domn și Hristos” (Faptele Apostolilor 2.22-36).

În **a doua** predică a lui Petru din cartea Faptelor (Faptele Apostolilor 3.12-26), la poarta templului, el a sfârșit și a accentuat argumentarea și apelul său spunând: „Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, [L-au respins și L-au ucis pe Isus, Mesia lor], ca și mai marii voștri. Dar Dumnezeu a împlinit astfel **ceea ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocirilor Lui: că, adică, Hristosul Lui va pătimi**. Pocăți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele” (Faptele Apostolilor 3.17-19).

Chiar în predica sa către oamenii care nu erau de origine ebraică, adunați în casa lui Corneliu, Petru a spus: „Toți prorocii mărturisesc despre El [Isus] că oricine crede în El, capătă prin Numele Lui, iertarea păcatelor. [păcate vechi]” (Faptele Apostolilor 10.43).

⁷ Toți apostolii au accentuat acest argument cu privire la prorocie: nu a fost numai argumentul principal ci aproape singurul folosit în Noul Testament. Au considerat necesar să arate minunata corespondență dintre binecunoscutele fapte ale vieții, morții și învierii lui Hristos cu prorocirile din Vechiul Testament, pentru a convinge pe oricine cu mintea nepărtinitoare; aceasta era metoda obișnuită de a predica evanghelia (vestea cea bună), argumentul solid dar simplu pe care se baza întregul apel.

În predica lui Pavel din sinagoga de la Antioh, el a spus: „Și după ce au împlinit tot ce este scris despre El, L-au dat jos de pe lemn și L-au pus într-un mormânt. Dar Dumnezeu L-a înviat din morți” (Faptele Apostolilor 13.29-30).

Metoda pe care o folosește Pavel pentru a predica evanghelia evreilor este descrisă în Faptele Apostolilor 17.2-3: „Și Pavel, după obiceiul său... a vorbit cu ei din Scripturi [Vechiul Testament], dovedind și lămurind, că Hristosul [Mesia] trebuia să pătimească și să învie din morți; și ACEST ISUS, pe care vi-L vestesc eu, ESTE HRISTOSUL”.

Când Pavel definește evanghelia prin care oamenii sunt mântuiți, el face legătura între faptul morții și învierii lui Hristos din Noul Testament cu profețiile și învățătura din Vechiul Testament: „Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia... prin care sunteți mântuiți... că Hristos a murit pentru păcatele noastre DUPĂ SCRIPTURI [Vechiul Testament]; și că a fost îngropat și a înviat a treia zi DUPĂ SCRIPTURI” (1 Corinteni 15.1-4).

Numeroase alte citate pot fi oferite pentru a demonstra că apostolii, scriitorii și predicatorii Noului Testament au evidențiat în permanență că Isus Hristos a trăit, a suferit, a murit și a înviat din nou împlinind prorociile Vechiului Testament.

Trebuie să intrăm acum în detalii, pe categorii diferite, pentru a demonstra în continuare că „toate profețiile mesianice din Vechiul Testament converg în Isus din Nazaret într-un focar cu slavă orbitoare”. Vom prezenta un sumar al materialului voluminos sub următoarele șapte titluri.

- I. ACREDITĂRILE LUI MESIA
- II. PROROCIRILE PRIVIND VIAȚA ȘI LUCRAREA LUI MESIA
- III. PARADOXURILE PROFETICE DIN PROROCIRILE REFERITOARE LA HRISTOS
- IV. PROROCIRILE PRIVIND SUFERINȚELE, MOARTEA ȘI ÎNVIEREA LUI MESIA (HRISTOS)
- V. PROROCIRILE CARE DESCRU ROLURILE MESIANICE ALE LUI HRISTOS
- VI. DUMNEZEIREA LUI MESIA (HRISTOS) ÎN AMBELE TESTAMENTE
- VII. TIPURI ȘI PROROCIRI INDIRECTE ALE VECHIULUI TESTAMENT ÎMPLINITE PRIN HRISTOS

I. ACREDITĂRILE LUI MESIA

Accreditarea este demonstrată de mărturii, dovezi scrise, cum ar fi scrisori de recomandare sau documente legale, care dovedesc dreptul purtătorului la o funcție sau poziție, ca de exemplu cel pe care un ambasador îl aduce unei curți străine din partea guvernului său. Mântuitorul nostru cel milostiv, când a venit pe pământul nostru, a prezentat acreditarea Lui din partea curții divine. Următoarele fapte reprezintă acreditări că Isus este Mântuitorul sufletelor noastre, adică a tuturor celor care vin la El pentru a fi mântuiți, plini de Duhul Său și scăldați în sângele Său. Matei, în primul său capitol, prezintă un sumar succint al acreditărilor Sale: „Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam” (Matei 1.1).

Contactarea prin poștă a unei persoane dintr-o mulțime de oameni

Toți suntem familiari cu acest fapt obișnuit: orice persoană care locuiește oriunde în lume și care beneficiază de servicii poștale poate fi desemnat dintre toți ceilalți oameni care locuiesc pe pământ adresându-i o simplă scrisoare, care folosește șase sau șapte specificații precise. De exemplu, dacă îi scriem o scrisoare lui:

LESTER B. SMITH
4143 Madison Ave.
Chicago, IL
SUA

desemnăm **un om** din întreaga lume. Îl putem identifica și îl putem contacta dintre toate națiunile lumii, **selectând țara** în care acesta trăiește – SUA; astfel eliminând toate celelalte țări. Selectând **un** stat din țara în care trăiește – Illinois – eliminăm toate celelalte state din lume. Desemnând **un** oraș – Chicago – din acel stat eliminăm toate celelalte orașe. Precizând adresa corectă, **singura** casă din Chicago unde locuiește acesta – 4143 Madison Ave. – excludem automat toate celelalte case din lume. Și dându-i **un** nume corect – Lester B. Smith – nu numai că îl distingem dintre celelalte persoane care ar putea locui în aceeași casă, dar eliminăm și toate celelalte persoane din lume!

În același mod, oferind un număr suficient de „specificații” clare în Vechiul Testament privind venirea lui Mesia, Dumnezeu ne-a permis

să distingem un om din istorie, din toate națiunile, din toți oamenii și să fim absolut siguri că acel om este Mesia! Să examinăm cu atenție „acreditările” Lui, „adresa” Lui așa cum au fost. Aceste detalii, aceste specificații, aceste elemente ale „adresei” Lui au fost oferite pentru ca toți să știe cine este adevăratul Mesia. Pe măsură ce vom continua cu enumerarea și explicarea acestor profeții – efectul lor cumulat fiind copleșitor – va deveni curând foarte evident că nici o altă persoană în istoria universală nu ar fi putut împlini toate profețiile mesianice – nici măcar un procentaj foarte mic dintre acestea – decât ISUS DIN NAZARET.

(1) În primul rând, Dumnezeu a eliminat **întreaga** populație masculină a lumii ca părinte imediat al lui Mesia – și, în același timp, a explicat clar că Mesia va veni sub forma unui bărbat nu sub forma unui înger, când El a promis că cel care va veni va fi **sămânța femeii**.

„Vrășmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei [sămânța lui Dumnezeu prin care a lăsat-o însărcinată cu Mesia, Fiul lui Dumnezeu]; aceasta [Mesia] îți va zdrobi capul, și tu [Satana] îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3.15).

Aceasta, prima dintre promisiunile mesianice ale Bibliei, este „Biblia în formă embrionică, totalitatea istoriei și a prorocirilor într-un germen”. De aici, prorocii lui Dumnezeu au prezis nu numai nașterea lui Hristos dintr-o fecioară, ci și suferințele Sale pentru alții. Dumnezeu a spus: „Tu îi vei zdrobi călcâiul” și „acesta [Mesia] îți va zdrobi capul” – posibila Lui victorie absolută asupra Satanei și a lucrărilor acestuia.

Dumnezeu a oferit dovezi de netăgăduit în Geneza 4.1 că această promisiune din Geneza 3.15 a fost bine înțeleasă de Adam și Eva: pentru că la nașterea primului ei fiu, Eva a exclamat cu extaz: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!” (Geneza 4.1). Când primul ei născut a sosit, Eva a crezut că promisiul Mântuitor a venit. Dar s-a înșelat în privința timpului, a locului și a multor alte specificații care urmau să fie oferite. Multe secole au trebuit să treacă până la venirea lui Mesia: „dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie... Ca să răscumpere...” (Galateni 4.4-5).

(2) Apoi, Dumnezeu a eliminat două treimi dintre națiuni, indicând că Mesia trebuie să vină prin **Sem** – nici prin Ham, nici prin Iafet – dintre fii lui Noe. Chiar la începutul istoriei națiunilor, Dumnezeu, prin prorocul Său Noe, S-a identificat cu Sem într-un mod special: „Bine-

cuvântat să fie Domnul, Dumnezeuul lui Sem... Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, și El [Dumnezeu] să locuiască în corturile lui Sem” (Geneza 9.26-27).

Împlinirea finală a profeției din Geneza 9.27 a venit când Cuvântul etern, care era cu Dumnezeu și era Dumnezeu (Ioan 1.1), „S-a făcut trup și a locuit printre noi, (iar noi I-am văzut slava, slava Celui zămislit de Tatăl,) plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14). El a venit la poporul Său, Israel, care sunt descendenții lui **Sem, prin Avraam** (Geneza 11.10-27).

(3) Mai târziu, a fost făcută o altă alegere. Toate sutele de națiuni ale lumii au fost eliminate cu excepția uneia: noua națiune începută de În-suși Dumnezeu când L-a chemat pe Avraam. Deci Dumnezeuul istoriei împarte națiunile în două grupuri: evrei și alte popoare (cei ce cred în Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos sau cei ce nu cred în Dumnezeu, cei care nu cred în Domnul Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru), și separă o mică națiune, evreii, prin care Mesia, Dumnezeu întrupat, trebuie să vină pe lume.

„Domnul zise lui Avraam: «Ieși din țara ta... în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta... Și vei fi o binecuvântare... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate»” (Geneza 12.1-3). „Toată țara aceasta o voi da seminței tale” (Geneza 12.7; vezi și Geneza 17.1-8, 15-19).

„«Pe Mine însumi jur», zice Domnul... «Te voi binecuvânta foarte mult... Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta»” (evreii și alte popoare care cred în Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos și Îi respectă poruncile) (Geneza 22.16-18).

Avem aici un fenomen de o extraordinară măreție – o istorie care ne duce înainte cu 1.500 de ani de nașterea lui Hristos **în care scriitorul are curajul să avanseze multiple profeții** – că Dumnezeu îl va binecuvânta pe Avraam, îl va face o binecuvântare, îi va da pământul din Canaan, **și va binecuvânta lumea prin el și sămânța sa**. Un mare neam a fost creat și i s-a dat un teritoriu propriu numai cu un singur scop – ca Mesia să poată veni la ei, și prin ei, să binecuvânteze întreaga lume a celor care cred în El! Profeția este un fapt literar; a fost în cartea Genezei, neschimbat, de mii de ani. Împlinirea sa este un miracol etern, și este la fel de clar și de complet ca și prorocirea originală. Dumnezeu nu numai că a făcut un neam mare prin Avraam, dând țara Canaan evreilor sub

cucerirea lui Iosua, dar Mesia a venit la ei la timpul potrivit, iar lumea a fost binecuvântată incomensurabil prin sămânța lui Avraam, care este Hristos (Galateni 3.8, 16). „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine»” (Galateni 3:8).

„Acum făgăduințele au fost făcute lui Avraam și «seminței lui». Nu zice: Și «semințelor» (ca și cum ar fi mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: Și «seminței tale», **adică Hristos**” (Galateni 3.16).

„Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, FIUL LUI AVRAAM” (Matei 1.1).

Ca urmare, povestea lui Mesia se desfășoară încetul cu încetul în vechiul Testament – Mesia trebuie să fie „sămânța unei femei”, să vină prin linia lui Sem, și să fie „sămânța lui Avraam”. Aceasta limitează căutarea noastră a Mesiei – știm acum că trebuie să-L căutăm printre evrei, ca descendent al lui Avraam.

(4) Dar Avraam a avut câțiva fii, inclusiv Ismael primul născut, și Isaac. Deci, trebuia făcută o altă alegere. Suntem informați acum că Mesia va veni prin **Isaac** (Geneza 17.19, 21.12, Romani 9.7, Evrei 11.18, versete care spun că „din Isaac va ieși o sămânță”), nu prin Ismael, strămoșul arabilor moderni. Aceasta limitează linia și mai mult.

„Domnul i S-a arătat [Isaac] și i-a zis... căci toate ținuturile acestea [pământul promis] ți le voi da ție și seminței tale și voi ține jurământul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam. Îți voi înmulți sămânța, ca stelele cerului... și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta” (Geneza 26.2-4).

Acesta înseamnă că Mântuitorul lumii, Mesia, și toate binecuvântările promise pe care le va primi omenirea, dacă crede în El și dacă dovedește aceasta făcând ceea ce El ne spune să facem, toate aceste binecuvântări vor veni prin Isaac, fiul lui Avraam și Sara (amândoi evrei), nu prin Agar, roaba Sarei, care era egipteană. Ea l-a adus pe lume pe Ismael, strămoșul raselor arabe. Acest fapt este evidențiat în Deuteronom 18.18, unde Cuvântul infailibil al Domnului afirmă că Mântuitorul lumii, Isus, Mesia, Dumnezeuul întrupat, avea să vină pe lume ca un bărbat, un bărbat în carne și oase,⁸ care a fost ridicat cel mai sus dintre evrei (Deuteronom 18.18).

Acest fapt este, de asemenea, descris foarte clar în Noul Testament: „Ei sunt Israeliți... patriarhii, și **din ei a ieșit, după trup, Hristos**, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci” (Romani 9.4-5).

(5) Deoarece Isaac a avut doi fii, linia Mesianică trebuie restrânsă și mai mult. S-a făcut clar profeția că Hristos trebuie să vină prin **Iacov**, nu prin Esau; adică, Mesia nu ar putea fi un Edomit (urmașii lui Esau).

„Și Domnul... zicea: «Eu sunt Domnul Dumnezeul tatălui tău Avraam, și Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care ești culcat, ți-l voi da ție și seminței tale... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta»” (Geneza 28.13-14).

„Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov, Un toiag de cârmuire [un rege] se ridică din Israel... Cel ce se naște din Iacov domnește ca stăpânitor” (Numeri 24.17, 19).

(6) Dar Iacov a avut doisprezece fii: deci trebuie făcută o altă alegere de către Atotputernicul. Unul dintre cei doisprezece, IUDA, este ales. Deci Mesia nu poate veni din unsprezece din cele douăsprezece triburi ale Israelului, El trebuie să vină prin Iuda (Geneza 49.8-10).

„Însă a lepădat cortul lui Iosif, și n-a ales seminția lui Efraim, **ci a ales seminția lui Iuda**” (Psalmi 78.67-68).

„Iuda a fost în adevăr puternic printre frații săi, și din el a ieșit un domnitor” (1 Cronici 5.2).

„Toiagul de domnie [regii] nu se va depărta de IUDA, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni ȘILO; și din El vor asculta popoarele” (Geneza 49.10).

Ajungând la Noul Testament, citim că Isus, Dumnezeul nostru, „**a ieșit din Iuda**” (Evrei 7.14, Apocalipsa 5.5).

(7) Apoi, dintre miile de familii din tribul lui Iuda, altă alegere trebuia să fie făcută: Mesia trebuie să vină dintr-o SINGURĂ familie, din familia lui **Isai**, tatăl lui David. „Apoi o Odraslă [în originalul ebraic] va ieși din tulpina lui Isai, și un vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului Se va odihni peste EL” (Isaia 11.1-2).

Cuvântul „nuia” mai apare în alt pasaj din Vechiul Testament (Prov. 14.3), și are semnificația de „altoi, o mlădiță care iese din rădăcinile unei buturugi”. Pasajul din Isaia 11.1-2 este o declarație clară că Dumnezeu va alege un bărbat fără stare – o simplă „buturugă” – și va

sădi o viață nouă în ea. Isai nu era capul unei familii regale până când Dumnezeu nu l-a făcut tatăl unui rege (David) și l-a înscris în linia mesianică!

(8) Cum Isai a avut opt fii, o altă alegere divină trebuie făcută: Mesia va fi un urmaș al lui DAVID, fiul cel mai mic al lui Isai. „Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui”. (2 Samuel 7.12-13, 1 Cronici 17.11-14, Psalmi 89.35-37, Ieremia 23.5-6).

„Domnul a jurat lui David adevărul; și nu se va întoarce de la ce a jurat: «Voi pune pe scaunul tău de domnie un fiu din trupul tău»” (Psalmi 132.11). Din acest ultim pasaj citat (Psalmi 132.11) vedem că Domnul nu numai că i-a făcut o promisiune lui David, El Și-a confirmat promisiunea prin jurământ. Dumnezeu făcuse același lucru pentru Avraam (Evrei 6.13-18). Întorcându-ne la Noul Testament, citim:

„Cartea neamului lui Isus Hristos, FIUL LUI DAVID” (Matei 1.1).

În ceea ce privește pe fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru, „născut din sămânța lui David, în ce privește trupul” (Romani 1.3, de asemenea Luca 1.30-33, Faptele Apostolilor 2.30-32, 2 Timotei 2.7-8, Apocalipsa 5.5, 22.16).

„Când a plecat de acolo, s-au luat după Isus doi orbi, cari strigau și ziceau: «Ai milă de noi, Fiul lui David»” (Matei 9.27).

„Și iată că o femeie cananeancă... a început să strige către El: «Ai milă de mine Doamne, fiul lui David»” (Matei 15.22).

Publicul știa că Isus era „Fiul lui David” și așa Îl numea (Matei 9.27, 12.22-23, 15.22, 20.30-31, 21.9, 15, Marcu 10.47-48, Luca 18.38-39).

Fariseii știau foarte bine că Mesia trebuie să fie Fiul lui David. Când Isus i-a întrebat: „Ce credeți voi despre Hristos [Mesia]? «Al cui fiu este»? «Al lui David» I-au răspuns ei” (Matei 22.41-46).

Este evident că Mesia trebuia să fie fiul lui David, în ce privește trupul – și Isus era.

Documente genealogice

Pe vremea Bibliei, fiecare evreu își putea urmări genealogia. Deci întreaga populație a Israelului era recunoscută prin genealogii (1 Cronici 9.1). Aceste documente erau păstrate în orașe (Neemia 7.5-6, Ezra 2.1) și erau proprietate publică. Documentul genealogic al fiecărui israel-

lit constituia titlul de proprietate al acestuia pentru ferma sau casa lui – de aceea, el era foarte atent să păstreze documentele genealogice ale familiei sale. Aceste documente genealogice naționale au fost păstrate cu grijă **până la distrugerea Ierusalimului și a templului și statului evreu în 70 d.C.** În timpul vieții lui Isus, nimeni nu a contestat binecunoscutul fapt că El a fost din casa și neamul lui David, fiindcă acest fapt era înscris în documente publice la care toată lumea avea acces.

Înainte ca Împăratul Titus să distrugă Ierusalimul în 70 d.C., toate genealogiile evreilor au fost păstrate intacte, astfel încât autenticitatea Mântuitorului lumii, Mesia, să fie păstrată și dată aceluia dintre noi din lume, în special aceluia dintre noi care vor deveni membri trupului comun al lui Hristos. Numai ce din trupul comun al lui Hristos sunt adevărați creștini. Ei constituie dovada autenticității genealogiei Domnului Isus Hristos, Mântuitorul lumii, Mesia. După distrugerea Ierusalimului din 70 d.C., evreii au fost răspândiți în toată lumea și nu urmau să se întoarcă până la sfârșitul zilelor. Aceasta s-a întâmplat în 1947 și 1948, ceea ce ne spune că Hristos stă la poarta Raiului, gata să coboare, să se întoarcă pe pământ. Acesta este sfârșitul zilelor, sfârșitul lumii! Distrugerea acestei lumi este aproape. Cei care au capacitatea să gândească au văzut deja multe manifestări ale începutului necazurilor în lume (Matei Capitolul 24).

Datorită genealogiilor Domnului nostru Isus Hristos din documentele biblice cât și datorită sutelor de prorocii împlinite, este un fapt indiscutabil că nimeni din lumea asta sau orice altă lume nu poate fi Mesia, Mântuitorul lumii, în afară de Domnul Isus Hristos, care este singurul Fiul al Dumnezeului Atotputernic și Viu, și este zămislit și Domn Viu. Biblia ne spune că El este, de asemenea, întregul Cuvânt al lui Dumnezeu Însuși, și că tot ce a fost creat a fost creat de Hristos (Ioan 1.3, 10).⁹ Aceasta include tot ce este în ceruri și tot ce este pe pământ.

O altă mare prorocie este aceea că Mesia trebuia să vină înainte de anul 70 d.C. Aceasta, de asemenea, arată că toți cei care spun că sunt Mesia astăzi sunt falși, sunt nebuni sau în cel mai bun caz nu au citit Biblia cu înțelegere.

(9) În plus, dintre toți „fii numeroși” ai lui, Mesia trebuie să-și obțină dreptul la tronul lui David prin linia regală a lui Solomon.

„Dintre toți fiii mei – căci Domnul mi-a dat mulți fii – **a ales pe fiul**

9. Psalmi 33.6, Efeseni 3.9, Coloseni 1.12-17, Evrei 1.2-3

meu Solomon, ca să-l pună pe scaunul de domnie al împărăției Domnului peste Israel” (1 Cronici 28.5, 29.24).

În Noul Testament, Solomon se află în linia regală de la David la Iosif (Matei 1.6).

(10) Și totuși, ne este dată o altă „specificație” și mai importantă despre neamul lui Mesia: **El trebuie să fie născut de o fecioară**. Și deoarece Mesia trebuie să fie un rod din trupul lui David (Psalmi 132.11) **această virgină trebuie să fie un descendent direct al regelui David**.

„Ascultați, casa lui David... Domnul Însuși vă va da un semn [un «semn» în Biblie este o «minune», un «miracol»]. Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu și-i va pune numele Emanuil [Dumnezeu este cu noi]” (Isaia 7.13-14).¹⁰

Este remarcabil că de câte ori se vorbește de nașterea lui Mesia în Vechiul Testament, se face referință la mama Lui – sau la pântece – niciodată la un tată omenesc. Vezi:

Isaia 49.1: „Domnul m-a chemat din pântece”.

Isaia 49.5: „Și acum, Domnul vorbește care m-a întocmit din pântecel mamei ca să fiu Robul Lui”.

Jeremia 31.22: „Domnul face un lucru nou pe pământ: femeia va dejuca pe bărbat” (original în ebraică).

Psalm 22.9: „Tu m-ai scos din pântecel mamei”.

Mica 5.3: „Până la vremea când va naște cea care are să nască”.

Întorcându-ne la Noul Testament, descoperim că Isus a fost cu adevărat născut de o fecioară, o fecioară care a fost un descendent direct al regelui David. După ce am enumerat istoria genealogică de la Avraam până la Hristos, folosind fraza deseori repetată „Avraam **l-a zămislit** pe Isaac, Isaac **l-a zămislit** pe Iacov”, etc., arătând descendența prin generația naturală, am ajuns, în sfârșit, la o afirmație uimitoare:

„Iar nașterea lui Isus Hristos a fost AȘA: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și înainte ca să locuiască ei împreună, **ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt...** «căci ce s-a zămislit din ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele ISUS, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale». Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin proorocul,

¹⁰. Noua Versiune Standard Revăzută a Bibliei în engleză face o mare greșeală traducând cuvântul ebraic „almah” din Isaia 7.14 drept „femeie tânără”, „Almah” se referă la fecioară de câte ori este folosit în Vechiul Testament (inclusiv în Exodul 2.8, unde este folosit referitor la o fecioară, o fetiță, sora pruncului Moise). În Septuagintă, „almah” este tradus drept „parthenos” cuvântul grec pentru fecioară.

care zice: «Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-I vor pune numele Emanuil» care, tâlmăcit, înseamnă: Dumnezeu este cu noi» (Matei 1.18, 20-23).

Ne bazăm pe o femeie bună (Maria), un om bun (Iosif), un doctor bun (Luca), un arhivar credincios (Matei), cuvântul unui înger și Cuvântul Domnului (care a oferit atât profetirea cât și împlinirea sa), pentru a avea o relatare cinstită și exactă a nașterii lui Isus (Matei 1.16-23, Luca 1.26-38, 2.1-20).

Într-adevăr acesta este un semn – o MINUNE – pe care numai Dumnezeu o poate împlini. Firește că nici un pretins Mesia nu poate să determine nașterea sa de către o fecioară. Și deoarece „fiecare adevăr este consecvent cu oricare alt adevăr din univers” nu numai că ar fi dificil, ci ar fi **imposibil** pentru un pretins să adune cinci martori buni cum ar fi Maria, Iosif, Luca, Matei și îngerul Domnului să mintă pentru el fără ca falsul să fie descoperit mai devreme sau mai târziu. Ne putem baza pe mărturia acestor cinci martori.¹¹

Un lucru este clar: pe oricine a trimis Atotputernicul pe pământ prin nașterea din fecioară este Mesia: pentru că acesta este un „semn” adevărat, o minune de origine divină, care nu poate fi falsificată. Dumnezeu a dat specificația în Isaia 7.14 și a împlinit-o prin nașterea lui Isus de către o fecioară. „Și Domnul mi-a zis: «eu veghez asupra Cuvântului Meu ca să-l împlinesc»” (Ieremia 1.12).

Rețineți că acest lanț mesianic care a creat neamul lui Mesia a fost format de-a lungul multor secole: de la Eva, la David, la Isaia, la epoca prorocului Mica. La acesta s-au adăugat mulți oameni de Dumnezeu care au vorbit în diverse moduri, epoci și locuri. Și de fiecare dată când prorocirea a făcut o anumită alegere, au existat riscuri noi, din punct de vedere omenesc, alegând ramura genealogică greșită și doar **precizia absolută** este permisă când Dumnezeu vorbește.

„Precizie absolută” a fost: deoarece când Mesia a venit, El a împlinit cu exactitate TOATE specificațiile neamului Lui și a fost într-adevăr Sămânța femeii, „Fiul lui David, Fiul lui Avraam” (Matei 1.1). Nici o altă persoană din lume în afară de Isus din Nazaret nu a putut să satisfacă toate sau cel puțin o mică parte dintre aceste specificații.

11. O fraudă literară este aproape imposibilă, deoarece orice minciună este descoperită mai devreme sau mai târziu nefiind consecventă cu alte adevăruri cunoscute din univers”. Cercetătorii, cunoscând istoria contemporană, geografia, filologia și tradițiile și obiceiurile epocii, pot detecta ușor o fraudă literară, deoarece aceasta nu s-ar potrivi cu faptele cunoscute ale acelor țărâmurii.

Să ilustrăm aceasta. Rețineți că nu sunt două persoane perfect identice în lume – nici măcar gemenii identici. Să presupunem că sunteți George Bardon. Locuiți în Detroit pe strada Smith la numărul 113 în statul Michigan. Aveți 1,78 m înălțime și 75 de kilograme. Sunteți căsătorit și aveți cinci copii: trei băieți și două fete. Sunteți agent de asigurări de viață. Aveți 5.124,76\$ la bancă. Evident, **nimeni din lume nu are TOATE „specificatiile” dumnevoastră**. Este ușor de văzut că dacă sunt date suficiente detalii caracteristice, identificarea este pozitivă; același lucru este adevărat despre prorocie: dacă este dat un număr suficient de detalii, **identificarea este pozitivă**. Sunt date atât de multe detalii despre Mesia, și fiecare este împlinită exact prin Isus din Nazaret, încât identificarea este pozitivă.

(11) Pentru a ajuta și mai mult pe toți să-L recunoască pe Mesia când a venit, **este oferit locul nașterii Lui**. Prorocirea ne-a oferit „adresa” Lui în ceea ce privește orașul în care El se va naște.

„Și tu, BETLEEME Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele vecinicii” (Mica 5.2).

Dintre toate continentele, unul este ales – Asia; dintre toate statele, unul este ales – Israel. Toate provinciile din Israel sunt eliminate în afară de una – Iudeea; toate orașele Iudeii sunt eliminate în afară de unul – Betleem Efrata – un sat mic cu mai puțin de o mie de locuitori pe vremea aceea. Proorocul alege un sat necunoscut de pe harta lumii, dar vorbește cu siguranță, deoarece Dumnezeu atotcunoscător vorbea prin cuvintele sale. Și proorocul a vorbit **clar**, cu certitudine, fără echivoc, deoarece când regele Herod i-a întrebat pe preoții mari și pe scribi unde se va naște Hristos, aceștia i-au spus: „În Betleemul din Iudea: căci așa a fost scris prin proorocul” (Matei 2.4-6, Ioan 7.42).

Drama prorocirii împlinite

Isus s-a născut în Betleemul din Iudeea (Matei 2.1) în mod miraculos. Cu scurt timp înainte de nașterea lui Hristos, Maria nu locuia în locul potrivit – având în vedere faptul că acest copil pe care urma să îl nască era Mesia. Fiți atenți acum la complexitatea lucrărilor lui Dumnezeu în împlinirea Cuvântului Lui. În 1923, la Ankara, în Turcia, a fost găsită o inscripție într-un templu roman (relată de Sir William

Ramsay, un renumit chimist și arheolog britanic), care la descifrarea acesteia, a povestit că pe vremea domniei lui Cezar Augustus au avut loc trei mari colectări de impozite. A doua a fost ordonată cu patru **ani înainte de nașterea lui Hristos**. A treia, la câțiva ani după nașterea lui Hristos. Cea de-a doua este cea care ne interesează.

Evreilor plini de mândrie nu le-a plăcut idea unui impozit special și, prin urmare, au trimis o comisie la Roma pentru a protesta împotriva acestui impozit. Quirinius, guvernatorul local al Siriei, nu avea autoritatea să rezolve problema. În vremea aceea comunicațiile se făceau foarte lent și se călătorea foarte încet. Comisia a eșuat, în cele din urmă, iar evreii au trebuit să se supună înrolării și impozitării. Dar până când colectorii oficiali de impozite au reușit să-și croiască o cale către Orient, oraș după oraș, și provincie după provincie, și după întârzierile lungi provocate de protestele evreilor, a fost creată o întârziere destul de mare în cursul natural al evenimentelor, astfel încât, când înscrierea a intrat în vigoare în Iudeea, **a sosit timpul potrivit ca Maria să dea naștere copilului Isus!**

Nici Maria, nici Cezar, nici colectorii de impozite romani nu au stabilit timpul și nici nu au fost răspunzători de acest eveniment; dar Dumnezeu care guvernează lumea din culise a orânduit totul și El „a mutat popoarele lumii” și a calculat timpul până în ziua aceea, astfel încât Maria și Iosif să ajungă în Betleem **la timp**, ca Isus, alesul Mesia, să se poată naște în locul potrivit, locul desemnat de degetul fără greș al prorocirii!

Este orb cu adevărat acela care nu poate vedea sau nu vrea să vadă mintea Celui de Sus care a planificat aceste detalii și mâna Atotputernicului care Și-a executat planul perfect!

(12) În sfârșit, pentru a stabili cu precizie cine este Mesia, ne sunt date atât TIMPUL cât și locul sosirii Sale. Dintre toate generațiile din istoria pământului, Mesia trebuia să vină când s-a născut Isus! Înainte de Isus, toți au fost eliminați; toți după nașterea Lui sunt descalificați; și, cum Isus din Nazaret nu a avut un „concurrent” important în generația Lui, degetul prorocirii se îndreaptă fără greș către EL.

Există trei precizări generale referitoare la timpul sosirii lui Mesia și o precizare specifică.

(A) Mesia trebuie să vină **înainte ca neamul lui Iuda să-și fi pierdut identitatea sa.**

„Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo; și de El vor asculta popoarele” (Geneza 49.10).¹²

Identitatea națională a neamului lui Iuda nu se va sfârși – așa cum s-a întâmplat cu celelalte zece neamuri ale Israelului – până când nu va veni Șilo.

De veacuri, atât comentatorii evrei cât și cei creștini au considerat că „Șilo” este un nume al lui Mesia. Înseamnă „pace” sau „cel trimis”.

Deși neamul lui Iuda, în timpul captivității sale în Babilon, care a durat șaptezeci de ani, a fost lipsit de suveranitate națională, **nu și-a pierdut niciodată „toiagul neamului lui”, identitatea lui națională;** și întotdeauna a avut „toiagul lui de cârmuire” (judecătorii săi), chiar în captivitate (Ezra 1.5, 8).

Pe vremea lui Hristos, deși romanii erau stăpânii evreilor, evreii au avut un rege pe pământul lor; în plus, ei erau guvernați, în mare măsură, de legile lor proprii, iar Sanhedrinul națiunii încă își exercita autoritatea. Dar peste câțiva ani, când Isus avea doisprezece ani, când El și-a făcut apariția în templu (Luca 2.41-52), **Archelaus, regele evreilor, a fost detronat și exilat.** Coponius a fost numit Procurator roman, iar regatul lui Iuda, ultima rămășiță a măreției trecute a națiunii lui Israel, a fost oficial retrogradat ca fiind doar o parte a provinciei Siriei. Timp de aproape o jumătate de secol, evreii au păstrat înfățișarea unei structuri guvernamentale provinciale; dar în 70 d.C., atât orașul lor cât și templul lor au fost distruse de armatele generalului roman Titus, și orice formă de suveranitate națională a evreilor a dispărut. Dar este remarcabil că Mesia (Șilo) a venit **înainte ca** Iuda să-și fi pierdut identitatea națională a neamului său, așa cum s-a arătat în Geneza 49.10!

(B) Mesia trebuia să vină **când al doilea templu nu fusese încă distrus.** „«Voi clătina toate neamurile; dorința tuturor neamurilor va veni, și voi umple de slavă Casa aceasta», zice Domnul oștirilor” (Hagai 2.7, original în ebraică). „«Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi», zice Domnul oștirilor; «și în locul acesta voi da pacea», zice Domnul oștirilor” (Hagai 2.9).

Maleahi 3.1 confirmă prorocirile din Hagai 2.7 și 9: „Și deodată **va intra în templul Său** Domnul pe care-L căutați”. Această prorocie din

¹² Cuvântul „shevet”, care se traduce „sceptru” în Versiunea Bibliei Regelui James în engleză, înseamnă „nuia” sau „toiag”, în special nuiaua sau toiagul care aparține fiecărui neam ca simbol al autorității lor. Fiecare neam avea un „toiag” specific cu numele lui înscris pe acesta. Astfel, „sceptrul” semnifică identitatea lor ca neam.

Maleahi, ca și cea din Hagai, nu puteau fi împlinite după distrugerea templului din 70 d.C. Dacă Mesia urma să vină vreodată, El trebuia să vină înainte ca templul să fie distrus. Zaharia 11.13 spune, de asemenea, că Mesia trebuia să vină înainte de distrugerea templului evreiesc, deoarece acea profeție vorbește despre cei treizeci de arginți care au fost aruncați olarului **în Casa Domnului**. În Psalmul 118.26 prorocirea ne informează că cei care îl vor întâmpina pe Mesia nu vor spune numai: „Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului”, ci și „Vă binecuvântăm **din Casa Domnului**”. Adică, cei din Casa Domnului Îl vor binecuvânta când va veni.

Aceasta s-a împlinit perfect în viața lui Isus. Când El s-a apropiat de Ierusalim pentru intrarea Lui triumfală, oamenii au spus: „Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului; Osana în cerurile prea înalte” (Matei 21.9). Citim că Isus a vindecat mulți orbi și șchiopi **în templu** (Matei 21.14). Matei 21.15 ne spune că au strigat copiii **în templu**, spunând: „Osana, Fiul lui David”. Desigur, „Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug” (Psalmi 8.2, Matei 21.16). Dumnezeu a folosit **copiii** pentru a-Și împlini prorocirea dată în Psalmul 118.26, care afirmă că Mesia trebuie să fie binecuvântat în Casa Domnului!

Există cel puțin cinci profeții în scripturi cu privire la venirea Lui Mesia **care afirmă că El trebuie să vină atâta timp cât templul din Ierusalim este încă în picioare**. Acest aspect are o importanță foarte mare, deoarece templul NU a mai fost reconstruit după distrugerea lui din 70 d.C. Aceste cinci Scripturi sunt: Hagai 2.7-9, Maleahi 3.1, Zaharia 11.13, Daniel 9.26 și Psalm 118.26.

Ca urmare, intrarea publică a lui Isus **în Ierusalim și în templu** așa cum a fost înregistrată a fost atât aranjată în prealabil cât și prezisă. A făcut parte din planul perfect care a profețit venirea Lui Mesia și activitățile Sale, inclusiv timpul venirii Lui. Totul s-a împlinit perfect în mișcările lui Isus din Nazaret când a venit (Matei 21.1-16, Marcu 11.1-10, Luca 19.29-40).

„Isus a intrat **în Templul lui Dumnezeu**... niște orbi și șchiopi au venit la El **în templu** și El i-a vindecat... și copiii strigând **în templu**, și zicând: Osana, Fiul lui David” (Matei 21.12-15).

Două alte Scripturi uimitoare vorbesc, de asemenea, despre aceasta. Una vorbește despre ceea ce s-a întâmplat când copilul Isus a fost dus **la templu** de părinții Lui, așa cum se menționează în Luca 2.25-32.

Cealaltă afirmă că, pe când Isus avea doisprezece ani, El a fost „**în templu**, șezând în mijlocul învățătorilor... și toți care-L auzeau, rămâneau uimiți de priceperea și răspunsurile Lui” (Luca 2.46-47).

După secole de așteptare, Mesia a venit pe neașteptate la Templul Său! (Maleahi 3.1). Câțiva ani mai târziu, Dumnezeu, cu un gest dramatic, **a distrus templul** și orașul Ierusalim, așa cum Isus le-a spus oamenilor că va fi. Pe locul vechiului templu stă acum un altar păgân, Domul Rocii.¹³ Providența, prin aceste fapte semnificative, le spune tuturor evreilor și oamenilor de pretutindeni că Mesia a venit deja! **Mesia a trebuit să vină acum 2.000 de ani, înainte de distrugerea templului în 70 d.C. de către generalul roman Titus, așa cum determinase Dumnezeu.**

Fie Isus din Nazaret este adevăratul Mesia, fie nu există Mesia, nici prorocie, nici Cuvântul Domnului, nici Dumnezeu și nici adevăr obiectiv. Dacă ar fi așa, atât istoria trecutului, cât și tot viitorul, ar fi la fel de ne semnificative ca și bălbâielile unui idiot și la fel de lipsit de finalitate ca un lemn putind pe marginea unui vârtej înnebunitor.

(C) Prin Sfântul Duh, proorocul Daniel a profețit cu exactitate zilele, anii și lunile în care Mesia se va naște și în care va muri. Oricine care a susținut că este Mesia, și care s-a născut sau a murit înainte sau după aceste date prorocite de Daniel este un impostor, deoarece Mesia a trebuit să se nască și să moară exact la aceste date. Oferind orarul pentru venirea lui Mesia, de pe vremea lui Daniel, profetul afirmă cu claritate că Mesia va veni și „va fi stârpit [ucis pentru iertarea păcatelor noastre trecute]” **înainte ca** „poporul unui domn care va veni, va [fi] nimici[t] cetatea [Ierusalim] și sfântul Locaș” (Daniel 9.26). Este o dovadă în plus la prorociile menționate mai sus despre vremea planificată de Dumnezeu, că Dumnezeu va veni pe pământ prin Duhul Său care e întrupat într-un om, un bărbat. Următorul fapt se referă la timpul venirii lui Mesia.

(D) Mesia a trebuit să vină după **483 de ani de la o dată specifică, din vremea lui Daniel**. Această profeție precisă cu privire la TIMPUL exact al venirii lui Mesia este una dintre cele mai minunate prorocii din întreaga Biblie. Aceasta stabilește data venirii lui Mesia cu aproape cinci sute de ani înainte ca El să vină. Iată profeția:

¹³ Isus le-a spus că templul, inima slăvirii lor, inima și sufletul existenței lor naționale, va fi distrus și „nu va rămânea aici piatră pe piatră” (Matei 24.2). Așa cum a spus Isus, adevăratul prooroc, așa s-a petrecut – fără indoiială, mai repede decât se așteptau discipolii.

„Să știi dar, și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la UNSUL (MESIA), la CÂRMUITORUL, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șasezeci și două săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șasezeci și două de săptămâni, unsul [Mesia] va fi stârpit, [dar nu din vina lui – text original în ebraică]. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș” (Daniel 9.25-26).

Data „ordinului de reconstrucție a Ierusalimului” a fost decretul lui Artaxerxe din 444 î.d.C. care a dat permisiunea evreilor să se întoarcă în Israel și să reconstruiască cetatea Ierusalimului (Neemia. 2.1-8).

Cuvântul ebraic tradus „săptămâni” în Scriptura citată mai sus (Daniel 9.25-26) înseamnă „șapte” sau „heptade” și **este folosit în sensul a șapte ani**, ca atunci când Iacov și-a servit săptămânile pentru soțiile sale: șapte ani, o săptămână, pentru Lea și șapte ani, o săptămână, pentru Rahela¹⁴ (Geneza 29.27-28, Levitic 25.8). Cu alte cuvinte, cei „șaptezeci de șapte” care sunt determinați în prorocie pentru Israel și cetatea sfântă, cu evenimentele specificate (Daniel 9.24), **reprezintă o perioadă de 490 de ani**.

Această perioadă este divizată în trei părți. Prima este șapte „săptămâni” sau de șapte ori șapte ani – cei 49 de ani pe care proorocul i-a alocat reconstrucției Ierusalimului sub conducerea lui Neemia și Ezra și cei asociați cu ei (vezi cărțile lui Neemia și Ezra). Istoria ne spune că au fost necesari 49 de ani pentru această reconstrucție.

A doua perioadă este de 62 de „săptămâni” sau 434 de ani, care aduce vremea lui MESIA. A treia perioadă, a 70-a „săptămână”, este o perioadă de șapte ani, cândva după venirea lui Mesia.

Acum suntem interesați în mod special de perioada „de la ordinul de reconstrucție a Ierusalimului” până la „Mesia, Cârmitorul” în total 483 de ani. Sir Robert Anderson, în cartea sa *Prințul care vine*, a calculat totul și a oferit lumii concluziile sale.

Anderson începe cu 14 martie 444 î.d.C., data ordinului de reconstrucție a Ierusalimului și termină cu intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim (care el crede că a fost momentul în care toți israeliții și-au dat seama că Hristos este Mesia. El crede că este prezentarea oficială a lui Mesia ca și „Cârmitorul” în Israel [Matei 21.1-9, Zaharia 9.9]). După investigații atente și consultarea cu astronomi renumiți, el oferă aceste

14. Geneza 29.20-28

concluzii uimitoare: „Din 444 î.d.C. până în 32 d.C. sunt 476 de ani; 476×365 fac 173.740 de zile; din 14 martie până în aprilie 6 (ziua intrării triumfale a lui Hristos) sunt 24 de zile, adaugă 116 de zile pentru anii bisecți (pentru ca un an să fie an bisect, trebuie să se dividă exact la patru, în afară de cazul în care anul se termină cu două zerouri; în acest caz, trebuie să fie divizibil cu 400), și obții un total de 173.880 de zile. Deoarece anul prorocirii din Biblie este întotdeauna 360 de zile, cei 69 de «șapte» ai acestei prorociri în Daniel ($69 \times 7 \times 360$) este 173.880 de zile! Astfel timpul dat de Daniel de la «ordinul de a reconstrui Ierusalimul» până la «Mesia, Cârmitorul» se potrivește perfect – până la ziua respectivă!” (Anderson).

Aceasta este cu adevărat o prorocie, la fel de detaliată ca o hartă, cu nici o urmă de ambiguitate. Este și o profeție care s-a dovedit a fi adevărată. Acesta este un semn care se îndreaptă fără greș către ISUS DIN NAZARET, „Mesia, Cârmitorul”, care a fost „stârpit” dar nu din vina Lui. Când Isus și-a început lucrarea Lui publică, El a spus ceva semnificativ: „S-a împlinit VREMEA, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape” (Marcu 1.15). Mesia a trebuit să se nască cândva; ar fi putut fi în orice secol sau în orice an; dar anul și luna exactă a marelui eveniment din viața Lui a fost prezis cu absolută precizie.

Această minunată prorocie a fost oferită în Biblie astfel încât toți să-L recunoască pe Mesia, la venirea Lui. Precizia profeției este extraordinară; împlinirea ei este exactă. O singură greșeală ar fi fatală – dar totul este în perfectă armonie: **Isus din Nazaret împlinește** TOATE specificațiile privind neamul Lui, locul nașterii Lui și timpul nașterii Lui. Și nu este cu atât mai remarcabil că în epoca generației care a urmat suferințelor lui Hristos pe cruce, templul a fost distrus, preoția evreilor a dispărut, nu au mai fost oferite sacrificii, arhivele genealogice ale evreilor au fost distruse, orașul evreilor a fost distrus și poporul israelit a fost izgonit din țara lui, israeliții vânduți ca sclavi și împrăștiați în cele patru colțuri ale lumii? De când acele judecăți naționale îngrozitoare au căzut asupra Israelului, a fost totalmente imposibil pentru un „Mesia” să vină cu „acreditările” potrivite, cum ar fi cele din Vechiul Testament și acreditările pe care le-a prezentat Isus din Nazaret.

II. PROROCIRILE PRIVIND VIAȚA ȘI LUCRAREA LUI MESIA

(1) Natura divină și perfecțiunea lui Mesia sunt clar conturate de proroci în sute de proroci: El va fi Cel fără de păcate – la fel de sfânt ca și Dumnezeu.¹⁵ De fapt, El este Dumnezeu întrupat într-un om.

Mesia trebuie să fie la fel de neprihănit ca Dumnezeu Însuși (fiindcă El este Dumnezeu): pentru că El va fi „ramură [cuvânt original în ebraică] neprihănită... Și iată Numele pe care i-L vor da, DOMNUL, NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ” (Ieremia 23.5-6). Mesia trebuie să fie Cel ales de Dumnezeu în care Își găsește plăcere (Isaia 42.1). În Matei 3.17, am citit că Tatăl i-a spus despre Isus: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. Mesia, la rândul Lui, va fi servitorul ascultător al Domnului care va fi „încântat” să facă voia Domnului (Psalmi 40.8). Domnul Isus ar putea mărturisi: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4.34, 6.38).

Mesia va fi uns de Sfântul Duh într-un mod și într-un grad mai presus de orice alt bărbat sau alți bărbați („mai pe sus” decât pe tovarășii Lui în ziua aceea până la Cincizecime [când ucenicii au primit botezul Duhului Sfânt], Psalmi 45.7, Evrei 1.9). Citiți pasajul remarcabil din Isaia 11.2-5 care ne spune:

„Duhul Domnului Se va odihni peste El [scriere originală, «în El»], duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite, ci va judeca pe cei săraci cu dreptate... Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale și credințioșia brâul mijlocului Său”.

În Noul Testament citim despre ungerea lui Isus cu Duhul Sfânt în momentul botezării Sale, când Duhul Sfânt a coborât ca un porumbel și venind deasupra Lui (originalul este, „în El”) (Matei 3.16). El este martorul coborârii „Duhului lui Dumnezeu” asupra Lui (scriere originală, „în El”) (Luca 4.18), ceea ce împlinea prorocirea despre autenticitatea lui Mesia și lucrarea Sa în Isaia 61.1-3. Oamenii „Îl vorbeau de

15. Pentru o lectură agreabilă a Bibliei, căutați aceste Scripturi despre înțelegerea lui Mesia: Psalmi 40.6-10, 45.1-8, Isaia 11.2-5, 42.1-7, 53.7-9, 63.1-3.

bine [pe Isus] și se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui” (Luca 4:22).

Mesia trebuia să fie un bărbat sub controlul Sfântului Duh al Dumnezeuului Tată: „Nu-L va face să se audă pe ulițe” (Isaia 42.2). Când a vorbit El, Tatăl vorbea din El, așa că nu au fost auzite niciodată cuvinte omenesti din partea Lui. De aceea, vocea Lui nu s-a auzit pe străzi. Trebuie să fim ca El. „Cuvintele pe care vi le spun Eu nu le spun de la Mine; ci Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14.10); „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22.42). „În timpul acesta, ucenicii Îl rugau să mănânce, și ziceau: «Învățătorule, mănâncă!» Dar El le-a zis: «Eu am de mâncat o mâncare, pe care voi n-o cunoașteți...» Isus le-a zis: «Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui»” (Ioan 4.31-32, 34). Deci, din nou, nu se aude vocea Lui pe stradă, ci cea a Tatălui condus de Sfântul Duh. Vocea Tatălui Său – fie că este mânios sau în altă stare – era Tatăl. Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt unul și același. Fiindcă oamenii sunt slabi, El le-a promis puterea Lui, aceeași puterea pe care a avut-o și care I-a permis să fie puternic ca să poată urma toate poruncile lui Dumnezeu fără a păcătui niciodată (și acum noi prin El cu Tatăl Lui prin Duhul din noi).¹⁶

El le va permite oamenilor să aibă capacitatea de a exersa voința morală proprie, deși mesajele Lui sunt stricte și de neclintit, în aceeași măsură în trecut, în prezent și pentru vecie. El va permite oamenilor să aleagă ceea ce este bun sau rău, astfel încât omul să-și poată alege destinul propriu și consecințele: „Trestia frântă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge” (Isaia 42.3). El va răspândi mesajul adevărat în speranța că va fi primit, că sufletul nu-și va petrece eternitatea în Iad. Însă, dacă o persoană vrea să meargă în Iad după ce a auzit mesajul adevărului, El nu o va răpi sau nu o va forța să-și schimbe gândirea necreștină, așa cum oamenii răi de astăzi se străduiesc să-i forțeze pe creștini să-și schimbe gândurile și lucrările lor creștine. Oamenii, fie că vor face voia Tatălui și vor ajunge în Rai, fie că vor face ceea ce vor ei și-și vor petrece eternitatea într-un iad îngrozitor, pentru vecie.

Mesia va manifesta tenacitate, perseverență, în timp ce va face ceea ce este drept, și anume voia Tatălui Său; El va avea atât curajul necesar

16. Luca 24.49, Faptele Apostolilor 1.8, Romani 8.1-10, 37, Galateni 5.16, Filipeni 4.13, 1 Ioan 4.4

și succes în a-și atinge scopul, cât și statornicia scopului: „El nu va slăbi, nici nu se va lăsa” (Isaia 42.4).

Matei, în descrierea lucrării lui Isus, spune că Isus a împlinit ceea ce spusese Isaia despre El: „Ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia [prin Duhul Tatălui], care zice: «Iată Robul Meu, pe care L-am ales; Prea iubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea: Voi pune Duhul Meu peste El, și va vesti Neamurilor judecata. El nu se va lua la ceartă, nici nu va striga. Și nimeni nu-I va auzi glasul pe ulițe. Nu va frânge o trestie ruptă, și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie judecata. Și Neamurile vor nădăjdui în Numele Lui»” (Matei 12.17-21).

Compașiunea și blândețea lui Mesia sunt arătate printr-o descriere minunată, de o tandrețe emoționantă: „El își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui și va călăuzi blând oile care alăptează”. (Isaia 40.11). În Noul Testament, citim despre compașiunea lui Isus în Matei 9.36, 14.14, 15.32 și în multe alte locuri. În al zecelea capitol al lui Ioan, Hristos este prezentat ca „Păstorul cel bun” care își iubește oile și care are grijă de ele, dându-ți chiar viața pentru ele (Ioan 10.1-18). Aceasta nu înseamnă că El nu-l urăște pe Diavol, pe demoni, și pe cei care îi urmează și nu se căiesc niciodată.

Mesia va fi „neprihănit” și „smerit” (Zaharia 9.9), „cel mai frumos dintre oameni” cu „harul turnat pe” buzele Sale și binecuvântat de Dumnezeu pe vecie (Psalmi 45.2). El este lipsit de violență (nici o violență împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, doar aduce reproșuri și dojenește împotriva răului), nu a săvârșit nici o nelegiuire – și nici un vicleșug – are o viața nevinovată (Isaia 53.9, 1 Petru 2.22). O mare nedreptate I se va face (Isaia 50.6, 53.7, Matei 26.67-68, 27.28-44, Luca 23.11, 35-37, Ioan 19.1-3, 16-18). Ajungând la Noul Testament, aflăm că Isus este „blând și smerit [pentru a îndeplini toate comenzile Tatălui] cu inima” (Matei 11.29); iar Tatăl a depus mărturie despre El, „Tu ai iubit neprihănirea [făcând voia Domnului] și AI URÂT nelegiuirea, de aceea Dumnezeu... Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi” (Evrei 1.9). Când Domnul Isus a fost răstignit, El smerit (slujindu-L pe Dumnezeu) a suferit toate umilințele, insultele, blasfemiile, tortura mintală, violența fizică care s-au abătut asupra Lui și S-a rugat pentru turma Lui care a fugit (Matei 27.12-14, Luca 23.34) fiindcă nu erau botezați încă cu Duhul lucrării, Botezul Sfântului Duh,

pe care l-au primit în ziua Cincizecimii din cartea Faptelor, Capitolul 2, versurile 1-4.

Ca învățător, Mesia „nu va slăbi [nu va eșua]... până va așeza dreptatea pe pământ” și națiunile „vor nădăjdui în legea Lui” (Isaia 42.4). Domnul și Mântuitorul nostru, Mesia, nu va eșua să împlinească toate prorocirile din Vechiul Testament. Aceasta a dovedit că El este Mântuitorul lumii, Mesia, și Judecătorul tuturor lucrurilor. El a dovedit, de asemenea, că este Dumnezeu Însuși, Domnul și Mântuitorul nostru, Mesia al nostru, prin faptul că a învins moartea, Iadul și mormântul, prin învierea Lui din morți și înălțarea sa înapoi în Ceruri, și capacitatea Lui de a da putere acelor care cred cuvintele Lui și le urmează cu El trăind prin ele și lucrând prin ele. Ele sunt continuarea vieții și lucrărilor lui Hristos pe pământ, continuarea încarnării Cuvântului. Judecățile Lui sunt drepte și, prin studiul vieții Lui, națiunile pot vedea că judecățile Lui sunt adevărate, drepte și corecte pentru toți bărbații, femeile și copiii.

A fost scris în prealabil că Mesia va deschide gura rostind „parabole”. El va „vorbi în pilde” (Psalmi 78.2). Când Isus, marele Învățător, a venit, El i-a învățat „ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor” (Matei 7.29). Cărturarii îi învățau citând ce spusese un rabin sau altul, dar când Isus i-a învățat, El a rostit cuvintele lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt și le-a vorbit hotărât și încrezător: „**Adevărat, adevărat, vă spun**” (Ioan 5.24, 6.47). Mai mult, metoda de predare caracteristică a lui Hristos a fost prin folosirea parabolilor: „**Și nu le vorbea deloc fără pildă: ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul care zice: «Voi vorbi în pilde»**” (Matei 13.34-35).

Este evident din citirea Vechiului Testament că atunci când Mesia, Domnul și Mântuitorul nostru urma să intre în lumea aceasta, lumea în care trăim, El va fi mai sfânt, mai înțelept, Adevărul, și mai puternic decât oamenii. El a venit să aducă putere și adevăr. El urma să fie și încă mai este la fel de drept și de neprihănit ca Dumnezeu Însuși fiindcă El este Dumnezeu (Isaia 9.6, 44.6, Mica 5.2, Matei 1.23, Ioan 1.1-3, 14, Apocalipsa 19.13).¹⁷ Despre cine altcineva în istoria lumii ar fi putut vorbi aceasta decât despre Isus Hristos, care era „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri” (Evrei 7.26)?

17. Matei 28.18, Ioan 10.30, 37-38, 12.44-45, 14.6-11, 20, 1 Timotei 3.16

Miracolul literaturii: înfățișarea Dumnezeului-om perfect

Am ajuns la miracolul literaturii: înfățișarea Dumnezeului-om perfect, Isus Hristos, în Noul Testament. Ceea ce este descris în mod abstract în caracterizarea din Vechiul Testament a venirii perfectului Mesia devine o realitate concretă, întrupată în persoana lui Isus Hristos în Noul Testament. În Domnul Isus, îl vedem pe Cel care este în același timp minunat, cel mai mare conducător dintre zece mii, încântarea Tatălui ceresc.¹⁸

Dumnezeirea perfect balansată a lui Hristos nu a fost dezechilibrată de excentricități sau greșeli omenesti. Perfectiunea Lui nu a fost pătată de mândrie și înțelepciunea Lui nu a fost deteriorată de nici o nesăbuițată. Nepărtinirea Lui nu a fost deformată de prejudiciu, iar dreptatea Lui nu a fost falsificată de poftă egoistă. El a avut demnitatea cuvenită, care se îmbina perfect cu umilința divină a lui Dumnezeu de a face voința Domnului. El a fost preocupat de alții, a manifestat zel, răbdare, tact fără necinste și sinceritate fără păcat. Autoritatea Lui a fost echilibrată și s-a împletit cu blândețea, răbdarea, dojana, musturarea și marea putere, ca și cu ura pentru Satana și o tenacitate de neclintit împotriva acestuia.

El nu a fost niciodată învins. El nu a trebuit să-și retragă o afirmație, să-și ceară iertare, să-și schimbe Învățăturile, să mărturisească un păcat sau o greșeală sau să ceară sfaturi de la omenire. El a avut întotdeauna răspunsul exact – voința și Cuvântul Domnului.

El a continuat să facă bine, s-a rugat întotdeauna, I-a dat slavă lui Dumnezeu și I-a dat mulțumiri pentru toate și nu L-a interesat acumularea de bunuri materiale. El a trăit și a murit în sărăcie pe această lume, și totuși nu I-a lipsit nimic până la suferințele Lui de pe cruce.

Miracolele Lui au fost toate benefice și nu au fost făcute din vanitate. El a fost Învățătorul perfect, care a întrupat ceea ce a predicat. El a fost unul dintre noi în cel mai adevărat sens ca „Fiul Omului”, totuși El **nu** a fost unul dintre noi, fiindcă nu a păcătuit niciodată. El venea de sus, nu din pământ, și era singurul Fiu al lui Dumnezeu. „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” (Ioan 7.46). El a fost dovada că omul poate deveni perfect prin prezența Lui cu Tatăl prin Duhul care trăiește și lucrează în omul regenerat.

18. În contrast cu Hristos, șiretul Mohamed a pretins că a primit un mandat divin de a sancționa păcatele sale trecute și de a autoriza crime viitoare. Cât de diferit a fost Isus Domnul! El a spus: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți” (Ioan 10.37).

Cel care a spus: „Sunt Lumina lumii” (Ioan 9.5), a deschis ochii multora care au fost născuți orbi astfel încât toți să poată vedea dreptul Lui de a declara că este Mesia, și astfel să știe că El este într-adevăr Mesia. Cel care a spus: „Sunt Învierea și Viața” (Ioan 11.25), a dovedit că acestea sunt cuvinte sobre de adevăr înviindu-l pe Lazăr din morți (Ioan 11.43-44)! Cel care a spus: „Sunt Pâinea Vieții [însemnând Cuvântul Domnului]” (Ioan 6.35), a dovedit pe deplin că El era tot ceea ce declara că este realizând miracolul simbolic al hrănirii a cinci mii de oameni cu câteva pâini și chiar mai puțini pești (Ioan 6.5-14). Dacă Isus nu ar fi fost adevăratul Mesia, Mântuitorul lumii, ce crimă completă împotriva omenirii, ce nesăbuiță nerușinată, ce egocentrism de neiertat ar fi fost pentru El să facă promisiunile pe care le-a făcut și astfel să înșele oamenii pe vecie. Cu siguranță că un lucru așa de diabolic nu ar fi putut veni de la cineva așa de bun și de iubitor ca Isus. Noi credem și suntem convinși că El este cu adevărat Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel care a venit pe lume ca Mântuitorul omenirii.

Au fost scrise volume și se vor scrie și mai multe volume despre slava Domnului Isus Hristos. Ar trebui să fie suficient pentru a afirma că Isus este imaginea întrupată a Dumnezeului invizibil (Evrei 1.3), suma și substanța a tot ceea ce este bun, Cel în care a locuit toată deplinătatea Dumnezeirii într-un trup omenesc (Coloseni 2.9). Sfințenia Lui a strălucit cu slavă; frumusețea Lui a fost la fel de pură și de curată ca slava lui Dumnezeu; dragostea Lui a fost altruistă și la fel de desăvârșită ca dragostea lui Dumnezeu, fiindcă în întreaga istorie a omenirii nu s-a mai văzut, în afară de moartea lui Hristos, un Dumnezeu-om perfect care a murit sub povara incomparabilă a unei agonii nemeritate. Suferindul împărătesc, puternic și în același timp umil, a purtat povara păcatului rasei umane, fără să se plângă, în moartea Lui pe cruce.

(2) Lucrările „miraculoase”, supranaturale ale lui Mesia sunt profețite cu claritate. El trebuie, ca și unul din semnele Lui distinctive, să facă lucrări supranaturale care dovedesc că El este Cel numit de Dumnezeu, Mântuitorul trimis de Dumnezeu. Prin lucrarea Lui „specială”, Isus, Mântuitorul lumii, Mesia, S-a sacrificat pentru a ispăși pedeapsa conform legii în locul nostru, plătind pentru păcatele noastre.

Lucrarea întregă a lui Mesia trebuie SĂ BINECUVÂNTEZE oamenii. Așa cum a prorocit Isaia:

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului... să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit; ca să fie numiți «terebinți [copaci] ai neprihănirii», un sad [plantare] a Domnului ca să slujească spre slava Lui” (Isaia 61.1-3).

Mesia, ca Domnul Dumnezeu în mijlocul neamului Lui, trebuie să fie lucrătorul minune prin excelență:

„Dumnezeul vostru va veni... El însuși va veni și vă va mântui. Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor. Atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie; căci în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie” (Isaia 35.4-6).

„Eu, Domnul, Te-am chemat în neprihănire [text original în ebraică]... Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii lumina neamurilor; să deschizi ochii orbilor [să alungi orbirea spirituală], să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric” (Isaia 42.6-7). Puterea Satanei este învinsă de credința noastră și de supunerea noastră față de Dumnezeu, prin puterea Domnului care trăiește și lucrează în noi.

Mesia este MÂNTUITORUL lumii întregi spre „mântuirea până la marginile pământului” (Isaia 49.6), ca și o „Lumină a neamurilor” (Isaia 42.6, 11.10) și drept „Răscumpărătorul lui Israel” (Isaia 49.7).

În Noul Testament, Hristos este Mântuitorul universal: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu LUMEA, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3.16).

Când profetul Simeon, în templu, l-a văzut pe copilul Isus, el a știut că acesta era Hristos. El a spus: „Stăpâne... căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor; lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel” (Luca 2.29-32, 1.68-79, Romani 3.29).

Lucrarea **specială** a lui Mesia este aceea de a-Și oferi o dată, și numai o dată, sufletul Lui și trupul Lui, ca răscumpărare, ca ofrandă și ca sacrificiu, astfel încât păcătoșii să poată fi iertați pentru păcatele lor anterioare, ca și pentru păcate din neștiință, dacă nu mai sunt comise niciodată (Isaia 53.4-6, 10, 12). Aceasta deoarece, dacă vă dați seama

că ați comis un păcat din neștiință, dacă v-ați pocăit, și apoi ați comis același păcat, nu mai este considerat un păcat din neștiință, ci unul deliberat. Dacă un păcat de moarte este comis după mântuire, nu mai este iertat.¹⁹ Prin acest sacrificiu suprem, El va „zdrobi” capul Satanei (Geneza 3.15 cu Evrei 2.14, 1 Ioan 3.8); și prin această măreață lucrare de mântuire El va stabili o împărăție care va dăinui pe vecie (Daniel 7.14, Isaia 9.7, Luca 1.32-33).

Întorcându-ne la Noul Testament, vedem o identificare a lui Mesia din Vechiul Testament cu Hristos din Noul Testament, în ceea ce privește perfecțiunea Lui sfântă, „lucrările” Lui și „lucrarea” Lui specială pe cruce.

Miracolele săvârșite de Isus – lucrările Lui – **au fost binecunoscute de generația Lui**. Petru, în predica lui din ziua Cincizecimii, folosește lucrările miraculoase ale lui Hristos ca DOVADĂ că El este Mesia.

„Bărbați Israeliti, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin MINUNILE, SEMNELE și LUCRĂRILE pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, **după cum bine știți**... Să știți bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut DOMN și HRISTOS pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi [pe care Dumnezeu L-a înviat]” (Faptele Apostolilor 2.22, 24, 36).

În Evangheliile citim că Isus i-a binecuvântat, i-a mântuit și i-a ajutat pe toți cei care L-au căutat și au venit în contact cu El: El i-a vindecat pe cei bolnavi, curățat pe leproși, le-a deschis ochii orbilor, a înviat morții, i-a hrănit pe cei flămânzi, a mers deasupra Mării Galileea și a făcut multe alte miracole.²⁰

Ioan Botezătorul, după ce a fost întemnițat de Regele Herod, i-a trimis pe doi dintre discipolii Lui la Domnul nostru Isus să-l întrebe: „Tu ești acela care are să vină [Mântuitorul lumii, Mesia] sau să așteptăm pe altul?” (Matei 11.2-3). Prin această întrebare, Ioan Botezătorul i-a arătat lui Hristos că El se îndoia că Hristos este Mântuitorul lumii, Mesia. „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit” (Marcu 16.16). Isus a răspuns amintindu-i lui Ioan de LUCRĂRILE Sale MIRACULOASE, astfel asigurându-i că El este Mesia, prezența Dumnezeului Atotputernic, **fiindcă numai Mesia, prezența Dumnezeului Atotputernic, putea face acele lucrări, și numai**

19. Evrei 6.4-8, 10.26-29, 1 Ioan 5.16-17 20. Marcu 1.32, 34, 40-42, Ioan 6.9-13, 19-21, 9.6-7, 11.43-44

Mesia, prezența lui Dumnezeu în această lume, avea cuvintele vieții eterne. Și de ce? Fiindcă El este Cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu Însuși.²¹

„Duceți-vă de spuneți [din nou] lui Ioan ce auziți și ce vedeți: Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduiește Evanghelia” (Matei 11.4-5) – și ACESTE LUCRURI SUNT CHIAZ SEMNELE LUI MESIA DATE ÎN VECHIUL TESTAMENT!

În final, după serviciile Lui benevole de vindecare și binecuvântare a oamenilor, Hristos a realizat marea lucrare pentru care El a venit pe lume, lucrarea pentru care a fost predestinat înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1:18-20): El a murit pe cruce, sacrificându-Se pentru mântuirea rasei omenești.

„Isus Hristos; care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți” (1 Timotei 2.5-6).

„Isus... prin harul lui Dumnezeu El să guste moartea pentru toți” (Evrei 2.9).

Hristos „la sfârșitul veacurilor... S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9:26).

Isus Însuși a ordonat oamenilor să creadă în El „cel puțin pentru lucrările acestea” (Ioan 14.11). „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine: ci Tatăl care locuiește în Mine, el face aceste lucrări ale Lui. Credeți-mă că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine: credeți cel puțin pentru lucrările acestea” (Ioan 14.10-11).

Nici un pretins Mesia nu poate avea această dovadă ÎNȘEPTITĂ a veridicității Lui:

- (1) A fost născut de o fecioară
- (2) A fost la fel de perfect ca și Dumnezeu fiindcă Dumnezeu era în El
- (3) A realizat lucrări „miracol”
- (4) S-a sacrificat pe Sine pentru mântuirea rasei omenești
- (5) S-a înviat din morți
- (6) S-a înălțat la Ceruri în prezența a sute de martori
- (7) Și-a luat locul de drept la dreapta lui Dumnezeu

21. Ioan 1.1-3, 10, 14, 1 Ioan 5.7, Apocalipsa 19.13

Aceste șapte cerințe nu numai că elimină orice falși „Mesia”, dar stabilește clar faptul că Isus din Nazaret este adevăratul Mesia, deoarece El a satisfăcut toate cele șapte cerințe!

În ultimele douăzeci de secole, Evanghelia Lui a fost literalmente predicată în întreaga lume, și milioane de neamuri care nu sunt de origine ebraică, ca și o multitudine de evrei, și-au pus credința și continuă să creadă în El. Isus este într-adevăr Mântuitorul universal, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29). Dragostea Lui învăluiește lumea (Ioan 3.16); evanghelia Lui se adresează oricărei făpturi (Marcu 16.15); și „nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4.12).

Efectul copleșitor, cumulativ al semnelor adăugate

Am urmărit neamul lui Mesia de la Șem, prin Avraam, Isaac, Iacov, Iuda, Isai, David – până la nașterea dintr-o fecioară, sămânța femeii, la ora și la locul stabilite, și am descoperit că toate au fost îndeplinite perfect în Isus din Nazaret, fără greșeală! De asemenea, am văzut că deoarece toate documentele genealogice au fost distruse în 70 d.C., de atunci nici un pretins Mesia nu-și poate dovedi veridicitatea.

Am arătat că în Vechiul Testament este prorocit un Mesia și că El va fi un Dumnezeu-om perfect (Emanuil, Dumnezeu cu noi) care oferă de bună voie lucrarea caracterizată prin miracole de vindecare, și că lucrarea Lui măreață va fi aceea de a se sacrifica pe Sine pentru a mântui oamenii (care cred în El). Isus din Nazaret, Hristosul celor patru Evanghelii, a împlinit toate acestea perfect. Efectul cumulativ a unei împliniri după alta, fără greșeală, este uimitor.

Prezentăm o ilustrare care demonstrează că, în mod comparativ, puține „semne” distincte sunt suficiente pentru a identifica o persoană dintre miliarde de persoane.

Identificarea lui David Greenglass

Când autoritățile americane au dat de urma trădătorului, David Greenglass, care le-a furnizat secrete privind tehnologia nucleară rușilor, după cel de-al doilea război mondial, el a fugit în Mexic. Complicii Lui au aranjat ca el să se întâlnească cu secretarul ambasadorului rus în orașul Mexico și să se identifice cu aceste semne prestabilite. (Instrucțiuni identice i-au fost date atât lui Greenglass cât și secretarului.)

(1) El urma să scrie o înștiințare secretarului și să semneze cu numele „I. Jackson”. (2) După trei zile urma să meargă în Plaza de Colón în Mexic, și (3) să stea în fața statuii lui Columb, (4) cu degetul mijlociu într-un ghid de călătorie. (5) Când secretarul se apropia, Greenglass urma să spună că statuia lui Columb este minunată și că el (Greenglass) este din Oklahoma. (6) Atunci secretarul urma să-i dea un pașaport. Fără îndoială că planul a reușit.²²

Ei știau – toți oamenii știu – că fiind vorba de șase semne de identificare, ar fi imposibil pentru un impostor să-l înșele pe secretar, doar dacă el ar fi aflat care sunt aceste semne. Dumnezeu a considerat potrivit să ne ofere nu șase ci sute de semne pentru a-l identifica pe Mesia și a făcut semnele (cum ar fi nașterea dintr-o fecioară sau învierea lui Mesia) de așa natură astfel încât nici un fals Mesia să nu le poată falsifica! Toți cei care-și vor găsi timp să cerceteze faptele, așa cum le prezentăm noi aici, vor ajunge la concluzia că a fost prorocit un Mesia și că singurul care ar fi putut fi acel Mesia este Isus Hristos din Noul Testament.

Un moment de gândire va convinge toate persoanele cu mintea ascuțită că Isus Hristos din Noul Testament care a împlinit TOATE sutele de prorocii care se referă la prima Lui venire este singurul om (Dumnezeu) din istorie care poate fi profețitul Mesia; și că nici o altă carte, în afara Bibliei, nu conține ceva comparabil prorocirilor cu privire la Mesia.

III. PARADOXURILE PROFETICE DIN PROROCIRILE REFERITOARE LA HRISTOS

Vechiul Testament prezintă o enigmă profetică misterioasă alcătuită din combinații de prorocii ciudate cu privire la venirea lui Mesia, care sunt uneori atât de conflictuale, încât par imposibil de împlinit. Numim aceste prorocii aparent contradictorii și ireconciliabile „**paradoxuri profetice**”. Definim un „paradox profetic” ca două sau mai multe prorocii care conțin o contradicție **aparentă**, neimplicând nici o absurditate reală, și conținând o enigmă care, fără o „cheie” sau împlinire, par imposibil de rezolvat. Vechiul Testament abundă în astfel de

22. Aceste fapte sunt luate din ediția din 2 aprilie 1951 a lui *The New Leader*.

paradoxuri profetice cu privire la Hristos, care au fost și încă mai sunt mistere absolute cu excepția celor rezolvate de Noul Testament prin Hristos. Aceste paradoxuri în prorocire au un element de obscuritate, prezentându-se ca și cum ar fi un LACĂT pentru care numai Noul Testament are CHEIA²³—și cheia aceea este Isus Hristos.

Această caracteristică uimitoare a multor profeții cu privire la Mesia îi împiedică atât pe oamenii răuvoitori cât și pe discipolii prea zeloși să le împlinească intenționat – dacă ar putea. Fiindcă prorocirile, cel puțin în unele cazuri, nu au fost înțelese pe deplin până când împlinirea lor nu le explică și atunci devin clare (1 Petru 1.10-11). Astfel de prorociri unice dovedesc în mod absolut că Dumnezeu prorocirii care le-a elaborat și Dumnezeu providenței care le-a împlinit sunt unul și același.

O altă caracteristică extraordinară a acestor paradoxuri profetice este modul perfect normal, natural, prin care acestea au fost predestinate, chiar miraculos, împlinite în viața lui Isus Hristos din Noul Testament. Nu este necesar să extindem sau să forțăm nici una dintre fapte sau dintre profeții pentru a le face să se potrivească.

Reflecțați câteva clipe asupra câtorva dintre aceste contraste „imposibile”: Dumnezeu va veni pe pământ, născându-se ca un copil. Mesia va fi zămislit de Sfântul Duh (Dumnezeu este Sfântul Duh [Ioan 4.24]), și totuși El Însuși este Dumnezeu (Dumnezeu într-un corp omenesc).²⁴ El va fi un „Fiu” în ceea ce privește trupul și în ceea ce privește Divinitatea (adică Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu FIUL și Dumnezeu Duhul Sfânt), totuși El este „Părintele Vecinicilor” (Isaia 9.6), Atotputernicul (Apocalipsa 1.8). Cel care este adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu alege împreună cu Tatăl să vină pe lume întrupat ca om cu scopul de a ne mântui sufletele. El este un Dumnezeu-om al durerii și este obișnuit cu suferința (Isaia 53.3). El a făcut asta ca să ne arate că El este Domnul, Mântuitorul, Înalțul Preot și Dumnezeu Atotputernic, prezența însăși a

23. Harry Houdini, poate cel mai mare magician care a trăit vreodată, a oferit odată, la Paris, o demonstrație a capacității sale de a descuia lacăte. Un magician local a pretins că ar putea face tot ceea ce a făcut Houdini. Și în mod public s-a oferit să iasă singur dintr-o cușcă a doua zi, care era încuiată cu un lacăt special al lui Houdini. Șiretul magician francez a avut un complice, necunoscut lui Houdini, care a aflat cifrul lacătului magicianului american. Dar Houdini a suspectat înșelătoria – și, în noaptea aceea, a schimbat cifrul. A doua zi, magicianul francez, sigur de el, s-a încuiat în cușcă. Spre dezamăgirea lui, el nu a putut descuia lacătul cu cifru. A încercat în zadar să descopere noul cifru, în mijlocul huiduielilor mulțimii. În final, a trebuit să-l implore pe Houdini să-l elibereze, ceea ce acesta a și făcut după puțin teatru. Apoi Houdini i-a arătat lui și publicului care era noul cifru al lacătului: F-R-A-U-D-Ă. Cel care a creat cifrul a fost cel care l-a descuiat. Cel care a făcut aceste misterioase prorociri în Vechiul Testament, asemenea unui LACĂT, cunoaște cifrul care „descuie” misterele, și numai El le cunoaște. Isus a avut „cheia” care descuie în persoana și lucrarea Lui! Toți acei „Mesia” contrafăcuți sunt frauduloși! **24.** Isaia 7.14, 9.6, Ioan 1.1-3, 14, Filipeni 2.6-8, Evrei 2.9-10, 14-18, 1 Timotei 3.16

lui Dumnezeu, „Emanuil... Dumnezeu cu noi”,²⁵ adică „să aibă milă de slăbiciunile noastre” (Evrei 4.15), fiindcă și El a fost Dumnezeu întrupat, pentru că El „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4.15). El ne poate înțelege și Îl putem și noi înțelege acum fiindcă El nu este numai Dumnezeu nostru, Mântuitorul nostru, Domnul nostru și Mesia al nostru, ci este și fratele nostru. Venind la evrei și fiind respins de aceștia ca neam, El va fi primit de alte neamuri, el va fi „lumina neamurilor”. El va fi un om care este Dumnezeu și Dumnezeu care este om, fără păcat, și făcând o lucrare benevolentă în fiecare aspect. El va fi „urât” și totuși preamărit și exaltat; „ucis” și totuși viața Sa va fi prelungită. Suferință și slavă, muncă și triumf, umilire și exaltare, cruce și coroană sunt atât de strâns îmbinate încât comentatorii evrei antici nu au putut concilia aceste prorocii. Întreaga imagine profetică a lui Mesia care vine, cu împlinirea sa, este atât de inedită, atât de misterioasă, atât de firească, și totuși atât de complexă, încât a fost și este și trebuie să rămână pentru vecie minunea literaturii.

Să examinăm mai detaliat câteva dintre multele paradoxuri profetice din prorocirile despre Mesia care va veni.

(1) Privind nașterea Lui – remarcați în următoarele prorocii aceste izbitoare ireconcilierii: o fecioară va avea un fiu, ceva necunoscut în experiența umană. Și acest bărbat-copil va fi DUMNEZEU – „Dumnezeu cu noi”. Dumnezeu-zămislit, totuși Dumnezeu încarnat!

„Domnul Însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele EMANUIL” (Isaia 7.14).

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui: Îl vor numi: Minunat, [ebraic, miracol], Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veciniciilor, Domn al păcii” (Isaia 9.6).

Pentru a împlini aceste uimitoare prorocii, Dumnezeu a realizat un „miracol biologic” și Hristos a fost conceput de Duhul Sfânt (Luca 1.35) și născut de fecioara Maria așa cum a fost înregistrat în Matei 1.16-25. Pentru a împlini cele două preziceri menționate mai sus, făcute cu șapte sute de ani înainte de împlinirea lor, Dumnezeu, în persoana Fiului Său, a venit pe pământ și încarnarea a devenit realitate: „Fiul Celui mai Înalt” a devenit fiul Mariei, Dumnezeu întrupat (Luca 1.31-33, Ioan 1.1-3, 14, 1 Timotei 3:16) – și cu toate acestea Maria nu L-a conceput cu un bărbat (Luca 1.34).

25. Matei 1.23, Isaia 9.6, Mica 5.2

Nu numai că Mesia urma să fie DUMNEZEUL-OM, născut dintr-o fecioară (Isaia 7.14, 9:6), El urma să fie într-un mod misterios toate acestea: Sămânța femeii (Geneza 3.15); Fiul Omului (Daniel 7.13); Fiul lui Dumnezeu (Psalmi 2.7); Sămânța lui Avraam (Geneza 22.18); și „rodul” corpului lui David (Psalmi 132.11). Dar cum poate Dumnezeu să fie om și omul să fie Dumnezeu, și în același timp să fie fiu al omului și Fiul lui Dumnezeu? Și cum poate o persoană să fie Dumnezeu și să fie născută din Dumnezeu? Și Cum poate fi cineva „Fiu al Omului” și să nu aibă un tată uman? Și cum poate El să fie Sămânța femeii când femeia „nu a cunoscut nici un bărbat?” Cum este posibil ca o persoană să fie TOATE acestea? Minune a minunilor, Isus a fost! Domnul Isus a fost, este și va fi întotdeauna Dumnezeu (Ioan 1.1); El a fost om (Ioan 1.14); El a fost „născut de o femeie” (Galateni 4.4); El a fost „Fiu al Omului” – omul exemplar (Luca 19.10); El a fost Fiul lui Dumnezeu (Ioan 3.16); El a fost Sămânța lui Avraam și Sămânța lui David (Matei 1.1). Iată, miracolul tuturor vremurilor: Isus Hristos, omul perfect, și totuși în realitate Dumnezeu; Dumnezeu cel zămislit, totuși Dumnezeu încarnat într-o personificare indivizibilă, iubitoare, fără pereche! Apostolul Ioan explică misterul suprem numit „misterul lui Dumnezeu... și al lui Hristos” (Coloseni 2.2, 4.3), în aceste cuvinte:

„Și Cuvântul [care era Dumnezeu și era cu Dumnezeu (Ioan 1.1-2), care este în sânul Tatălui (Ioan 1.18)] s-a făcut trup, și a locuit printre noi, (și noi am privit slava Lui, o salvă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl,) plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14).

(2) Locul originii Lui – de unde a venit El: Betleem? Egipt? Nazaret? Iată o nouă serie de prorocii. Prorocirea a spus: „Din tine [Betleem] Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel” (Mica 5.2). Dar o altă Scriptură spune: „[Am] chemat pe fiul Meu din Egipt” (Osea. 11.1 cu Matei 2.15). Și a fost o prorocie din vorbă în vorbă cunoscută de oamenii din Israel ca una dintre prezicerile proorocilor: „El va fi chemat Nazarinean” (Matei 2.23), pe baza lui Isaia 11.1, în care, în originalul ebraic, Mesia este numit Ramură (în ebraică, **neh-tzer**, care înseamnă cel separat, sau „Nazarineanul”).

Sunt aceste evenimente contradictorii? Deloc, când a venit persoana care a descifrat misterul prin cursul evenimentelor în viața Lui divin predestinată. El s-a născut în Betleem, așa cum a spus Mica; îndată

după aceea, a fost dus în Egipt de Iosif și Maria, de unde Dumnezeu „L-a chemat” înapoi pe Pământul Sfânt după moartea teribilului Rege Herod (Matei 2.13-21). Și când Iosif și Maria s-au întors în Israel cu copilul Isus, s-au stabilit în Nazaret, orașul în care Domnul a fost crescut.²⁶ De aceea, în timpul lucrării lui, oamenii îi spuneau „Isus din Nazaret” (Luca 18.37, Faptele Apostolilor 2.22). Nu este ciudat că deși s-a născut la Betleem, nimeni nu Îl numește niciodată „Isus din Betleem”, și deși este numit „Isus din Nazaret”, toată lumea știe că s-a născut în Betleem, nu în Nazaret!

Făcând parte din neamul lui Iuda și fiind născut în Betleem, El a fost într-adevăr un adevărat „Nazarinean”, „cel separat”, trăind în Galileea în loc de a trăi cu frații lui din Iudeea! Așa cum Iosif din vechime a fost și el separat („nazir”) de frații lui prin exil în Egipt, atâția ani de zile (vezi Geneza 49.26, unde cuvântul „separat” vine din rădăcina evreiască „nazar”).

Documentele istorice referitoare la viața lui Isus evidențiază aceste trei prorociri aparent contradictorii.

(3) Cum a putut fi Mesia atât fiul lui David... cât și Domnul lui David?

Hristos Însuși a pus această întrebare interesantă Fariseilor când le-a spus astfel:

„«Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?» «Al lui David», I-au răspuns ei. Și Isus le-a zis: «Cum atunci David, fiind insuflat de Duhul, Îl numește Domn, când zice: „Domnul a zis Domnului Meu: «Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale?»» Deci dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?» (Matei 22.41-45, Hristos a citat din Psalm 110.1).

Este greu să vă dați seama cum a putut fi Hristos atât fiul lui Da-

26. Există uluitoare informații istorice suplimentare care adaugă o înfricoșătoare ascuțime înțelegerii prorocirii și împlinirii acesteia. Când Iosif și Maria s-au întors la Pământul Sfânt din Egipt, Iosif se pare că dorea să se stabilească lângă Betleem, în Iudeea; „Dar când a auzit că în Iudeea împărățește Arhelau, în locul tatălui său Irod, s-a temut să se ducă acolo... și a plecat în părțile Galileei. A venit acolo și a locuit într-o cetate numită Nazaret, ca să se îplinească ceea ce fusese vestit prin prorocii, și anume că «El va fi chemat Nazarinean» (Matei 2.22-23). Într-o criză de mânie, chiar înainte de a muri, Regele Irod și-a schimbat testamentul și l-a numit pe Arhelau, cel mai rău dintre fiii săi în viață, să domnească în locul lui Antipas. Această teamă de Arhelau l-a făcut pe Iosif să caute locuință în altă parte; apoi Dumnezeu l-a condus spre Nazaret! Astfel Dumnezeu, care folosește mânia unui om pentru a-și aduce slavă Lui, a permis mâniei unui rege insolent să aducă la împlinire Cuvântul Lui (Psalmi 76.10)! Această întorsătură de evenimente care i-a determinat pe Iosif și pe Maria să meargă la Nazaret a fost prorocită de Dumnezeu cu sute ani înainte, arătând că Dumnezeu cunoaște fiecare mișcare a noastră și că El știe deznodământul lucrurilor înainte de începutul lor (Isaia 46.10). Așa ne va judeca Dumnezeu pentru fiecare gând rău sau intenție rea a inimilor noastre și fapte rele pentru care nu ne-am căit în Ziua Judecării de Apoi (Matei 12.36-37, Romani 2.16, Evrei 4.12-13).

vid cât și Domnul lui David? Deloc, când unul are cheia problemei în faptele prezentate în Noul Testament. Hristos a fost fiul lui David deoarece era urmașul lui David după sânge (Luca 1.32, Romani 1.3), și El a fost Domnul lui David, fiindcă Mesia este Dumnezeu – Împăratul Împăraților și Domnul tuturor (Apocalipsa 19.16). Mesia este numit „DOMNUL, NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ” în Ieremia 23.6, și este numit Domnul (Ha-adon) în Maleahi 3.1 și Domn (Adoni) în Psalmul 110.1. Vezi Isaia 9.6, Matei 1.23, Ioan 14.8-10 – toate acestea au multe nume și titluri de Divinitate în Vechiul și Noul Testament. Este clar că Mesia nu este numai Domnul lui David, ci este DOMNUL TUTUROR.

(4) **Dreptul lui Hristos la tronul lui David:** acesta este un mister complex, atât de complex încât cititorul va fi nevoit să se concentreze puțin pentru a urmări problema și soluția acesteia, dar eforturile îi vor fi răsplătite.

Hristos, Sămânța lui David, trebuie să fie născut de o fecioară și totuși să aibă un drept legal la scaunul de domnie al lui David, în ciuda faptului că unul dintre urmașii lui Solomon a fost un om diabolic pe nume Ieconia, despre care s-a scris că niciunul dintre urmașii săi nu vor stăpâni în Iuda (Ieremia 22.28-30), și în ciuda faptului că în Israel **dreptul la tron s-a transmis numai pe linia bărbătească**. Și iată că Hristos a fost născut de o fecioară!

Este perfect clar că Mesia va moșteni „scaunul de domnie al lui David” (Isaia 9.7, Ieremia 33.15-17, Psalmi 132.11, 1 Cronici 17.11, 14). Deoarece El trebuie să fie născut de o fecioară, **cum a putut să obțină dreptul legal la scaunul de domnie al lui David?** Și cum trecem peste obstacolul ridicat de păcatul lui Ieconia? Cine poate descâlci aceste profeții aparent foarte confuze? Lăsați asta în seama minții luminate care a conceput prorocirile ciudate și a lucrat la împlinirea lor. Rețineți, proorocul Isaia a spus: „Iată ce va face râvna Domnului oștirilor” (Isaia 9.7).

Nu numai că aparentul imposibil a fost soluționat și rezolvat prin ISUS HRISTOSUL, ci Domnul ne-a oferit o descriere completă a modului în care a realizat aceasta în genealogiile Noului Testament. În genealogia lui Matei, este oferită genealogia lui Hristos prin intermediul lui **Iosif**. Această genealogie arată că Hristos este „Fiul lui David” – care îi dă dreptul la scaunul de domnie al lui David, și, de asemenea, „Fiul

lui Avraam” – care Îi dă dreptul la pământul promis, posesiunile teritoriale date lui Avraam și neamului său.²⁷

În genealogia lui Matei, Iosif este considerat ca aparținând liniei REGALE a urmașilor regelui David prin intermediul lui **Solomon**. Dar Iosif a fost și urmașul lui David prin Ieconia (numit și Conia) – de aici, succesiunea lui Iosif la scaunul de domnie este blocată. Istoria genealogică a lui Matei arată că Isus NU a fost, „odrasla trupului lui David”, prin Iosif, adică un urmaș direct al lui David prin Iosif.

În Luca 3.23-38, genealogia lui Hristos este dată prin **Maria**. (Eli a fost, cu siguranță, tatăl Mariei, socrul lui Iosif,²⁸ versul 23.) În documente, se arată că Hristos este LITERALMENTE „rodul trupului lui David” prin mama Lui, Maria. Însă, și acest lucru este important: în timp ce Maria era într-o linie REGALĂ a lui David, ea nu era urmaș REGAL din linia cu drepturi la tron, deoarece era urmașa regelui David **prin Natan**, drepturile la scaunul domniei urmau să vină prin linia lui **Solomon** (1 Cronici 28.5-6). Ca urmare, căsătoria lui Iosif cu Maria înainte de nașterea lui Hristos a fost absolut necesară – și exact așa s-a întâmplat!

„Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt... I s-a arătat în vis un înger al Domnului, și i-a zis: Iosife, FIUL LUI DAVID, nu te teme să iei la tine pe Maria, NEVASTĂ-TA, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt” (Matei 1.18-20).²⁹

Deci, prin Maria, Isus Hristosul și-a obținut descendența **literală** din Regele David; și din căsătoria Mariei cu Iosif, care era, de asemenea, „un fiu al lui David”, El și-a obținut dreptul **legal** la scaunul de domnie al lui David, deoarece Maria a fost **soția** lui Iosif înainte de nașterea lui Isus, astfel încât Iosif a fost tatăl Lui legal, tatăl Lui vitreg. Iar prorocirea cu privire la Ieconia a fost și ea împlinită, deoarece Isus

²⁷. Este interesant de observat că în Luca 3.38, genealogia lui Hristos este urmărită prin Eli (tatăl Mariei) până la ADAM și DUMNEZEU – dându-i lui Hristos un titlu (act) pentru pământul întreg ca „Fiul lui Adam” (Geneza 1.27-30, Evrei 2.6-9, Apocalipsa 5.1-10), și pentru „TOATE LUCRURILE” ca „Fiul lui Dumnezeu” (Evrei 1.2). ²⁸. Este interesant de observat că în istoria genealogică din Matei, este scris că „Iacov a născut pe Iosif” (Matei 1.16); adică Iacov a fost adevăratul tată al lui Iosif. Dar în Luca se scrie că „Iosif... era fiul lui Eli” (Luca 3.23); „fiul” în sensul că s-a căsătorit cu fiica lui Eli. Aceasta era potrivit obiceiului evreiesc (1 Samuel 24.16). ²⁹. Este greșit să se minimizeze importanța istoriilor genealogice din Biblie. Ele sunt foarte importante pentru a dovedi că Isus din Nazaret este MESIA și că El are dreptul să stea pe scaunul de domnie al lui David. Incidental, prezența istoriilor genealogice în Noul Testament arată importanța pe care o acordă Dumnezeu DOVEZII că Isus este fiul lui David și arată indirect importanța întregului argument din prorocirile împlinite.

Hristosul NU este „sămânța” – urmașul direct – al lui Ieconia. Vă puteți gândi la ceva atât de complex și totuși îndeplinit cu atâta precizie?

Iosif și Maria **au trebuit** să fie părinții (tatăl vitreg și mama) lui Isus Hristosul: ei au fost singurele două persoane ale acelei generații care ar fi putut să fie, și astfel să îplinească prorocirea cu privire la Mesia. Iar Iosif trebuia să se căsătorească cu Maria înainte de nașterea lui Isus pentru ca El să-și poată obține dreptul legal la scaunul de domnie al lui David prin Iosif. În același timp, Hristos nu putea fi copilul lui Iosif deoarece avea interdicției asupra urmașului lui Ieconia. Și deși Iosif a trebuit să se căsătorească cu Maria, Iosif nu a putut-o „cunoaște” pe Maria ca soție a sa până când se va naște Isus, pentru că El trebuia să fie născut de o fecioară! Iar împlinirea divin ordonată a fost perfectă până la detalii!

(5) Mesia urma să fie atât piatră din capul unghiului cât și o stâncă de cădere.

„El va fi... o piatră de poticnire și o stâncă de cădere [cuvânt original în ebraică] pentru cele două case ale lui Israel [și întreaga lume]” (Isaia 8.14).

„Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii [Noului Ierusalim, adevărata biserică a Domnului, mireasa lui Hristos]” (Psalmi 118.22, Isaia 28.16).

Cheia acestui mister este simplă: este **credința sau necredința** în Hristos. Pentru cei care nu cred, Mesia ar fi o „stâncă de cădere” și o „piatră de poticnire”. Petru explică misterul arătând că totul depinde de atitudinea unei persoane față de Hristos, fie ea credință sau necredință.

„Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine». Cinstea aceasta este dar pentru voi cari ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «piatra» pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; și «o piatră de poticnire și o stâncă de cădere». Ei se lovesc de ea pentru că n-au crezut Cuvântul și la aceasta sunt rânduiți” (1 Petru 2.6-8, Romani 9.32-33).

Așa cum a făcut de multe ori, Domnul Isus a atras atenția asupra prorocirilor din Vechiul Testament, confirmându-se pe Sine Însuși ca împlinirea lor în Noul Testament: „Isus le-a zis [Fariseilor]: «N-ați citit niciodată în Scripturi că: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să

fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri?”» (Matei 21:42). Domnul a mai adăugat această afirmație importantă: „Oricine va cădea peste piatra aceasta [căutând mila și harul Lui] va fi zdrobit de ea [speranțele sale în sine însuși complet zdrobite]; și pe acela peste care va cădea ea [drept judecată] îl va spulbera [îl va ruina complet pe vecie]” (Luca 20.18).

Pentru credincioși, Hristos este PIATRA DIN CAPUL UNGHIULUI, și El este neprețuit. Pentru necredincioși, Hristos este PIATRA DE POTICNIRE sau STÂNCA DE CĂDERE. Pentru unii, Hristos Stânca aduce mântuire eternă; pentru alții, El aduce judecata. Cei care se împiedică în necredință de Hristos, îl resping și cad spre eterna lor distrugere.

(6) Respins de Israel (Isaia 53.3), Mesia devine apoi „o lumină a neamurilor” pentru „mântuirea până la marginile pământului” (Isaia 49.6).

Din punct de vedere al originii, Mesia trebuie să fi fost evreu, un „vlăstar” din tulpina lui Isai (Isaia 11.1, 10), și totuși, neamurile se vor întoarce la El (Isaia 11.10) – ceva nemaiauzit, pentru că există și a existat dintotdeauna o animozitate naturală între evrei și neamuri. Dar această dușmănie este uitată „în Hristos” (Efeseni 2.13-15).

Vălul orbirii spirituale aruncat deasupra inimilor neamurilor va fi distrus pentru mulți prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu (Isaia 25.7), și un văl de necredință se va forma deasupra inimilor multor (nu tuturor) evrei. Isaia a prorocit această orbire ca și judecată pentru Israel deoarece ei „L-au disprețuit și L-au respins” pe Mesia lor. Aceasta li se va întâmpla și multor popoare datorită respingerii lui Mesia în ultimele zile, fiindcă L-au cunoscut pe Hristos și apoi L-au respins de asemenea.

„Împetrecește inima acestui popor [Israel], fă-l tare de urechi, și astupă-i ochii; să nu se... întoarcă la Mine, și să fie tămăduit” (Isaia 6.10).

„Este prea puțin lucru să fii Robul Meu... ca să aduci înapoi rămășițele lui Israel: De aceea te pun să fii Lumina neamurilor ca să aduci mântuirea până la marginile pământului” (Isaia 49.6).

Douăzeci de secole de istorie atestă adevărul acestor cuvinte. Când romanii L-au răstignit și Israel L-a respins pe Mesia, un văl de necredință s-a coborât asupra poporului lui Israel, și deși unii cred în Domnul Isus și sunt mântuiți, orbirea este încă în inimile și mințile multor israel-

liți (2 Corinteni 3.14-15). Evanghelia a fost dată apoi la restul popoarelor (Faptele Apostolilor 28.28), și glorioasa evanghelie din Ioan 3.16 este acum predicată în întreaga lume, atât la evrei cât și la alte neamuri. Este neobișnuit ca popoarele care nu sunt de origine ebraică să se încreadă într-un evreu pentru mântuirea lor, dar este adevărat. Este neobișnuit să-L respingă poporul pe care a venit să-l binecuvânteze, dar s-a întâmplat (Ioan 1.11-12); și pare de neconceput ca neamurile care nu erau poporul lui Dumnezeu să devină poporul lui Dumnezeu prin credință în Mesia evreul, dar așa lucrează Dumnezeu și exact așa se întâmplă.

(7) Mesia urma să aibă DUBLĂ UNGERE: o lucrare de compasiune ca Mântuitor, și o lucrare de judecată ca și Împărat care vine.

Deoarece Hristos, când a venit prima oară, a venit să sufere și să moară pentru păcatele oamenilor care se vor căi, știm acum (deși pentru unii dintre evreii epocii lui Isus a fost greu să accepte) că rolul Lui ca JUDECĂTOR și ÎMPĂRAT va fi împlinit la a doua Lui venire.

Isaia, care descrie gloria împărăției lui Mesia care va veni, prin elocvența Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, caracterizează cu precizia unui istoric umilirea, încercările, și agonia care urmau să precedă triumful Mântuitorului lumii, prezentând pe de o parte un Împărat glorios, Dumnezeu Însuși, „Domnul este cu noi”, care are putere deplină și pe de altă parte unul a cărui figură a fost mai distrusă decât a oricărui om, muribund și însetat cu oasele dezmembrate (Psalmi 22). Cum putea El fi marele monarh divin, El care va readuce gloria templului lui Solomon – și să fie totuși sacrificat, Cel care va purta păcatele oamenilor lumii care se vor căi pentru păcatele lor trecute?

Este clar că două destine atât de opuse **nu se puteau împlini simultan**. Nu este decât un singur răspuns: în conformitate cu scopul divin, planul puternic al mântuirii lui Dumnezeu trebuie să aibă loc în două epoci diferite – prima Lui venire și a doua Lui venire.

Mesia „suferindul” (și lucrarea lui de compasiune) sunt deseori prezentate în aceleași Scripturi cu lucrarea Lui ca Judecător și Împărat. În Scripturile pe care le cităm mai jos, imprimăm cu litere de tipar fraza care descrie lucrarea Lui de judecător la cea de-a doua venire a Lui. Restul se aplică primii Lui veniri.

„Duhul Domnului Dumnezeu este [peste] Mine; căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război

izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, ȘI O ZI DE RĂZBUNARE A DUMNEZEULUI NOSTRU” (Isaia 61.1-2).

Aceeași împletire a prorocirilor care descriu lucrarea lui Mesia la ambele venituri – umilirea Lui și lucrarea Lui ca Mântuitor la prima venire, și lucrarea Lui de a-i aduce pe cei mântuiți în final în împărăția Lui la a doua venire – se poate observa în multe alte Scripturi, cum ar fi Zaharia 9.9-10, Mica 5.1-4, și Daniel 9.24.

Studiind prorocirea mesianică, este important să se determine dacă sunt reprezentate prima venire, a doua venire, sau ambele venituri.

Când Hristos, în sinagoga de la Nazaret, a aplicat versetul din Scriptură în Isaia 61.1-2 la Sine însuși (Luca 4:17-21), El s-a oprit din citit cu cuvintele „să vestesc un an de îndurare al Domnului”. De ce? El NU va proclama **ziua de răzbanare a Dumnezeului nostru** până la a doua Lui venire.

Vechii rabini, studiind aceste profeții și altele similare despre Mesia care vine, au ajuns la concluzia că trebuie să fie DOI MESIA, un Mesia va trebui să sufere, iar celălalt Mesia va cuceri și va judeca. Ei nu au putut vedea marele adevăr, la fel cum majoritatea Israelului nu l-a văzut până acum, că este UN SINGUR MESIA, Domnul Isus Hristos, care are două sarcini distincte de îndeplinit: o sarcină la prima Lui venire, „să ispășească nelegiuirea”; a doua sarcină o va îndeplini când se va întoarce a doua oară pe pământ ca Împărat atotputernic „pentru a aduce neprihănirea veșnică” (Daniel 9.24). În Hristos, multitudinea de prorocii aparent contradictorii privitoare la Mesia care se referă fie la prima Lui venire sau la a doua Lui venire, cu obiectivele lor diferite, se armonizează perfect. Aceste două venituri ale lui Hristos sunt comparate în pasaje din Isaia Capitolele 11 și 53, Psalmii 22, 69, 72 și 89. Acest adevăr este dezvăluit pe deplin în Noul Testament în pasaje cum ar fi I Petru 1.11, care vorbește despre „suferințele lui Hristos” la prima Lui venire și „slava care ar trebui să urmeze” la a doua Lui venire. Puteți compara, de asemenea, Ioan 3.16-17 cu Apocalipsa 19.11-21, Luca 9.56 cu Iuda 14-15, și Luca 19.10 cu 2 Tesalonicenii 1.7-10.

(8) Mesia va fi un „preot pe scaunul Lui de domnie”.

„Așa vorbește Domnul oștirilor: «Iată că un om al cărui nume este RAMURA [cuvânt original ebraic]... va zidi Templul Domnului [care este trupul lui Hristos, biserica, Noul Ierusalim]... El va fi [împărat și] preot pe scaunul Lui de domnie»” (Zaharia 6:12-13).

În Psalm 110.4, Mesia este numit „preot în veac, în felul lui Melhisedec”. El este „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (1 Timotei 6.15, Apocalipsa 19.16). În Ieremia 23.5, Mesia este numit „Ramură [cuvânt original în ebraică] neprihănită... un Împărat”. Preoții proveneau din neamul lui Levi. Cum Hristos era din neamul lui Iuda (Evrei 7.14), cum putea fi El preot, din moment ce nu putea proveni din două neamuri (Iuda și Levi)?

Cum a fost rezolvat misterul? Hristos este un împărat din neamul lui Iuda. El va stăpâni pe pământ pe scaunul Lui de domnie la a doua Lui venire. Hristos este și un preot a cărui preoție are ca model preoția aaronică în care preoții ofereau sacrificii pentru păcatele oamenilor (Hristos s-a sacrificat El Însuși, un sacrificiu doar o singură dată și pentru totdeauna, pentru toate păcatele trecute, așa cum este descris în Psalm 22.16, Isaia Capitolul 53, și Evreii 9.26). Dar El a fost **făcut** preot **în felul** lui Melhisedec (Evrei 5.6, Psalmi 110.4), care a fost atât rege cât și preot (Evrei 7.1-2). Acest subiect foarte captivant al preoției lui Hristos este explicat în întregime în Evrei, Capitolele 7-9. Misterul a fost rezolvat prin Hristos!

(9) Mesia, Robul ales al Domnului, va fi un Dumnezeu-om puternic foarte plăcut de Tatăl Atotputernic, Alesul Lui în care își găsește plăcere duhul Său (Isaia 42.1); totuși acest „om sfânt” va fi „disprețuit” de poporul Israelului (Isaia 49.7).

Isaia 40.5 ne spune că în Mesia, Cel ce va veni, „se va descoperi slava Domnului, și în clipa aceea orice făptură o va vedea”. Apoi, în deplin contrast, Mesia este descris drept Cel care va fi „disprețuit și părăsit de oameni”, în care poporul nu va vedea că „n-avea nici frumuseță, nici strălucire care să atragă privile [lor] ” (Isaia 53.1-3).

În povestea lui Isus, paradoxul este explicat. Tatăl a spus despre Isus, preaiubitul Lui: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea” (Matei 17.5). Pe de altă parte, majoritatea oamenilor L-au respins; și nici o prorocie, pe lângă cele care descriu respingerea Lui, nu a primit o împlinire mai tristă. Patosul respingerii lui Mesia este descris de Isus Însuși:

„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi și n-ați vrut!” (Matei 23:37).

Cei ce L-au urât fără nici un temei au fost mai mulți decât perii

capului Lui (Psalmi 69.4, Ioan 15.25). Noul Testament ne spune că „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11).

(10) „Treizeci de arginți” – prețul lui Hristos sau prețul țarinei olarului?

„Eu le-am zis: «Dacă găsiți cu cale, dați-Mi plata; dacă nu, nu Mi-o dați!» Și Mi-au cumpărat ca plată, treizeci de arginți. Dar Domnul mi-a zis: «Aruncă olarului prețul acesta scump cu care M-au prețuit». Și am luat cei treizeci de arginți, și i-am aruncat în casa Domnului, pentru olar” (Zaharia 11.12-13).

Sunt într-adevăr cuvinte ciudate pe care cineva cu greu le-ar putea înțelege sau compara cu orice alt eveniment specific din istorie, **dacă nu ar fi împlinirea din Noul Testament**, unde citim că Iuda s-a înțeles cu preoții cei mai de seamă să-L trădeze pe Hristos și să li-L predea: „Ei i-au cântărit treizeci de arginți” (Matei 26.15). Când oroarea acestei crime i-a devenit clară lui Iuda, el „a dus înapoi cei treizeci de arginți, i-a dat preoților celor mai de seamă și bătrânilor... Iuda a aruncat arginții în Templu și s-a dus de s-a spânzurat. Preoții cei mai de seamă au strâns arginții... și după ce s-au sfătuit au cumpărat cu banii aceia «Țarina olarului»... Atunci s-a împlinit ce fusese vestit prin proorocul Ieremia care zice: «Au luat cei treizeci de arginți, prețul Celui prețuit... și i-au dat pe Țarina olarului»” (Matei 27.3-10).

Nu numai Iuda, ci majoritatea poporului lui Israel L-au vândut pe Hristos și L-au subestimat în mod teribil. Ei L-au vândut pentru treizeci de arginți, prețul unui sclav mort (Exod 21.32); și astfel conducătorii evrei și-au exprimat ura și disprețul pentru Cel Sfânt. Acesta este un exemplu perfect al unui anumit grad de obscuritate a unor prorocii care este dezvăluit în împlinire.

Nimeni nu poate presupune că acordul perfect dintre profetia din Vechiul Testament și împlinirea ei din Noul Testament, concentrându-se asupra sumei exacte de bani (treizeci de arginți), ar putea fi întâmplător. Și mai puțin se poate concepe că însușirea banilor pentru cumpărarea țarinei olarului ar fi putut avea loc fără un plan care a orchestrat acest lucru. Prin împlinire, toată obscuritatea este îndepărtată și armonia perfectă a împlinirii cu prorocirea este evidentă. S-a împlinit atât de exact încât fiecare poate vedea că același Dumnezeu care a vorbit prin prooroc, prin intervenția secretă a puterii Lui omnipotente, care se extinde și asupra păcătosului, a aranjat lucrurile astfel încât

atunci când Iuda a aruncat banii înapoi și preoții cei mai de seamă au cumpărat țarina olarului, nu numai că au împlinit proorocirea, dar au și perpetuat moștenirea păcatului lor împotriva lui Mesia și au atras răzbunarea Domnului împotriva națiunii lor.

(11) Suferințe îngrozitoare și moarte se va pogori asupra Celui care L-a slujit pe Dumnezeu în mod perfect tot timpul.

„Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru asta M-ai păstrat!» (Matei 27.46, text original Aramaic). „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El [Dumnezeu] L-a făcut [pe Hristos] păcat pentru noi; ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21).

(12) „Rănit” și „străpuns” – totuși cu „nici un os rupt” este uimitoarea istorie profetică a lui Mesia care vine.

El urma să fie rănit în casa prietenilor Lui (Zaharia 13.6), cu ambele mâini și picioare străpunse (Psalmi 22.16), și totuși în mod miraculos nici un os al suferindului Mesia nu a fost rupt. În Psalmi, Iehova a spus despre Mesia: „Toate oasele I le păzește, ca niciunul din ele să nu i se sfărâme” (Psalmi 34.20, Exod 12.46).

La răstignire, când evreii s-au temut că cei trei care erau răstigniți s-ar putea să nu moară așa de repede, prea târziu ca să le ia corpurile de pe cruce înainte de Sabat, au cerut permisiune de la Pilat ca „picioarele lor să fie zdrobite” – ca să le grăbească moartea și să poată fi coborâți de pe cruci mai curând (Ioan 19.31).

„Ostașii au venit deci, și au zdrobit fluierile picioarelor celui dintâi, apoi pe ale celuiilalt, care fusese răstignit împreună cu El. Când au venit la Isus, și au văzut că murise, nu l-au zdrobit fluierile picioarelor: ci unul din ostași l-a străpuns coasta cu o sulită; și îndată a ieșit din ea sânge și apă. Faptul acesta este adevărat de cel ce l-a văzut... Aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească Scriptura: «Nici unul din oasele Lui nu va fi sfărâmat.» Și în altă parte, Scriptura mai zice: «Vor vedea pe cine au străpuns»” (Ioan 19.32-37).

Miracol minunat al providenței divine: ei au zdrobit picioarele a doi dintre cei răstigniți, dar NU ale Celui de-al treilea; fiindcă proorocirea a spus: nici unul din oasele Lui să nu l se sfărâme (Psalmi 34.20). l-au străpuns mâinile, picioarele și coasta, și de fiecare dată armele au intrat printre oase și nu le-au sfărâmat.

(13) Mesia, care urma să fie „șters de pe pământul celor vii [ucis,

răstignit, pentru păcatele lumii]” (Isaia 53.8, Daniel 9.26), și care „S-a dat pe Sine însuși la moarte” (Isaia 53.12), mai urma să fie „suiț și ridicat, și înălțat foarte sus” (Isaia 52.13); iar datorită lui Dumnezeu va „ trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui” (Isaia 53.10), și Dumnezeu a spus că El va „împărți prada cu cei puternici” (Isaia 53.12).

Și astfel glorioasele fapte ale morții ispășitoare și a învierii lui Mesia, după cum afirmate în prorocii, sunt în limbaj clar când se împlinesc, dar în limbaj confuz până la împlinire, într-unul dintre cele mai palpabile paradoxuri profetice din universul Scripturii.

În Noul Testament citim că Isus „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespuse de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume, pentru că în Numele lui Isus să se plece orice genunchi... Și orice limbă să mărturisească că Isus Hristos este DOMNUL, spre slava lui Dumnezeu Tatăl” (Filipeni 2.8-11).

Omul L-a disprețuit și nu L-a băgat în seamă (Isaia 53.3), dar în timpul Lui, Dumnezeu Îl va face „cel mai înalt dintre împărații pământului” (Psalmi 89.27). Atât prorocii cât și cititorii Vechiului Testament au încercat să descifreze misterul (1 Petru 1.10-11), dar totul a devenit clar când Isus Hristos în Noul Testament a murit pentru păcatele noastre și a fost înălțat dintre morți a treia zi.

IV. PROROCIRILE PRIVIND SUFERINȚELE, MOARTEA ȘI ÎNVIEREA LUI MESIA (HRISTOS)

O examinare a: (A) Psalmului 22 (B) Isaia 53

(A) PSALMUL 22

MIRACOLUL CELUI DE-AL DOUĂZECI ȘI DOILEA PSALM este acesta: răstignirea a fost un obicei roman și grec, necunoscut evreilor până în ziua captivității lor. (600 î.d.C.). Evreii își executau criminalii prin **aruncare cu pietre**. Și totuși, scris cu o mie de ani în urmă, de un om care nu a văzut și nu a auzit niciodată de o astfel de metodă de execuție cum ar fi răstignirea, Psalmul 22 oferă un portret grafic al morții prin răstignire!

Natura mesianică a acestui Psalm este universal admisă de studenții devotați.

Psalmul 22 descrie pe cineva – Mesia – care are o moarte îngrozitoare, în circumstanțe foarte deosebite. Documentul vechi spune: „O ceată de nelegiuiți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele. Toate oasele aș putea să mi le număr. Ei, însă, pândesc și mă privesc” (versurile 16-17). Răstignirea în timpul lui David era necunoscută printre evrei, totuși străpungerea mâinilor și picioarelor și dezbrăcarea răstignitului – „oasele aș putea să mi le număr” – evident că se referă la răstignire: răstigniților li se străpung numai mâinile și picioarele și sunt dezbrăcați ca să fie umiliți. OARE UN FALS MESIA AR FI ALES ACEST PASAJ PENTRU ÎMPLINIRE? Nici un amănunt al acestui Psalm nu a fost greșit – exact ca la nașterea și în lucrarea Lui, documentul vechi este o fotografie a faptului împlinit în cele mai mici detalii.

ISUS NU A SPUS NICIODATĂ: „DUMNEZEUL MEU, DUMNEZEUL MEU, DE CE M-AI ABANDONAT?”

Cele patru Evangheliile au fost scrise în limba aramaică și ebraică, nu în limba greacă. Isus și discipolii Lui au vorbit aramaica și ebraica, nu greaca. Iată traducerea corectă a cuvintelor adevărate ale lui Hristos răstignit pe cruce: Isus a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru asta M-ai păstrat”.

„De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara. Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, lemana shabakthani!... Unii din cei ce stăteau acolo, când au auzit aceste vorbe, au zis: Strigă pe Ilie!” (Matei 27.45-47, Text Original Aramaic).

Toate versiunile Evangheliilor au reținut aceste cuvinte în limba originală și le-au dat un înțeles diferit. Matei, potrivit versiunii orientale (aramaice), nu le traduce, fiindcă el scria oamenilor care Îl văzuseră pe Hristos și Îl auziseră predicând. Se pare că scriitorii ulteriori nu au fost de acord asupra înțelesului exact al acestei fraze când au tradus-o în limba greacă. Aceasta deoarece limba aramaică este o limbă foarte rară și ei nu au înțeles-o așa cum ar fi trebuit înainte de a o traduce și de a introduce textul în Scripturi. Acest termen, chiar și acum, este folosit numai de poporul din Siria care vorbește limba aramaică, care

vorbesc aceeași limbă pe care o vorbeau cei din Galileea pe vremea Domnului nostru. Această frază din aramaică înseamnă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru asta am fost păstrat [acesta era destinul Meu, am fost născut pentru asta]”.

David nu a citat Psalmul 22:1 ca prorocie a Domnului, ci din motive personale (fiindcă el avea mulți dușmani). David spunea în mod nesăbuit că Dumnezeu l-a părăsit pe el, nu pe Hristos, deplinătatea corpului divinității atârând pe cruce. Această parte a Psalmului 22 nu a fost o prorocie a morții lui Hristos. Isus nu a citat acest Psalm. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost în ebraică nu în aramaică, și dacă ar fi făcut traducerea din ebraică, El ar fi folosit cuvântul arameic „nashatani” care înseamnă „m-a părăsit” în locul cuvântului „shabakthani” care, în acest caz, înseamnă „m-ai păstrat”. Chiar și soldații care au stat lângă cruce nu au înțeles ce a spus Isus în acea oră de agonie și suferință. Ei au crezut că Îl chema pe Ilie, deoarece cuvântul „Ilie” în aramaică este „Elia” care este similar cu cel pentru „Dumnezeul Meu” „Eli”.

În acele ultime minute de suferință, Isus s-a uitat la mulțime, care era formată din rabini, preoți și bărbați și femei din Ierusalim, care veniseră să-L vadă murind. Unii L-au insultat. Alții L-au scuipat în față, L-au batjocorit și au respins afirmația Lui că ar fi fost Hristos, primul Dumnezeu-om, primul om în care Dumnezeu triunitar trăiește și lucrează. Ei L-au acuzat că este un răufăcător și un păcătos. El s-a născut pentru acea oră pentru a fi martorul adevărului și să deschidă drumul pentru alții care vor fi botezați în moartea Lui – acesta era destinul Lui. Numai crucea I-ar fi putut oferi o victorie atât de glorioasă.

Discipolii și femeile care erau din Galileea nu s-au gândit nici măcar pentru o clipă că Isus spunea că Dumnezeu L-a părăsit. Cum putea spune El așa ceva când Le spusese discipolilor Lui că întreaga lume Îl va părăsi, inclusiv ei, dar Tatăl va fi mereu cu El fiindcă Dumnezeul triunitar era în El? El i-a spus lui Petru: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” (Matei 26.53). El a mai spus: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, făcă-se voia Ta”. (Matei 26.42). Aceste cuvinte: „Eli, Eli, lemana shabakthani”, chiar și acum sunt folosite de asirieni când suferă și mor pe nedrept. În

loc să se plângă și să fie nesatisfăcuți, ei lasă totul în voia Domnului. Ei cred că este dorința Domnului ca ei să treacă prin astfel de experiențe. Acesta este motivul pentru care, în Orientul Mijlociu, oamenii cu teamă de Dumnezeu nu se sinucid.³⁰

Ei L-au batjocorit

În versetele de la 6 la 8 din Psalmul 22 se spune despre cei care L-au disprețuit și L-au batjocorit pe Isus: „Toți cei ce mă văd își bat joc de Mine, își deschid gura, dau din cap și zic: «S-a încrezut în Domnul! să-L mântuiască Domnul, să-L izbăvească, fiindcă-L iubește!»” (Psalmi 22.7-8).

Noul Testament ne spune cum oamenii L-au ridiculizat și L-au batjocorit pe Hristos pe cruce (Matei 27.39-44), folosind aproape aceleași cuvinte pe care le-a folosit prorocul: „Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, ziceau... «S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum Dumnezeu»” (Matei 27.41, 43).

Caracterul uman, setea și expunerea la dispreț public

În istoria profetică, sunt oferite și alte detalii uimitoare: „Își deschid gura împotriva Mea... Am ajuns ca apa care se scurge, și toate oasele Mi se despart: Mi s-a făcut inima ca ceara și se topește înlăuntrul meu. Mi se usucă puterea ca lutul, și Mi se lipește limba de cerul gurii; M-ai adus în țărâna morții” (Psalmi 22.13-15).

Expunerea lui Mesia la dispreț public – „Își deschid gura împotriva Mea” (Psalmi 22.13) – a fost împlinit în Noul Testament la cruce, când oamenii „au șezut jos... și-L păzeau” (Matei 27.36). Slăbiciunea lui extremă, transpirația și setea sub razele nemiloase ale soarelui fierbinte sunt prorocite:

„Am ajuns ca apa care se scurge... Mi se usucă puterea ca lutul; și Mi se lipește limba de cerul gurii” (Psalmi 22.14-15).

Noul Testament a exprimat într-o afirmație simplă caracterul Lui uman și setea Lui: „După aceea, Isus, care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să îplinească Scriptura, a zis: «Mi-e sete»” (Ioan 19.28).

30. *Holy Bible: From the Ancient Eastern Text (Sfânta Biblie: Din textul antic oriental [aramaic]),* traducere în engleză de George M. Lamsa, publicată de Harper Collins; *Idioms in the Bible Explained and A Key to the Original Gospels (Expresii din Biblie cu explicație și o cheie pentru evangheliile originale),* traducere în engleză de George M. Lamsa, publicată de Harper Collins.

El a murit fiindcă I s-a rupt inima

Te simți măhnit când te gândești la suferințele îngrozitoare ale lui Mesia, cum ar fi agonia datorată dislocării oaselor provocată de greutatea corpului suspendat numai prin cuiele bătute în mâini și în picioare: „toate oasele Mi se despart” (Psalmi 22.14). Adăugați la aceasta tortura mintală și spirituală atât de mare încât I-a rupt literalmente inima: „Inima Mea... se topește înlăuntrul Meu” (Psalmi 22.14). În sfârșit, suferințele Lui s-au terminat prin moarte: „M-ai adus în țărâna morții” (Psalmi 22.15).

Relatarea din Noul Testament dovedește că Hristos a murit fiindcă I s-a rupt inima. Când soldatul roman „I-a străpuns coasta... în data a ieșit din ea sânge și apă”(Ioan 19.34), indicând că inima se rupsese (înainte de a fi străpunsă de sulița romană), probabil din cauza mării tensiuni emoționale prin care trecuse Hristos. Fluidul limfatic se pare că se separase de sângele roșu, producând „sânge și apă”. Cuvântul „limfă” provine din latinul „limpha” care înseamnă apă (Vezi și 1 Ioan 5.6.)

Împărțirea hainelor Lui, Psalmul 22.18:

„Își împart hainele mele între ei, și trag la sorți pentru cămașa mea”.

Din punct de vedere al detaliului, dramatic împlinit, acesta este giuvaerul prorocirii. Prooroculului divin inspirat i-a fost arătat de Dumnezeu ce se va întâmpla peste o mie de ani, în legătură cu răstignirea, care pare atât de banală și ne semnificativă încât ne întrebăm de ce este amintită. Fiindcă Dumnezeu a vrut ca noi să știm că El (Dumnezeu) a scris prorocirea și El (Dumnezeu) a împlinit-o.

În relatarea din Noul Testament a răstignirii lui Hristos, când ei I-au „străpuns mâinile și picioarele Lui” este menționat acel detaliu suplimentar, „neimportant” despre împărțirea hainelor lui Mesia. Soldații romani, care nu-L cunoșteau nici pe Dumnezeu și nici prorocirea, și neștiind nimic despre importanța sfântă a ceea ce făceau, au împlinit prorocirea detaliată a lui Dumnezeu!

„Ostașii, după ce au răstignit pe Isus, I-au luat hainele, și le-au făcut patru părți, câte o parte pentru fiecare ostaș; I-au luat și cămașa, care n-avea nici o cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos. Și au zis între ei: «Să n-o sfâșiem, ci să tragem la sorți a cui să fie».

Aceasta s-a întâmplat ca să se împlinescă Scriptura, care zice: «Și-au împărțit hainele Mele între ei, și pentru cămașa Mea au tras la sorti» (Ioan 19.23-24).

Și astfel o prorocie obscură, ascunsă în Vechiul Testament de o mie de ani, apare ca un martor, un miracol viu, dovedind din nou că DUMNEZEU A DECLARAT în Vechiul Testament și DUMNEZEU A ÎMPLINIT în Noul Testament. Această prorocie este suficientă pentru a convinge cea mai sceptică persoană că profețiile privind-L pe Mesia din Vechiul Testament au fost împlinite în Hristos din Evanghelii, oferind o demonstrație satisfăcătoare a originii divine a ambelor Testamente.

Învierea lui Mesia

Acest Mesia, ucis cu atâta cruzime, va fi ajutat (Psalmi 22.19), eliberat (Psalmi 22.20), salvat din gura leului (Psalmi 22.21). Rugăciunea lui va fi auzită: „M-ai auzit” (Psalmi 22.21). Versul 21 este sfârșitul unei secțiuni. Versul 22 începe o secțiune nouă, iar Mesia care a fost eliberat în mod glorios și înviat, zice:

„Voi vesti Numele Tău fraților mei, și Te voi lăuda în mijlocul adunării” (Psalmi 22.22).

Noul Testament, firește, dovedește că deși Hristos a murit, Dumnezeu L-a înviat din morți în a treia zi.

„Pe Omul acesta [Hristos], dat în mâinile voastre [răuvoitoare], L-ați răstignit și L-ați omorât [pe El]: dar DUMNEZEU L-A ÎNVIAT, dezlegându-I legăturile morții: pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea” (Faptele Apostolilor 2.23-24).

Rezumat

Profețiile cu privire la Hristos din acest capitol sunt atât de numeroase și atât de detaliate încât nu ar fi putut să fie dictate de nimeni altcineva decât de Cel pentru care toate lucrurile sunt clare și deschise și care lucrează toate lucrurile după voia Lui. Cele mai ne semnificative împrejurări asociate cu moartea Domnului nostru sunt prezentate cu o precizie la fel de mare ca și cele mai importante. Ce ar putea fi mai improbabil decât ca Mesia să fie răstignit, când răstignirea nu era o pedeapsă evreiască ci romană? Totuși David a prorocit în acest Psalm ce

se va întâmpla cu secole înainte ca Roma să fie fondată și cu zece secole înainte ca prorocirea să se îplinească!

(B) ISAIA 53

ACEASTĂ REMARCABILĂ PROROCIRE a suferințelor și exaltării lui Mesia a fost scrisă cu șapte sute de ani înainte de vremea lui Hristos. Se poate compara mai degrabă cu rezumatul istoric al povestirii din Evanghelie a suferințelor lui Hristos și a slavei care urma, decât cu o prorocire. Un alt comentator spune: „E ca și cum ar fi fost scrisă sub crucea Golgotei. Acea prorocire este cel mai profund și nobil lucru pe care Vechiul Testament l-a realizat, depășindu-se pe sine”.

Acest capitol este o combinație de paradoxuri sau contradicții aparente, la fel de numeroase ca versurile din capitol. De fapt, a fost DESTINAT prezentării unei enigme profetice, pe care numai persoana (și lucrarea) lui Hristos din Noul Testament o poate rezolva. El este rădăcina care a răsărit dintr-un pământ uscat, și totuși a produs roade; frumusețea Lui nu era de natură externă, și totuși este ales ca Robul lui Dumnezeu; El este disprețuit și respins de oameni, și totuși El este Mântuitorul desemnat; El suferă până la moarte, și totuși supraviețuiește; El nu a avut nici un urmaș fizic, și totuși urmașii Lui spirituali sunt nenumărați, ca nisipul mării. Oamenii I-au săpat mormântul cu cei răi, și totuși El este îngropat cu cei bogați; El înfruntă adversități extraordinare, și totuși se bucură de prosperitate; El este învins, și totuși triumfă; El este condamnat, și totuși îi scuză pe condamnați. Aceste paradoxuri rămân o problemă până când crucea este ridicată, mormântul se deschide și Fiul lui Dumnezeu care a venit să moară, S-a înălțat ca să domnească.

Prorocirea începe cu cuvintele: „IATĂ, ROBUL MEU” și acesta este subiectul întregii secțiuni, Isaia 52.13-53.12. Este un portret grafic al lui:

Mesia suferind... „Robul lui Iehova”

Prima întrebare care are nevoie de un răspuns este: „Despre cine vorbește proorocul astfel? Despre sine sau despre vreun altul?” (Fap-

tele Apostolilor 8.34). Singurul răspuns corect este că această prorocie vorbește despre un individ, MESIA, și nu există decât o singură persoană în istoria universală căruia I se potrivește: Hristos din Noul Testament.³¹

Oricine se poate cufunda în conținutul acestui capitol și apoi poate citi ce s-a spus despre Isus în Evangheliile, și, stând sub cruce, poate vedea dacă nu există cea mai perfectă corespondență între cei doi. Această prorocie și-a găsit împlinirea perfectă numai în Isus din Nazaret, El singur în întreaga istorie.

În acest capitol, dorim acum să atragem atenția și mai mult asupra unora dintre minunile prorocirii, descrierile respingerii lui Mesia, suferințele, moartea, învierea și preamărirea. Astfel atragem atenția în mod repetat asupra acestui fenomen neobișnuit: când Isus din Nazaret a venit, după șapte sute de ani, și a murit pe cruce, **aceste prorocii au fost împlinite cu o precizie uimitoare și o exactitate similară celei matematice.**

(1) PREAMĂRIREA uimitoare a lui Mesia, Isaia 52.13:

„Iată, Robul Meu va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus”

Înainte ca profunzimile umilirii lui Mesia să fie prezentate în această secțiune (Isaia 52.13-53.12), suntem asigurați chiar de la început de VICTORIA și GLORIA Lui finală. Atragem atenția asupra naturii progresive a cuvintelor „se va sui... se va ridica... se va înălța foarte sus”.

Din aceste cuvinte rezultă această linie de gândire: El se va ridica, El se va înălța chiar și mai sus, El va sta în înălțime. Și acest lucru este

31. Unii necredincioși au încercat să interpreteze acest capitol ca referindu-se la „Israelul suferind”, poporul, mai degrabă decât la „Mesia suferindul” dar aceste cinci fapte dovedesc că tema capitolului 53 din Isaia este MESIA, nu poporul evreu:

(1) Această prorocie vorbește pe tot parcursul capitolului despre un INDIVID. Și anume: „EL va crește” (Isaia 53.2), „EL este disprețuit... un OM al durerii” (Isaia 53.3), „EL era străpuns” (Isaia 53.5), și așa mai departe în tot capitolul.

(2) Versul 8 este definitoriu: cel care suferă a fost lovit pentru păcatele „poporului Meu” (Israel); deci El este un individ care suferă PENTRU popor; deci El nu poate fi „poporul”.

(3) El este un suferind NEVINOVAT (Isaia 53.7, 9), ceea ce nu se poate spune despre poporul evreu.

(4) El este un suferind VOLUNTAR, care de bună voie „S-a dat pe Sine însuși la moarte” (Isaia 53.12) – din nou descriind moartea unui individ, nu a unui popor. În plus, Israel ca popor nu a suferit niciodată de bună voie, voluntar sau pentru cineva.

(5) El este un suferind CARE NU OPUNE REZISTENȚĂ, care „și-a deschis gura” (Isaia 53.7), ceea ce nu s-ar putea spune niciodată despre poporul evreu. Cuvintele nu pot fi mai clare pentru cei care sunt deschiși către adevăr; Isaia Capitolul 53 descrie un INDIVID fără păcate, voluntar, care nu opune rezistență și care suferă de bună voie pentru poporul lui Dumnezeu, Israel.

asociat, pe drept, cu cele trei etape principale ale împlinirii prorocirii prin Isus din Nazaret după moartea Lui: adică, ÎNVIEREA Lui, ÎN-ĂLȚAREA Lui și așezarea Lui în PREAMĂRIRE la DREAPTA LUI DUMNEZEU.

Aici suntem imediat confrunțați cu deznodământul lui Mesia – care ne pregătește, într-un fel, pentru șocul umilirii Lui personale: Robul lui Dumnezeu (după suferințele Lui) este văzut ridicându-se, din etapă în etapă, și în sfârșit El atinge o înălțime de neatins care se ridică mai presus de tot și toate.

Noul Testament clarifică foarte bine preamărirea finală a lui Hristos după suferințele și moartea Lui:

„El care este ogindirea slavei Lui și întipărirea ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor” prin moartea Lui ispășitoare de pe cruce, „[El] a șezut la DREAPTA MĂRIRII ÎN LOCURILE PEA ÎNALTE” (Evrei 1.3).

Isus Hristos: „care măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu: ci... S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. DE ACEEA ȘI DUMNEZEU L-A ÎNĂLȚAT NESPUS DE MULT, și I-a dat numele care este mai pe sus de orice nume” (Filipeni 2.5-9, Matei 28.6, Faptele Apostolilor 1.3, 9, Efes. 1.20-23).

(2) MALTRATAREA șocantă a lui Mesia, Isaia 52.14:

„După cum pentru mulți a fost o pricină de groază – atât de schimonosită Îi era fața, și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor”.

Dacă preamărirea lui Mesia (Isaia 52.13) este uimitor de „înaltă”, suferințele Lui sunt și mai uimitoare. În orele îngrozitoare dinaintea răstignirii Lui, Domnul Isus a fost înghiontit brutal, a fost lovit, a fost biciuit și a fost maltratată în alte feluri. Iar pe cruce, coroana de spini, cuiele bătute prin carnea Lui tremurătoare și agonia ce a urmat răstignirii Lui în care fiecare nerv, fiecare mușchi a devenit „o flacăra de tortură”, adăugate la agonia mentală insuportabilă și durerea sufletească, L-au afectat atât de mult încât trăsăturile Lui au devenit atât de schimonosite și de deformate încât nu mai semăna cu un om. Acest fapt oribil este aproape de necrezut, dar este descris clar despre Mesia în Vechiul Testament, și la fel de clar oferit în relatările privind suferințele și moartea lui Isus Hristos în Noul Testament.

„Atunci Pilat a luat pe Isus și a pus să-L bată.³² Ostașii au împletit o cunună de spini, I-au pus-o pe Cap³³ (Ioan 19.1-2).

„Atunci L-au scuipat în față, L-au bătut cu pumnii; și L-au palmuit” (Matei 26:67), „L-au dezbrăcat de hainele Lui, și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap... își băteau joc de El... și luau trestia, și-L băteau în Cap” (Matei 27.28-30).

Dumnezeu a permis, iar Isus a îndurat această suferință îngrozitoare, nu numai pentru a împlini imaginea profetică, ci și pentru a suferi în locul nostru. Întrebăm: cine în afară de adevăratul Mesia **ar dori să fie un astfel de Mesia?**

Înainte de a ajunge la cruce, dar îndreptându-se spre ea, **fața** lui era schimonosită; pe cruce, **înfățișarea** Lui era schimonosită – astfel încât împlinirea prorocirii a fost completă. Sudoarea însângerată, urmele coroanei de spini, scuipatul de pe față, și rezultatul loviturilor în cap I-au desfigurat fața; în timp ce biciuirea, lovirea, cuiele bătute prin mâinile și picioarele Lui, greutatea corpului, scoțând oasele din încheieturi, și sulita care în final I-a străpuns coasta, I-au schimonosit trupul. Adăugați agonia mintală extremă și durerea sufletească, și rezultatul a fost cineva atât de schimonosit încât nu mai semăna cu un om. Cât de mult a iubit El, cât de mult a plătit El pentru mântuirea noastră!

Cum contemplăm cu umilință intensitatea suferințelor îngrozitoare ale Mântuitorului, fie ca inimile noastre să se plece cu aceeași rușine și regret pentru păcatul care a provocat toate acestea, și să-I purtăm o dragoste mai mare și grațitudine nemuritoare Celui care a purtat toate acestea pentru noi.

(3) Un mesaj care va STROPI și va ȘOCA multe națiuni, Isaia 52.15:

„Tot așa va stropi multe popoare [va spăla păcatele multor popoare cu sângele prețios pe care L-a vărsat pe cruce pentru ei toți]; înaintea Lui împărații vor închide gura, căci vor vedea ceea ce nu li se mai istorisise, și vor auzi ce nu mai auziseră” (text original în ebraică).

32. Biciuirea în sine a fost violentă, inumană. Biciul era adesea făcut din fâșii de piele, legate de un mâner. La capătul fâșiilor de piele, uneori, erau fixate bucăți de metal sau rocă ascuțite, care tăiau și sfâșiau pielea victimei, transformând spatele acesteia într-o sângerândă carne vie. **33.** Am văzut spini pe pământurile Bibliei cu vârfuri ascuțite de 5-7 cm. Când se uscau, aceștia erau foarte tari și ascuțiți ca acele. O astfel de „coroană”, dacă e apăsată pe cap, ar străpunge pielea în multe locuri provocând atât durere cât și cruntă sângerare, ceea ce ar duce la înclieirea și ciufulirea părului cu un aspect îngrozitor.

Dumnezeu a conceput un mod unic de a atrage atenția, de a câștiga suflete și de a câștiga devotamentul oamenilor. El Însuși, prin persoana Fiului Lui, a suferit atât de mult, creând o scenă atât de îngrozitoare, încât a IMPRESIONAT TOATE VÂRSTELE. Memoria Calvarului îl trezește pe cel mai adormit, îl impresionează pe cel mai dur, îl incită pe cel mai letargic. Oamenii înțeleg acum atât dragostea cât și înțelepciunea lui Dumnezeu: GOLGOTA dezvăluie aceasta. Oamenii văd că atât harul lui Dumnezeu cât și calea lui Dumnezeu pot în mod îndreptățit să-i socotească neprihăniți pe păcătoșii care cred. Harul lui Dumnezeu este Dumnezeu în Hristos, cu puterea Lui trăind în oameni, permițându-le să respecte toate poruncile Lui cu ușurință. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi; ca noi să fim neprihânirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21). Evanghelia va ȘOCA pe mulți și îi va face să creadă.

(4) Un mesaj care nu va fi CREZUT de Israel, Isaia 53.1:

„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?”

Pare destul de ciudat, că deși mesajul șocant al suferinței lui Mesia uimește multe popoare, **el găsește puțini credincioși printre oamenii lui Mesia, printre evrei, și foarte puțini credincioși printre alte popoare.** „Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7.14).

În Noul Testament, citim despre împlinirea acestei prorociri. „Măcar că făcuse [Isus] atâtea semne înaintea lor, tot nu credeau în El: Ca să se împlinească vorba, pe care o spusese proorocul Isaia: «Doamne, cine a dat crezare propovăduirii noastre? Și cui a fost descoperită puterea brațului Domnului?»” (Ioan 12.37-38).

(5) Despre nașterea supranaturală a lui Mesia și creșterea lui spirituală, Isaia 53.2 a spus:

„El [Isus] a crescut înaintea Lui [Tatăl] ca o plantă firavă, ca un lăstar care iese dintr-un pământ uscat [când Hristos s-a născut, în lume virtual nu exista înțelepciune spirituală și înțelegere]”. Duhul este cel care ne udă și ne hrănește pe cei dintre noi care sunt spirituali, ca să avem mai mult din Dumnezeu în creșterea lui Hristos în noi.³⁴ Hristos S-a născut într-o lume întunecată, fără apă și mâncare spirituală, un pă-

34. Psalmi 36.7-9, 46.4, Isaia 12.3, 44.3-5, 55.1, Ieremia 17.13, Ezechiel 47.1-12, Ioan 6.35, 7.37-39, 10.9, Apocalipsa 21.6, 22.1-2, 17

mânt foarte uscat.³⁵ El a fost singurul om în care Dumnezeu Triunitar a trăit în vremea aceea.³⁶

Nașterea lui Hristos a fost miraculoasă în mai multe privințe. Unul dintre miracole a fost acela al nașterii dintr-o virgină. Notați, de asemenea, acest paradox – creșterea lui supranaturală și totuși naturală: „El va **crește**” (normal, ca orice alți oameni), dar va crește „în fața Lui”. Cu alte cuvinte, Mesia va crește **în prezența lui Iehova**, în viața Lui, în puterea Lui și sub îngrijirea Lui. Aici El nu va datora nimic împejurărilor Lui naturale, deoarece Mesia era „o plantă firavă... din pământ uscat”. „Firav” înseamnă că va fi milostiv față de cei păcătoși, dacă se căiesc, și răbdător cu ei când căutau o îmbogățire spirituală. Mesia a fost o plantă prețioasă, robustă „căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți [în afară de numele lui Isus]” (Faptele Apostolilor 4.12). Aceasta Îl face și mai prețios decât oricine din lume. Fiindcă El este singurul care dă viață eternă, El este cel mai robust, crescând sub supravegherea atentă a Tatălui ceresc și înaintea ochilor lumii din acea vreme. Slavă Domnului, avem mărturia lui Dumnezeu în Hristos în această lume, și Slavă Domnului, oamenii sfinți de Dumnezeu care sunt încă în această lume sunt descriși, de Hristos, exact așa cum era El – ca și reproduceri exacte ale „Seminței”. El a spus: „cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea” (Ioan 14.12). Aceasta deoarece Dumnezeu din Hristos trăiește în alte corpuri omenști. Prezența Dumnezeului Triunitar trăiește și lucrează în oamenii Lui sfinți până astăzi și va continua să facă același lucru până când va veni El.

Din nou, El va crește în mijlocul foametei spirituale a lui Israel, într-un deșert al greutăților, al păcatului și al lipsei de credință, care înseamnă obscuritate și uscăciune spirituală.³⁷ Dar va fi un proces normal – și El va „crește”. Nu se va arăta lumii deodată, într-o splendoare a cutezanței și realizării. Din contră, El se va adapta ritmului de creștere, încet și tăcut, impus de Dumnezeu.

Nu este uimitor că Dumnezeu a prorocit modul venirii Lui pe pământ și „creșterea” copilăriei Lui, ca și spiritualitatea copilăriei Lui? Iată, când a venit Mesia, totul s-a împlinit exact cum a fost profețit. Me-

35. Psalmi 107.35-37, Isaia 32.2-3, 44.2-4, Osea 10.12 **36.** Matei 1.18-20, 23, 9.2-8, 12.18, 28, 15.30-31, Luca 2.40, 4.1, 5.24, Ioan 1.4, 14, 16, 3.15-16, 34-36, 5.25-26, 6.33, 35, 47, 63, 10.30, 37-38, 11.25-26, 14.6, 8-11, Faptele Apostolilor 10.38, Romani 8.29 **37.** Matei 12.43, Luca 11.24

sia NU a venit ca un împărat matur, cu putere, maiestate și splendoare. Acestea au fost rezervate pentru cea de **a doua** venire a Lui.

În Noul Testament, citim următoarele despre copilul Isus: „Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune, și harul [care este puterea, viața] lui Dumnezeu era peste El” (Luca 2.40).

(6) Generația lui Mesia nu va vedea și nu va aprecia măreția Lui așa cum a fost prorocit în Isaia 53.2:

„N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă”. Când a venit Mesia, oamenii care așteptau un rege puternic și un reformator politic, au fost dezamăgiți de El. Oamenii nu au văzut frumusețea Lui – frumusețea sanctității. Nici n-au înțeles misiunea Lui. El nu se conforma idealului lumesc. Interpretând greșit prorocirile, oamenii nu au găsit nimic care să-i farmece sau să-i atragă la robul lui Iehova. Lucrarea lui Mesia de la prima Lui venire, să facă din sufletul Lui „ofrandă pentru păcat”, nu era una dintre ideile despre Mesia care existau la acea vreme. Iată de ce:

(7) EL a fost DISPREȚUIT și RESPINS de oameni, Isaia 53.3:

„Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu l-am băgat în seamă”. „Respins de oameni” înseamnă și respins de oamenii de seamă. Adică, numai câțiva oameni de seamă, numai câțiva oameni „importanți”, numai câțiva oameni distinși L-au susținut pe El și programul Lui prin autoritatea și influența lor. Așa s-a dovedit a fi în viața lui Isus Hristos. Următoarea mărturie din Noul Testament relevă aceasta. Fariseii (vorbind anumitor aprozi) au spus: „Doar n-ați fi fost duși și voi în rătăcire? A crezut în El vreunul din mai marii noștri sau din Farisei?” (Ioan 7.47-48, vezi contextul).

Cine altul decât eternul Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul de la început, ar îndrăzni să facă o prorocie ca aceasta, prezentându-l pe Mesia **fără** sprijinul conducătorilor poporului? **Dar istoria a confirmat pe deplin veridicitatea acestei profeții.**

(8) Mesia va fi cunoscut ca OM AL DURERII, lovit de Dumnezeu, potrivit lui Isaia 53.3-4:

„Om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El... și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit”. Ceea ce se evidențiază și ceea ce este adevărat în împlinirea sa, este faptul că Mesia va fi un om plin de durere de tot felul.

Durerea lui Isus s-a născut nu numai când a suferit cu compasiune pentru răurile omenirii, o suferință solidară, ci și când a fost respins în eforturile Lui de a-i binecuvânta pe ceilalți. Durerea Lui a devenit copleșitoare când oamenii L-au respins și au continuat să trăiască în condiția lor pierdută, condamnată. Iar durerile Lui au crescut când oamenii de seamă L-au părăsit, și-au întors fețele de la El.³⁸ În loc să-L considere neprețuit, ei „nu L-au stimat” L-au considerat „un nimic”. „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11).

Cel mai rău a fost că oamenii L-au considerat „lovit de Dumnezeu”. Ei nu și-au dat seama că El a suferit pentru a-i răscumpăra pe ei sau că a acceptat să fie „făcut blestem” ca să-i poată mântui pe cei pentru care a suferit. „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, – fiindcă este scris: «Blestemat e oricine este atârnat pe lemn [copac – cuvânt original în ebraică]»” (Galateni 3.13, Deuteronom 21.23).

(9) SUFERINȚELE LUI MESIA ÎNDURATE PENTRU ALȚII, **Isaia 53.4-6, 8, 10-12:**

„Totuși El suferințele NOASTRE le-a purtat și durerile NOASTRE le-a luat asupra Lui [Isaia 53.4]... El era străpuns pentru păcatele NOASTRE, zdrobit pentru fărădelegile NOASTRE: pedeapsa care NE dă pacea a căzut peste EL; și prin rănilor LUI SUNTEM tămăduiți [Isaia 53.5]... Domnul a făcut să cadă asupra LUI nelegiuirea NOASTRĂ a tuturor [Isaia 53.6]... El fusese lovit de moarte pentru păcatele POPORULUI MEU [Isaia 53.8]... Își va da viața ca jertfă pentru păcat [Isaia 53.10]... Va lua asupra Lui povara nelegiuirilor LOR [Isaia 53.11]... A purtat păcatele multora [Isaia 53.12]”³⁹

Faptul cel mai important din acest capitol sunt **suferințele îndurate pentru alții de către Mesia**. Acest capitol minunat conține numai douăsprezece versuri, totuși de paisprezece ori anunță doctrina sacrificiului îndurat în locul altora pentru toate păcatele omenirii. Întreaga secțiune (Isaia 52.13-53.12) abundă în această concepție, și misterul nu a fost rezolvat până când Domnul Isus nu a fost „făcut... păcat pentru noi” (2 Corinteni 5.21) și „a murit pentru păcatele noastre” (1 Corinteni 15:3).

38. Matei 27.24, Ioan 3.1-2 **39.** Autorul divin face imposibil faptul ca, în pofida unei cât de mari ingeniozități sau învățări, cineva ar putea să elimine doctrina ispășirii din acest pasaj, prin prezentarea sa atât de frecventă și sub forme atât de variate și totuși atât de asemănătoare, încât cel care reușește într-un loc îl va întâlni în altul.

Iehova „a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53.6). Mesia a fost Mântuitorul divin asupra căruia au căzut toate razele de foc ale judecății care ar fi căzut asupra omenirii. Cât de minunat este harul lui Dumnezeu prin ipsășirea lui Hristos pentru alții! Astfel crucea a devenit, deodată, umilirea cea mai profundă a lui Hristos, totuși gloria Lui cea mai mare – și mijloacele stabilite pentru a aduce mântuirea oamenilor.

Când Domnul Isus a venit, El a împlinit aceste preziceri mesianice prin moartea Lui ispășitoare de pe cruce: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24).

(10) Mesia va suferi DE BUNĂVOIE și fără să se plângă, Isaia 53.7:

„Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura”.

Alții suferinzi, de obicei, se vaită, în special când sunt tratați nedrept – dar nu suferindul Mesia. El S-a prezentat de bunăvoie pentru a-Și îndeplini misiunea „să poarte păcatele noastre” și a mers ca un miel la moarte. Într-o liniște sublimă și mărinimoasă, Mesia va îndura cele mai mari suferințe, deoarece asta e voința lui Iehova. Și aici ne cufundăm în misterul de nepătruns al dragostei eterne.

În Noul Testament, când Isus Hristosul a fost bătut, acuzat pe nedrept, maltrat, batjocorit, scuipat de oameni, persecutat, lovit, biciuit și răstignit, nu a fost nici o urmă de resentiment, nici o incriminare împotriva celor care-L executau, nici o plângere, ci doar o rugăciune.

După ce mulți martori falși au depus mărturie împotriva Lui, mai marii preoți au zis: „Nu răspunzi nimic? Dar Isus tăcea” (Matei 26.62-63).

Aceasta este rugăciunea lui Isus când îndura torturile răstignirii: „Tată, iartă-i, căci nu știi ce faci!” (Luca 23.34).

Această întregă procedură este atât de neobișnuită, atât de contrară naturii și experienței umane, că nu ne putem împiedica să fim șocați, atât datorită prorocirii ciudate cât și datorită împlinirii sale și mai remarcabile.

(11) Când a fost luat din închisoare și la judecată, Mesia nu avea NICI UN AVOCAT care să-I susțină cauza, nici un prieten care să-I declare nevinovăția, Isaia 53.8:

„El a fost trecut prin închisoare și judecată: dar cine din cei de pe vremea lui va declara aceasta?” (Versiunea Regelui James în engleză).

Sanhedrinul avea obiceiul în „procesele pentru viață” să le ceară tuturor celor care știau ceva în favoarea acuzatului să se prezinte și să o declare. Aceasta nu s-a observat în procesul lui Isus din Nazaret, mai degrabă procedurile presupusului și grăbitului Său proces în fața Sanhedrinului au fost în contradicție flagrantă cu propriile regulamente și împotriva tuturor normelor dreptății și ale imparțialității.

Isus a trebuit să apară singur și neapărat înaintea unei ierarhii evreiești corupte și apoi în fața reprezentanților Imperiului Roman, cel mai mare și puternic popor din lume din acea vreme. **Nimeni nu l-a luat apărarea.** Iuda L-a trădat; Petru s-a lepădat de El prin jurământ; iar ceilalți discipoli „L-au părăsit și au fugit” (Matei 26.56). Și multe dintre femeile care L-au ajutat în timpul lucrării Lui „priveau de departe” când El a fost răstignit (Matei 27.55). Atunci când a avut mai multă nevoie, omeneste vorbind, NICI O PERSOANĂ NU L-A APĂRAT SAU SPRIJINIT. E adevărat că mai târziu, după ce ore de suferință i-au amorțit trupul zdrobit, Maria, mama Lui, câteva femei credincioase și Ioan, preaiubitul Lui discipol „au stat” lângă cruce; dar în timpul judecării Lui și în primele ore ale răstignirii Lui, El a fost singur – absolut singur. Niciodată în istoria omenirii nu a mai fost cineva părăsit complet de prieteni și de cei ce L-au iubit așa cum a fost Isus.

Isus a fost arestat, NU de autoritățile de drept, ci de mulțime, gloata – „o gloată mare, cu săbii și cu ciomege, trimiși de preoții cei mai de seamă și de bătrânii norodului” (Matei 26.47). Până și Isus a comentat asupra inconsecvenței atitudinii lor: „Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți? În toate zilele ședeam în mijlocul vostru, și învățam norodul în templu, și n-ați pus mâna pe Mine. Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească cele scrise prin proroci” (Matei 26.55-56).

Martori falși au fost puși să depună mărturie împotriva Lui „ca să-L poată omori” (Matei 26.59) și a fost judecat noaptea, ceea ce era ilegal.

În tribunalul roman, când Pilat a căutat fără succes un motiv pentru a-L condamna legal, i-a întrebât pe oameni: „Ce rău a făcut El?” Singurele răspunsuri pe care le-a primit au fost strigăte iraționale ale mulțimii, îndemnați de liderii lor: „Să fie răstignit... să fie răstignit” (Matei 27.23). Apoi, când Pilat a văzut că rațiunea și dreptatea nu pot triumfa

și că un „tumulț” mai mare se năștea, el și-a spălat mâinile de afacerea asta și L-a predat pe Isus mulțimii ca să-L răstignească (Matei 27.22-26). Acesta a fost cel mai mare abuz al justiției din anele istoriei.

Dar nevinovăția lui Hristos nu a fost atestată numai de Pilat–„eu nu găsesc nici o vină în El” (Ioan 19.6) – ci și de proorocul mesianic din vechime: „nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsisese nici un vicleșug în gura Lui” (Isaia 53.9).

(12) În momentul morții, umilirea lui Mesia urma să se sfârșească; și deși oamenii au intenționat să-L îngroape „între cei răi”, providența a făcut să fie îngropat „printre cei bogați” Isaia 53.9:

„Groapa Lui a fost pusă printre cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat”.

Fiindcă a murit ca un criminal, corpul Lui ar fi trebuit să fie aruncat peste zid ca să fie ars ca și gunoiul în focurile de la Tofet (vest de Ierusalim); dar când suferințele Lui în numele altora s-au sfârșit, nu a mai fost permisă nici o umilire a corpului Lui neînsuflețit. Și această remarcabilă coincidență este cu adevărat minunată dacă ne gândim că legiuitorii evrei i-ar fi acordat lui Isus aceeași înmormântare dezonorantă ca și celor doi tâlhari; dar autoritățile romane I-au dat corpul lui Iosif Arimateanul, un „om bogat” (Matei 27.57-60), care L-a pus în mormântul lui din grădina sa. Și îndată vedem un acord între istoria Evangheliei și cuvintele profetice care ar putea **fi numai lucrarea lui Dumnezeu atât ca prorocire cât și ca împlinire a acesteia**, în așa măsură încât nu ar putea exista nici o suspiciune că a existat un plan omenesc de a adapta prorocirea la împlinirea sa.

Motivul acestei înmormântări onorabile a Lui, care era atât de diferită de ceea ce fusese planificat sau stabilit pentru El de dușmanii Lui, este faptul că „nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsisese nici un vicleșug în gura Lui” (Isaia 53.9) – altă reiterare a NEVINOVĂȚIEI absolute a Suferindului Divin.

Citiți din nou cu interes descrierea înmormântării lui Isus din Noul Testament pentru a găsi împlinirea perfectă:

„Spre seară a venit un om bogat din Arimatea, numit Iosif, care era și el ucenic al lui Isus. El s-a dus la Pilat, și a cerut trupul lui Isus. Pilat a poruncit să i-L dea. Iosif a luat trupul, L-a înfășurat într-o pânză curată de in, și L-a pus într-un mormânt nou [care aparținea lui Iosif]” (Matei 27.57-60).

(13) După ce sufletul și trupul lui Mesia au fost oferite ca jertfă pentru păcat, Dumnezeu va face ca El „să trăiască multe zile” prin ÎNVIERE; și El va vedea sămânța Lui, roadele muncii Lui, Isaia 53.10:

„După ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui”.

După ce Mesia s-a jertfit ca o jertfă de păcat, Dumnezeu va face ca El „să trăiască multe zile” prin înviere și El va vedea „SĂMÂNȚA de urmași” – sufletele mântuite ca urmare a sacrificiului Lui.

Împlinirea acestui paradox, așa cum am evidențiat deja, este în moartea și învierea lui Isus Hristosul, care „a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi... și a înviat a treia zi, după Scripturi” (1 Corinteni 15.3-4).

Acest fapt al învierii lui Mesia este în acord cu alte scripturi ale Vechiului Testament, cum ar fi Psalmul 16.10: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților [Iad]; nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea”.

În plus, voința lui Dumnezeu va prospera în mâna lui Mesia – Mesia va realiza voința lui Dumnezeu cu zel și El va aduce într-adevăr mântuire și neprihănire atât pentru Israel cât și pentru alte popoare (Isaia 42.4).

Noul Testament nu numai că ne spune despre învierea glorioasă a lui Hristos, ci și despre începutul lucrării Lui după înviere – lucrând prin discipolii Lui – prin care mulțimi au fost mântuite.

Faptele Apostolilor 2.41: „Trei mii de suflete” au fost mântuite și adăugate bisericii. Faptele Apostolilor 4.4: „Însă mulți din cei ce auzi-seră cuvântarea, au crezut; și numărul bărbaților credincioși s-a ridicat aproape la cinci mii”.

În ultimele douăzeci de secole ale istoriei bisericii, multe milioane au crezut în Hristos și au fost mântuiți. Hristos a văzut într-adevăr SĂMÂNȚA, iar voința lui Dumnezeu prosperă în mâna Lui. Hristos, la a doua Lui venire, va triumfa, apoi „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acopăr” (Isaia 11.9). Cu adevărat, Căpitanul mântuirii noastre „aduce mulți fii la slavă” (Evrei 2.10).

(14) Nu numai că Dumnezeu va fi „satisfăcut” de sacrificiul lui Mesia, dar cunoscându-L pe Mesia, mulți vor fi NEPRIHĂNIȚI, Isaia 53.11:

„Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor”.

Aici ni se dă oferă o viziune a adevărului cel mare, atât de bine prezentată de Pavel în Noul Testament, a NEPRIHĂNIRII PRIN CREDINȚĂ, mântuire prin har – fiindcă Hristos a murit pentru păcatele noastre și a cumpărat o răscumpărare completă pentru toți. Acest adevăr al neprihănirii prin credință este marele adevăr central al Noului Testament.

„Neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în EL... Sunt socotiți neprihăniți fără plată prin harul Său prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus” (Romani 3.22-24).

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință” (Efeseni 2.8-9, Romani 4.5-6, 5.15-19, Titus 3.5).

În cazul în care uităm că TOT harul coborât asupra credincioșilor se bazează pe sacrificiul lui Mesia, ni se reamintește că „El va purta toate nelegiuirile lor”. Este o antiteză aici sugerând ideea schimbului sau înlocuirii reciproce: ei vor primi neprihănirea Lui și El va purta povara grea a nelegiuirilor lor.

Aceasta, firește, este în consonanță cu Noul Testament: „El [Dumnezeu] L-a făcut [pe Hristos] păcat pentru noi, ca noi [păcătoșii] să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21).

(15) O ÎMPREJURARE stranie a morții lui Mesia ni se oferă, Isaia 53.12:

„A fost pus în numărul celor fărădelege, și a purtat păcatele multora și a mijlocit pentru cei vinovați [păcătoși]” (original în ebraică).

Așa cum mențiunea înstrăinării hainelor lui Mesia în Psalmul 22 a arătat detaliile adevărate ale prorocirii, vedem aici un incident de legătură care arată, de asemenea, DETALII adevărate în prorocie, dovădind-o ca adevărată. Detaliile din prorocie, dacă împlinirea corespunde prorocirii, sunt mărcile care imediat o identifică ca fiind de origine

divină. Hristos a permis de bună voie să fie numărat, altfel spus, să fie socotit în numărul celor fărădelege, arătându-și dispoziția Lui de a suferi TOT ce a plănuit Tatăl pentru El.

Este foarte interesant că Hristos Însuși a citat acest verset din Scriptură (Isaia 53.12) chiar înainte de răstignirea Lui: „Căci vă spun că trebuie să se împlinească cu Mine aceste cuvinte scrise: «El a fost pus în numărul celor fărădelege»” (Luca 22.37). Această prorocie și împlinirea ei devine una dintre acele adevăruri remarcabile între prorocie și suferința Mântuitorului nostru, prin răstignirea lui Hristos între doi tâlhari (vezi Matei 27.38).

Mult a fost spus deja despre natura suferințelor lui Mesia pentru alții, așa cum se descrie în acest capitol (Isaia Capitolul 53). În acesta, în versetul final, faptul este din nou accentuat: „A purtat păcatele multora și a mijlocit pentru cei vinovați [păcătoși]” (original în ebraică).

Cei care sunt familiarizați cu Noul Testament își vor reaminti multe versete care evidențiază natura morții lui Hristos în locul nostru. Citez doar două: „acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat [Hristos] o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa... Hristos S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora” (Evrei 9.26, 28). „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18).

Multe volume au fost scrise pentru a descrie minunile prorocirii divine atât în acest capitol (Isaia Capitolul 53) cât și în împlinirea prin moartea ispășitoare a lui Isus Hristosul așa cum este ea descrisă în Noul Testament. Cred că atrăgând din nou atenția asupra acestor fenomene, aceste miracole tipărite, credința multora va fi, fie generată, fie confirmată, atât în caracterul supranatural al prorocirilor cât și în împlinirea lor. Această prorocie arată clar că Scriptura poartă marca autorului său divin – marca Raiului, amprenta eternității. Ca urmare, ar fi absurd să ne imaginăm că asemănarea în cele mai mici detalii dintre afirmația aceasta profetică din Isaia Capitolul 53, scrisă cu secole înainte de venirea lui Hristos, și istorisirea vieții, morții și glorioasei învieri a Lui, așa cum este prezentată în Evanghelii, poate fi doar o coincidență.

V. PROROCIRILE CARE DESCRIU ROLURILE MESIANICE ALE LUI HRISTOS

HRISTOS CEL UNS

Atât cuvântul „Hristos” (în greacă – „Christos”) și „Mesia” (în ebraică – „Mashiah”) înseamnă Cel Uns.⁴⁰ De la căderea omului și separarea de Dumnezeu care a urmat căderii,⁴¹ omenirea a avut nevoie de un adevărat mediator, un adevărat răscumpărător, care poate satisface nevoile de bază ale omului:

(1) Păcatul l-a lăsat pe om într-o ignoranță spirituală, neștiind de Dumnezeu. Din acest motiv, omul trebuie să cunoască Cuvântul, voința și căile Domnului. Ca urmare omul trebuie să fie regenerat, mântuit, salvat. Salvat de ce? Răspuns: salvat de a-și petrece eternitatea în Iad și în lacul de foc! El nu are nevoie de „creștinătatea” de astăzi, el are nevoie de Hristos, Mântuitorul. Creștinătatea prezentă este falsă. Hristos este „adevărat”, este puterea de care avem nevoie că să învingem toate obstacolele.

(2) Păcatul l-a lăsat pe om vinovat, pierdut și separat de Dumnezeu. De aceea, el are nevoie de iertarea păcatului, de reintegrarea unui suflet neprihănit care se căiește, de reintegrare în divina comuniune și o evadare dintr-un Iad arzător, etern și plin de chinuri, și din lacul de foc. Pentru aceasta, omul are nevoie de un Preot ceresc.

(3) Păcatul, care este o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, a Cuvântului Lui, a conducerii Lui, a scopului Lui, i-a conferit omului un caracter rebel care se exprimă prin antagonismul față de Dumnezeu și față de semenii săi. Deoarece omul este o făptură supusă păcatului, el are nevoie nu numai de un împărat ci de un împărat divin, sfânt (Împăratul Împăraților).

În vremea Vechiului Testament, Dumnezeu a asigurat aceste nevoi de bază ale omenirii prin proorocii, preoții și regii pe care i-a ales. Dar, deoarece toate instrumentele omenești nu s-au ridicat la

40. Pentru exemple de folosire a „unsului” în vechiul Testament, vezi Levitic 4.3, 5, Psalmii 2.2, Daniel 9.24, 1 Samuel 2.10. Cuvântul „uns” apare cel mai frecvent în Levitic, 1 și 2 Samuel și în Psalmi. Termenul „Mesia” (uns) se aplică marelui preot (Leviticul 4.3, 5, 16, 6.22), care era o imagine-tip a lui Hristos, Marele nostru Preot. Apare de 18 ori în 1 și 2 Samuel, dar nu mereu cu o conotație Mesianică. Apare de zece ori în cartea Psalmilor dar, din nou, nu e mereu cu o conotație Mesianică. Psalmii 2.2, 20.6, 28.8, 84.9, 89.51, 132.10 și 17 sunt Mesianici. Psalmul 2.2 și Daniel 9.25 și 26 sunt pasaje remarcabile care se referă la Mesia care vine.

41. Geneza 2.16-17, 3.1-19, 6.5, 8.21, Iov 15.14-16, 25.4-6, Psalmi 14.1-3, 94.11, Isaia 53.6, 64.6, Ieremia 17.9-10, Matei 15.19, Marcu 7.21-23, Romani 3.23, 5.12-19, 8.7-8, 1 Corinteni 15.21-22, 47, Galateni 5.17, 19-21, Efeseni 4.22, Coloseni 2.13, 3.5-7

înălțime și au eșuat, Dumnezeu a planificat, de la început, să ofere omenirii Proorocul, Preotul, Mântuitorul și Împăratul perfect, prin Cel perfect, unicul Lui Fiu zămislit (El Însuși, Emanuil, Dumnezeu cu noi).

În vremea Vechiului Testament, trei clase de servitori publici – prooroci (1 Împărați 19.16), preoți (Exodul 29.21, Leviticul 8.12) și regi (1 Samuel 10.1, 16.12-13) – erau consacrați în poziția lor prin ungerea cu ulei.

(1) HRISTOS CA PROOROC

Proorocul Vechiului Testament îl reprezenta pe Dumnezeu în fața poporului și transmitea cuvintele Lui, mesajul Lui oamenilor. Când a venit Mesia, El îl va reprezenta pe Dumnezeu în mod perfect și complet, atât în persoana Lui cât și în cuvinte, în fața Israelului și a lumii. Când a venit Isus, El a dovedit că este proorocul perfect al lui Dumnezeu:

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut [dezvăluit, manifestat]” (Ioan 1.18).

„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl... Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine: ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14.9-10).

Ca Prooroc, Mesia care va veni va fi ca Moise

„Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine [Moise], voi pune cuvintele Mele în gura Lui, și El le va spune tot ce-I voi porunci Eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune El în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală” (Deuteronom 18.18-19).

Moise a fost un servitor ascultător al lui Dumnezeu și a fost ales, mai presus de toți ceilalți prooroci, pentru a stabili prototipul lucrării profetice a lui Mesia care va veni. Luând în considerare aceste puncte importante, Hristos a fost un prooroc „ca Moise”. Moise a fost un LEGIUITOR, un CONDUCĂTOR, un REGE (căpitan), un SALVATOR, un PROFET (purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu) și un MIJLOCITOR pentru oameni, cu care Dumnezeu a vorbit personal; în afară de Moise, nu a mai apărut în Israel un astfel de prooroc (Deuteronom

34.10-12, Numeri 12.6-8). El a fost singurul om din istoria evreilor care a îndeplinit funcțiile de prooroc, preot și rege într-o singură lucrare.

Cât de multă dreptate au avut oamenii când au văzut miracolul prin care Isus îi hrănea pe cei cinci mii de oameni cu pâine și pește să spună: „Cu adevărat acesta este PROOROCUL cel așteptat în lume” (Ioan 6.14). „Acel Prooroc” este de asemenea amintit în Ioan 1.21.

Deși Moise a fost mare, Hristos a fost cu mult mai mare. Moise ca „slugă” a fost credincios; Hristos, ca „Fiu” a fost PROOROCUL perfect și atotcunoscător (Evrei 3.5-6) care a fost „credincios Celui ce L-a rânduit.” (Evrei 3.2).

Petru a recapitulat predica în templu cu aceste cuvinte: „În adevăr, Moise a zis părinților noștri: «Domnul Dumnezeu vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului»” (Faptele Apostolilor 3.22-23).

Alte referințe se fac în ambele testamente la lucrarea profetică a lui Hristos. Atât Isaia 61.1 cât și Luca 4.18 se referă la lucrarea profetică a lui Hristos și ambele pasaje reflectă același lucru.

„Duhul Domnului este peste Mine, pentrucă M-a Uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați” (Luca 4.18).

(2) HRISTOS CA PREOT

Preotul din Vechiul Testament, ales de Dumnezeu, a reprezentat oamenii în fața Lui Dumnezeu și a oferit jertfe pentru păcatele lor. El a avut o lucrare de compasiune pe lângă „cei neștiutori și rătăciți” (Evrei 5.1-2). Această preoție, în care Aaron a fost primul mare preot, nu era perfectă, fiindcă preoții erau și ei păcătoși; de aceea, trebuiau înainte de toate, să ofere jertfe pentru păcatele lor și apoi pentru păcatele oamenilor (Evrei 5.3, 7.27-28, 9.7). În plus, preoția nu dura prea mult; era întreruptă frecvent de moarte (Evrei 7.23). Pe lângă aceasta, jertfele pe care le ofereau ei erau ne semnificative, deoarece „este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele” (Evrei 10.4).

Dar HRISTOS, marele Preot numit de Dumnezeu, nu este numai

Marele Preot perfect care trăiește etern, ci El Însuși S-a jertfit pentru păcatele noastre, jertfa perfectă, odată pentru totdeauna, ispășirea completă pentru păcatele rasei omenești!

„Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri; care n-are nevoie ca ceilalți mari preoți [din vechiul Testament], să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele Sale și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut ODATA pentru totdeauna, când S-a adus jertfa pe Sine ÎNSUȘI. În adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul [Marele Nostru Preot], care este desăvârșit pentru veșnicie” (Evrei 7.26-28, 9.11-14, 25-26).

Astfel, prin acea jertfă perfectă, unică de pe cruce, Hristos îi „desăvârșește pentru totdeauna” prin credința lor în El pe cei care sunt mântuiți (Evrei 7.23-28, 9.25-28, 10.10-14). Majoritatea cărții Evreilor este dedicată faptului că în Isus Hristos, Dumnezeu ne-a oferit MARELE PREOT perfect, care a oferit jertfa perfectă pentru a ispăși pentru păcatele întregii rase omenești, și pentru a da astfel viață eternă tuturor celor care L-au acceptat ca înlocuitor și Mântuitor. Mesia Și-a oferit ca și jertfă atât trupul și cât și sufletul pentru păcate și păcătoși (Isaia 53.5, 10).⁴²

Deși preoția lui Aaron a prezentat oamenilor în permanență nevoia de ispășire pentru păcatele lor, și că iertarea păcatelor nu putea fi realizată decât prin vărsarea de sânge (Evrei 9.22), singura persoană aleasă să înfățișeze preoția ETERNĂ a lui Mesia nu a fost Aaron, ci Melhisedec (Evrei Capitoarele 5-7, Psalmi 110.4). Melhisedec, ca un prototip al lui Hristos, prezintă preoția **neschimbătoare** eternă a Lui (Evrei 7.3, El „rămâne preot în veac”).

(3) HRISTOS CA ÎMPĂRAT

„Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt” (Psalmi 2.6).

42. Într-un sens, Mesia a fost uns să fie ca un leproș, când a purtat păcatele lumii. El a fost cu adevărat „făcut... păcat” pentru noi (2 Corinteni 5.21). Isaia 53.4 implică aceasta. Biblia Cornilescu spune: „Și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit”

În cazul lui Mesia, El a suferit pentru păcatele NOASTRE, nu pentru ale Lui. Minunat har, faptul că Hristos s-a oferit să fie executat în locul nostru pentru nici un păcat pe care L-a comis El ci pentru păcatele noastre. S-ar putea concluda că Hristos, „Unsul lui Dumnezeu”, nu a fost numai uns să fie prorocul, preotul și împăratul lui Dumnezeu, ci a fost uns să fie jertfă pentru păcat și a devenit literal PĂCAT pentru noi. Pentru astfel de har, astfel de dragoste, fiecare credincios va fi veșnic recunoscător.

Cum omul nu este doar un individ, ci o ființă socială, el are nevoie de un ÎMPĂRAT (guvern) care să-i supravegheze viața socială. Deci Dumnezeu, care a guvernat mai întâi asupra poporului Israel prin patriarhi, mai târziu prin „căpitanii” (conducători ca Moise și Iosua), și mai târziu prin „judecători”, în final a consimțit să le dea REGI. În Mesia lui Dumnezeu, El le-a dat ÎMPĂRATUL perfect – „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” care va avea o neprihănire deplină, o împărățire benefică.

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă [Ramură – cuvânt original în ebraică] neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune, și va face dreptate și judecată în țară... și iată Numele pe care i-L vor da: DOMNUL, NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ!” (Ieremia 23.5-6).

„Duhul Domnului Se va odihni peste El [Mesia]... va hotărî cu nepărtinire” (Isaia 11.2, 4, Zaharia 9.9, 2 Samuel 7.12-17, 1 Cronici 17.11-14).

Dumnezeu a ales trei oameni mari pentru a înfățișa lucrarea lui Mesia ca proroc, preot și împărat: Moise ca proroc, Melhisedec ca preot și David ca rege.

Termenul „uns” apare de optsprezece ori în cartea lui Samuel, cartea care prezintă viața lui David. Ana, mama lui Samuel, are onoarea să fie prima care să folosească cuvântul „uns” referindu-se la Cel ce va veni, și se referă la Hristos ca la Împăratul uns de Dumnezeu.

„Domnul... va da Împăratului Său putere, și El va înălța tăria Unsului Lui” (1 Samuel 2.10).

Venirea lui Mesia ca Împărat se referă, de obicei, la a doua venire a Lui, când El își va stabili Împărăția de neprihănire (Isaia 11.1-9, Mica 4.1-5).

Mulți Psalmi vorbesc despre Mesia ca despre Împăratul care vine (Psalmi 2, 45, 47, 72). În Psalmul 2, vedem încoronarea lui Mesia ca Împărat pe muntele Sion (Psalmi 2.6) și moștenirea popoarelor păgâne (Psalmi 2.8). În Psalmul 45, vedem maiestatea și frumusețea Împăratului și glorioasa Lui mireasă. În Psalmul 47, Îl vedem pe Mesia ca DUMNEZEU și încoronarea Lui ca Împărat al pământului (Psalmi 47.2, 7). Psalmul 72 ne oferă o completă imagine în cartea Psalmilor a viitoarei împărății a lui Mesia și a domniei Lui de neprihănire:

- (1) Mesia este identificat ca fiu al împăratului (Psalmi 72.1)
- (2) Neprihănirea perfectă a Împăratului Mesia (Psalmi 72.2-4)
- (3) Domnia desăvârșită a Împăratului Mesia (Psalmi 72.5-7)
- (4) Împărăția universală a Împăratului Mesia (Psalmi 72.8-11)
- (5) Compasiunea divină a Împăratului Mesia (Psalmi 72.12-14)
- (6) Domnia Împăratului Mesia aduce prosperitate materială și spirituală (Psalmi 72.15-17)
- (7) Slăvirea perfectă a Domnului Dumnezeu în timpul domniei Împăratului Mesia (Psalmi 72.18-19)⁴³

Noul Testament mărturisește că Isus este Hristosul, Unsul lui Dumnezeu

În Noul Testament, Isus Hristosul este prezentat clar ca Proorocul uns al lui Dumnezeu (Ioan 17.8), care transmite poporului Lui cuvintele lui Dumnezeu, Preotul uns al lui Dumnezeu, „care prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru” (Evrei 9.14), și ca „ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR” al lui Dumnezeu (Apocalipsa 19.16).

În Evrei 1.9, Hristos este descris ca Unsul lui Dumnezeu: „Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a UNS cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi”.

Ne-am referit mai înainte la Luca 4.18, când Hristos a spus că El este Unsul care va predica evanghelia săracilor, despre care vorbise Isaia (Isaia 61.1).

În Apocalipsa 1.5, Isus este descris ca Prooroc, Preot și Împărat:

43. Mesia este, de asemenea, Preotul-Împărat: „Un preot pe scaunul Lui de domnie”. Mesajul către Iosua în Zaharia 6.12-13 pare cu siguranță adresat nu numai lui Iosua dar mai departe către Mesia, pentru că sunt afirmații în pasaj care pot fi împlinite numai în cineva mai mare decât omul.

„Așa vorbește Domnul oștirilor: «Iată că un om, al cărui nume este RAMURA» – identificând mesajul ca fiind cu siguranță mesianic (Zaharia 6.12) – „El va odrăslî din locul lui” (Zaharia 6.12) – și copil fiind va avea o creștere naturală și totuși supranaturală (Isaia 53.2) – și „El va zidi Templul Domnului” (Zaharia 6.13) – ceea ce Hristos face chiar acum (Efeseni 2.21-22) – „și El va purta podoaba împărătească” (Zaharia 6.13) – „o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14) – „și va sta și împărăți pe scaunul Lui de domnie” – ca Împărat și preot, chiar ca Melhisedec (Psalmi 110.2, 4) – „și o desăvârșită unire va domni între ei amândoi” (Zaharia 6.13) – ca Împărat, Mesia va aduce pace (Psalmi 72.7, 46.9) și ca Preot El va aduce pace prin sângele de pe crucea Lui (Efeseni 1.7, Coloseni 1.20).

În Ieremia 30.21, este un alt remarcabil pasaj mesianic, oferind o mărturie similară. Mesia va fi Împărat-Preot: El va împărăți oamenii și „se va apropia, și va veni la Mine [Dumnezeu]” (Ieremia 30.21) ca MIJLOCITOR perfect (1 Timotei 2.5).

Întorcându-ne la Noul Testament vedem că „Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David” (Apocalipsa 5.5) – Hristos ca Împărat – este și cel care are „o preoție care nu poate trece de la unul la altul” (Evrei 7.24-28).

„... Isus Hristos, martorul credincios [Prooroc], Cel întâi născut din morți, Domnul [Împărat] împăraților pământului. A Lui, care ne iubeste, care ne-a spălat păcatele noastre cu sângele Său [Preot].”

De asemenea, în Evrei 1.1-3, Hristos este descris ca Prooroc, Preot și Împărat:

„Dumnezeu... la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul [Prooroc]... a făcut curățirea păcatelor [Preot], a șezut [ca Împărat] la dreapta Măririi în locurile prea înalte”.

„IATĂ ODRASLA [RAMURA]” LUI DUMNEZEU

Alți învățători ai Bibliei au atras atenția asupra folosirii remarcabile a numelui mesianic „**RAMURĂ**” de patru ori în originalul ebraic al Vechiului Testament, și folosirea frecventă a lui „Iată”, în legătură cu Mesia lui Dumnezeu, Ramura. „Iată”, este folosit drept „**Ecce Homo**” a lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Luată împreună („Iată” și „Ramura”), ele prezintă un sumar frumos al lui HRISTOS din cele patru Evanghelii. Iată folosirea împărită a „Ramurei” și a lui „Iată” așa cum sunt folosite cu referire la Mesia în Vechiul Testament:

(1) Ca ÎMPĂRAT

„IATĂ vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o RAMURĂ neprihănită. El va împărăți” (Ieremia 23.5, original în ebraică).

„IATĂ, că ÎMPĂRATUL tău vine” (Zaharia 9.9).

Aceasta corespunde Evangheliei lui Matei, unde Hristos este prezentat ca ÎMPĂRAT.

(2) Ca ROBUL DOMNULUI

„IATĂ, voi aduce pe ROBUL Meu, RAMURA” (Zaharia 3.8, original în ebraică).

Aceasta corespunde Evangheliei lui Marcu, unde Hristos este prezentat ca ROBUL DOMNULUI.

(3) Ca FIUL OMULUI

„Așa vorbește Domnul oștirilor: «IATĂ că un OM al cărui nume este RAMURA»” (Zaharia 6.12, original în ebraică).

Aceasta corespunde Evangheliei lui Luca, unde Hristos este prezentat ca OMUL ideal și exemplar.

(4) Ca FIUL LUI DUMNEZEU

„IATĂ DUMNEZEUL vostru” (Isaia 40.9).

„În vremea aceea RAMURA DOMNULUI va fi plină de măreție și slavă” (Isaia 4.2, original în ebraică).

Aceasta corespunde Evangheliei lui Ioan, unde Hristos este prezentat ca FIUL LUI DUMNEZEU – da, DUMNEZEU ÎNSUȘI în carne și oase.

Aceste patru folosiri ale „RAMUREI” sunt singurele patru cazuri din Scripturile Ebraice (cu excepția lui Ieremia 33.15, care este o repetiție a gândului din Ieremia 23.5-6) unde Mesia este denumit „Ramura”. De câteva ori Mesia este prezentat în Vechiul Testament prin cuvântul „Iată” – ca și cum ar dori să atragă atenția în mod special asupra LUI.⁴⁴

ALTE NUME ALE LUI MESIA ÎN VECHIUL TESTAMENT

Sunt nenumărate numele date lui Mesia în Vechiul Testament; menționăm doar câteva.

„Robul Domnului”

În Isaia, Mesia este frecvent numit „Robul Domnului” sau „Robul Meu” (Isaia 42.1, 52.13). Ca „Rob al Domnului [Iehova]” El este exponentul neprihănirii și al adevăratei umilințe, Învățătorul și Mântuitorul omenirii. El împlinește toate dorințele Domnului; de exemplu, El este:

Al doilea Adam – Omul perfect

Al doilea Israel – Robul perfect

Al doilea Moise – Proorocul perfect

Al doilea David – Împăratul perfect

Al doilea Mare Preot – Marele Preot perfect

Obiectivele crescânde ale lui Dumnezeu față de întreaga rasă omească, care s-au manifestat prin crearea lui Adam, alegerea lui Israel, ridicarea lui Moise, numirea lui Aaron și chemarea lui David, sunt aduse la împlinire prin și în Hristos.

44. Profesorul Godet spune: „Așa cum un pictor talentat, care dorește să immortalizeze pentru o familie asemănarea completă a unui tată ilustru, ar evita orice încercare de a combina într-un singur portret emblema diverselor funcții pe care le-a avut reprezentându-l în aceeași imagine ca general și ca magistrat, om de știință și tată de familie; dar ar prefera să picteze patru portrete distincte. Astfel Duhul Sfânt, pentru a conserva pentru omenire perfecta asemănare a Celui care a fost reprezentatul Lui ales, Dumnezeu în om, a folosit mijloace pentru a imprima patru imagini diferite în mințile scriitorilor Evangheliilor”.

Toate aceste patru relații ale vieții lui Hristos Îl prezintă ca MESIA – Proorocul perfect al lui Dumnezeu, Preot și Împărat și Fiul lui Dumnezeu – totuși fiecare are o emfază diferită. În Matei, El este ÎMPĂRAT; în Marcu, El este SLUGA LUI IEHOVA; în Luca, El este FIUL OMULUI; și în Ioan, El este FIUL LUI DUMNEZEU.

„Păstorul”

Isaia îl vede pe Mesia ca Robul Domnului (Isaia 42.1, 52.13). Ezechiel Îl vede ca Păstorul lui Israel (Ezechiel 34.23, 37.24 – în aceste versete „David” este folosit însemnând „Sămânța lui David”, care este Hristos. Cuvântul „Păstor” în aceste versuri înseamnă Isus).

Hristos, adevăratul preaiubit al Tatălui, a fost Dumnezeu și a fost adevăratul Păstor (Cuvântul, Poarta Raiului. Vezi Ioan, Capitolul 10. Aceasta arată că Dumnezeu Și-a jertfit viața pentru cei care doresc să dobândească viață).

Mai multe nume și titluri ale lui Mesia

El este, de asemenea, „Piatra” sau „Stânca” (Isaia 8.14), „Colțul” (Isaia 28.16), „Cuiul” (Isaia 22.21-25), „Arcul de război” (Zaharia 10.4), „Șilo” (Geneza 49.10), „Steaua” (Numeri 24.17).

Numele „ISUS” în Vechiul Testament

Numele ISUS este, de fapt, ascuns în Vechiul Testament și este găsit de aproape o sută de ori de la Geneză până la Maleahi. De fiecare dată când Vechiul Testament folosește cuvântul ebraic însemnând MÂNTUIRE, în special cu sufixul ebraic care înseamnă „al meu”, „al tău” sau „al lui” cu câteva excepții (când cuvântul este folosit în sens impersonal) este identic cu cuvântul YESHUA (Isus) folosit în Matei 1.21. Aceasta este, de fapt, ceea ce i-a spus îngerul lui Iosif: „Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele YESHUA [MÂNTUIRE]: pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”.

Să vedem cum apare aceasta în câteva din pasajele Vechiului Testament. În Psalmul 9.14, David spune: „să mă bucur de mântuirea Ta”. Ceea ce spune el de fapt era: „să mă bucur de Tine YESHUA [ISUS]”. Iar în Isaia 12.2-3, avem ceva într-adevăr minunat. MÂNTUIREA este menționată de trei ori, prezentând trei extraordinare fațete ale lui Isus și ale mântuirii Lui. Le oferim așa cum se citesc ele în ebraică, cu Isus ca întruchipare și personificare a cuvântului „mântuire”:

„Iată, Dumnezeu este YESHUA mea [o referință la Isus, în existența Lui eternă, înainte de încarnarea Lui (Ioan 1.1)]; voi fi plin de încredere, și nu mă voi teme de nimic: căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele; și El este YESHUA mea [Isus, Cuvântul care s-a făcut trup (Ioan 1.14)]. Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele Lui

YESHUA [Isus răstignit, apele mântuirii curgând din Golgota (Ioan 7.37-39, 4.10, 14)]”.

VI. DUMNEZEIREA LUI MESIA (HRISTOS) ÎN AMBELE TESTAMENTE

Natura dublă a lui Mesia

Pentru o înțelegere corectă a persoanei lui Mesia, este necesar să se înțeleagă că El are o NATURĂ DUBLĂ, dar este o singură personificare: El este Dumnezeu și omul perfect; mai degrabă, El este Dumnezeul-om, Dumnezeu și om într-o singură personificare indivizibilă. Umanitatea Lui este demonstrată de nume și titluri cum ar fi Fiul Omului, Fiul lui David și fiul lui Avraam. Dumnezeirea Lui este demonstrată în nume și titluri cum ar fi Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu, Domnul, Iehova, El (cuvânt ebraic) și Elohim. Scopul acestui studiu este acela de a prezenta următorul fapt de cea mai mare importanță: Biblia îl dezvăluie pe Mesia (Hristos) ca fiind DUMNEZEUL ÎNTRUPAT.

Dumnezeirea lui Hristos așa cum este prezentată în Evrei Capitolul 1

În primele șase versete ale Evreilor Capitolul 1, aceste zece fapte sunt prezentate despre Hristos, toate dovedind și stabilind Dumnezeirea Lui; niciunul dintre aceste fapte nu pot fi afirmate despre un simplu om.

(1) Hristos (Mesia) este numit „FIUL” lui Dumnezeu în contrast cu „proorocii” care erau doar oameni, deși erau oameni insufiați de Dumnezeu (Evrei 1.1-2): „Dumnezeu, după ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul Lui”.

(2) Hristos este „moștenitor al tuturor lucrurilor” (Evrei 1.2). El este Fiul; ca urmare, El este moștenitorul.

(3) Universul a fost făcut de El (Hristos) (Evrei 1.2). Aceasta nu dovedește numai pre existența Lui, ci Îl relevă ca un agent activ al creației (Ioan 1.1-3): „Toate lucrurile au fost făcute prin El [Hristos]; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1.3).

(4) El este identificat cu SLAVA lui Dumnezeu așa cum strălucirea soarelui este identificată cu soarele: „El, care este oglindirea SLAVEI Lui” (Evrei 1.3).

(5) Ca Fiu al lui Dumnezeu, El este identificat cu puterea identică a lui Dumnezeu, așa cum amprenta unui sigiliu reproduce exact sigiliul: „întipărirea [amprenta] ființei Lui” (Evrei 1.3).

(6) El (Mesia, Hristos) este cel care susține acest univers vast, infinit, care, firește, este lucrarea unui Dumnezeu omnipotent: „ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1.3); „Pentru că prin El [Hristos] au fost făcute toate lucrurile... și toate se țin prin El” (Coloseni 1.16-17).

(7) El, Hristos, a realizat mântuirea rasei SINGUR. Nici un om păcătos, nici măcar un om perfect, nu a putut mântui o rasă de miliarde de păcătoși pierduți. Este nevoie de un sacrificiu suprem pentru a ispăși pe toți păcătoșii: „a făcut [de unul singur, Versiunea Regelui James] curățirea [purificarea] păcatelor” (Evrei 1.3).

(8) El ocupă acum cea mai înaltă poziție în univers, alături de Tatăl, la dreapta lui Dumnezeu, împărțind cu Dumnezeul Tatăl scaunul etern de domnie. El „a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte” (Evrei 1.3). Că Hristos, Mielul lui Dumnezeu, împarte scaunul de domnie este evident din Apocalipsa 22.1: „scaunul de domnie [unul singur] al lui Dumnezeu și al Mielului”.

(9) El este mai presus decât îngerii: „ajungând cu atât mai pe sus de îngeri” (Evrei 1:4).

(10) Din nou, se stabilește relația Tată-Fiu dintre Tatăl și Mesia. Până și îngerilor li se poruncește să-L slăvească (pe Mesia); vezi Evrei 1.6: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine”. Rețineți, numai DUMNEZEU este slăvit (Matei 4.10). „«Tu ești Fiul Meu»... Și iarăși: «Eu Îi voi fi Tată și el Îmi va fi Fiu [mărturia Tatălui către Fiu]»” (Evrei 1.5).

În restul primului capitol al Evreilor (împreună cu Scripturile Vechiului Testament din care se citează în primul capitol din Evrei), descoperim acest fapt impresionant: Mesia este numit cu cele trei nume sau titluri principale ale lui Dumnezeu folosite Vechiul Testament, și cu cele două nume principale ale lui Dumnezeu folosite în Noul Testament.

În Evrei 1.8, Dumnezeul Tatăl, vorbind Dumnezeului Fiul (Mesia) Îl numește DUMNEZEU. Acest al optulea verset este un citat din Psalmul 45.6, unde numele principal al lui Dumnezeu, „**Elohim**”, este folosit pentru Mesia: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule [în ebraică **Elohim**], este veșnic”.

În Evrei 1.10, Dumnezeu Tatăl, vorbind încă FIULUI și despre FIU (Mesia), Îl numește DOMN. Acesta este un citat din Psalmul 102.25-27. Aceste versuri se referă la IEHOVA; vezi Psalmul 102.16, 19, 21-22. Să cităm acum acest pasaj din Noul Testament: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale: Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta, și vor fi schimbate; dar Tu ești același; și anii Tăi nu se vor sfârși” (Evrei 1:10-12).

Observați că în aceste versuri (Evrei 1.10-12):

- (1) Tatăl (ca și în Evrei 1.8) încă îi vorbește Fiului.
- (2) Tatăl spune că Fiul este Creatorul universului: „cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale” (Evrei 1.10).
- (3) Tatăl spune despre Fiu că El este ETERN-NESCHIMBĂTOR. Universul se va învechi ca o haină veche, dar despre FIU (Mesia) El spune: „anii Tăi nu se vor sfârși” (Evrei 1.12).

Scriitorul cărții Evreilor adaugă încă două insuflete comentarii cu privire la Mesia:

- (1) „Și căruia din îngeri i-a zis El [Dumnezeu Tatăl] vreodată: «Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale»” (Evrei 1.13) – din nou arătând poziția înaltă a lui Mesia la dreapta lui Dumnezeu.
- (2) „până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale” (Evrei 1.13), asigurându-i pe toți de VICTORIA ETERNĂ a lui Mesia.

Cum Dumnezeu Tatăl a mărturisit cu atâta tărie în acest capitol despre DUMNEZEIREA LUI HRISTOS, și ne-a dat cincisprezece declarații care evidențiază clar DUMNEZEIREA LUI MESIA, este o nebulie din partea cuiva să nege acest adevăr esențial. De fapt, mântuirea noastră eternă depinde de acceptarea acestui adevăr al Dumnezeirii lui Hristos: „dacă NU credeți că Eu sunt [Domnul Iehova], veți muri în păcatele voastre”⁴⁵ (Ioan 8.24).

Declarațiile din Vechiul Testament despre dumnezeirea lui Mesia

Întorcându-ne la prorociile din Vechiul Testament și comparându-le cu împlinirile lor din Noul Testament, descoperim următoarele:

45. Hristos folosește aici cuvintele „EU SUNT” care este semnificația numelui Iehova (Exodul 3.14), identificându-Se ca IEHOVA din Vechiul Testament.

(1) Iehova îl numește pe Mesia „tovarășul” (egalul) Lui.

„«Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu, și asupra omului care îmi este tovarăș!» zice Domnul oștirilor” (Zaharia 13.7).

În Noul Testament, Hristos a spus același lucru: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10.30).

Pavel, inspirat de Duhul Sfânt, mărturisește în Filipeni 2.5-6 că Hristos este „deopotrivă cu Dumnezeu”: „Hristos Isus: măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat [o încălcare a legii lui Dumnezeu] să fie DEOPOTRIVĂ CU DUMNEZEU”.

(2) În Isaia 9.6, avem o prorocie a caracterului uman, dumnezeiesc și împărătesc al lui Mesia.

Sunt date lui Mesia cel care vine nume ale lui Dumnezeu pe care nimeni altcineva decât cei care nu vor să creadă în El nu le recunosc:

„Căci un copil ni s-a născut [caracterul uman al lui Mesia], un Fiu ni s-a dat [eternul său caracter de Fiu în Sfânta Treime]... și Îl vor numi Minunat, Sfetnic, DUMNEZEU TARE, PĂRINTELE VEȘNICIILOR” – ambele nume date lui Dumnezeu – „Domn al păcii” (Isaia 9.6)

Rețineți, numele așa cum sunt ele folosite în ebraică exprimă ceea ce ESTE o persoană; fiind numit ceva înseamnă fiind acel lucru. Deci când Mesia este numit „DUMNEZEU TARE” înseamnă că El ESTE Dumnezeul Tare.

(3) Mesia este numit „DUMNEZEU [EL, ELOHIM]” în Vechiul Testament.

Următoarele Scripturi arată că Mesia este numit DUMNEZEU: „spune cetățivilor lui Iuda: «Iată DUMNEZEUL vostru! Iată Domnul DUMNEZEU vine cu putere»” (Isaia 40.9-10). Deja ne-am referit la Psalmul 45.6, unde Mesia este numit DUMNEZEU: „Scaunul tău de domnie, DUMNEZEULE, este veșnic”.

În Psalmul 47.7-8, citim despre a doua venire a lui Mesia: „Căci DUMNEZEU este Împărat peste tot pământul... DUMNEZEU [Elohim] împărățește peste neamuri”. Este foarte clar că Mesia (Hristos) este acela care va domni peste toate popoarele (1 Corinteni 15.24-25, Apocalipsa 11.15, 19.16).

(4) Mesia mai este numit „DOMN” în Vechiul Testament.

În Zaharia 2.10, citim că Domnul a spus: „Căci iată, Eu vin, și VOI LOCUI ÎN MIJLOCUL TĂU”. „Căci DOMNUL, Cel Prea Înalt... este Împărat mare peste tot pământul” (Psalmi 47.2). (Contextul arată că acesta este un psalm mesianic, referindu-se la a doua venire a lui Hristos.)

În Ieremia 23.5-6, citim că Mesia va fi numit „DOMNUL NEPRIHĂNIRII NOASTRE”.

În Psalmul 102.16, ni se spune „Se va arăta în slava Sa”. În Zaharia 14.9, citim că „DOMNUL va fi Împărat peste tot pământul”. Și pentru a dovedi că acest împărat este DOMNUL ÎNTRUPAT, vedem în versetele 3 și 4 ale aceluiși capitol că „Ci Domnul Se va arăta... picioarele Sale vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor”. În Zaharia 12.10, nu există nici o îndoială în privința semnificației următoarelor: „Își vor întoarce privirile spre Mine, PE CARE L-AU STRĂPUNS” – o referință, firește, la Mesia cel răstignit.

Într-o prorocie clară ca și cristalul în Isaia 40.3, Mesia este numit atât „DOMN” cât și „DUMNEZEU”: „Un glas strigă: «Pregătiți în pustie calea DOMNULUI, neteziți în locurile uscate un drum pentru DUMNEZEUL nostru!»”

În Noul Testament, această Scriptură este citată, arătând împlinirea sa în Hristos și în Ioan Botezătorul, premergătorul Lui (Matei 3.1-3).

Atât în Țefania 3.14-15 cât și în Isaia 12.6, aflăm că Iehova Însuși, „Cel Sfânt” din Israel, va fi în mijlocul lor: „Domnul, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău” (Țefania 3.14-15).

Vedem clar că DOMNUL OȘTIRILOR este un titlu al lui Mesia, comparând Isaia 6.1-3, 9-10 cu Ioan 12.40-41, și Isaia 8.13-14 cu 1 Petru 2.5-8.

(5) Isus în Noul Testament a afirmat că este marele „EU SUNT” din Vechiul Testament.

Domnul spune despre El Însuși în Isaia 43.10: „Voi sunteți martorii Mei», zice Domnul, «voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că EU SUNT»”.

Ca urmare este plin de semnificație că Hristos în Noul Testament a făcut aceeași afirmație în Ioan 4.26, 8.24, 58, 13.19. „Să credeți că EU SUNT” (Ioan 13.19). Isus a folosit frecvent expresia „EU SUNT”

în legătură cu o revelație specială a persoanei Sale sau a lucrării Sale:

- „EU SUNT Păstorul cel bun” (Ioan 10.14).
- „EU SUNT Ușa” (Ioan 10.9).
- „EU SUNT Lumina lumii” (Ioan 8.12).
- „EU SUNT învierea și viața” (Ioan 11.25).
- „EU SUNT calea, adevărul și viața” (Ioan 14.6).

(6) Titlurile lui Dumnezeu, Ha-adon și Adoni, sunt date lui Mesia în Vechiul Testament.

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul [Ha-adon], pe care-L căutați” (Maleahi 3.1). „Solul”, care a pregătit calea pentru Domnul (Ha-adon) ce va veni, a fost Ioan Botezătorul, iar Domnul pentru care a pregătit calea a fost Mesia – Isus din Nazaret.

„Domnul a zis Domnului Meu [Adoni]: «Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale»” (Psalmi 110.1). În Ziua Cincizecimii, Petru a citat acest pasaj în predica sa pentru a dovedi atât natura de Mesia cât și de Dumnezeu a lui Hristos din Nazaret. (Vezi Faptele Apostolilor 2.34-36 și Matei 22.41-45, unde Isus Însuși dovedește Fariseilor că Mesia nu este numai Fiul lui David, El este și Domnul lui.)

(7) Vechiul Testament ne mai învață despre PREEXISTENȚA LUI MESIA.

În Proverbe 8.22-31, versete care sunt o descriere a înțelepciunii, citim de asemenea despre pre existența lui Mesia: „Domnul m-a avut înainte de prima dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul” (Versiunea Regelui James). Fără îndoială că această descriere a „Înțelepciunii” personificate este într-adevăr o descriere a veșnicului Mesia.

Noul Testament ne învață, de asemenea, despre pre existența lui Hristos, Cuvântul veșnic: „La început ERA Cuvântul, și Cuvântul... ERA la început cu Dumnezeu” (Ioan 1.1-2).

(8) Vechiul Testament îl prezintă pe Mesia ca „SLAVA DOMNULUI” – o expresie care înseamnă Dumnezeu.

„Atunci se va descoperi SLAVA DOMNULUI și în clipa aceea orice făptură o va vedea” (Isaia 40.5; și 40.3-4, care dovedește că versetul numărul 5 este mesianic).

În Noul Testament, citim despre încarnarea lui Mesia: „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi (și noi am privit slava Lui, O SLAVĂ ÎNTOCMAI CA SLAVA SINGURULUI NĂSCUT DIN TATĂL) plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14).

Dumnezeirea lui Hristos așa cum ne învață Noul Testament

Am arătat mai înainte în Evrei Capitolul 1 că Noul Testament ne învață despre Dumnezeirea lui Hristos (Mesia). Această învățatură despre Dumnezeirea lui Hristos străbate Noul Testament și se poate întâlni în numeroase afirmații directe și sute de implicații. Unele dintre implicațiile Dumnezeirii lui Hristos provin din:

- (1) Puterea Lui de a ierta păcatele (Marcu 2.10-12)
- (2) Dreptul Lui de a fi slăvit (Matei 2.11, 8.2, 14.33, Ioan 1.1-18)
- (3) Puterile Lui supranaturale (vezi toate miracolele Lui, așa cum sunt prezentate în Evanghelii, de exemplu Matei 9.25, 10.1, Marcu 2.10-12, 3.5, 10-11, Ioan 11.41-44)
- (4) Viața Lui fără păcate, dumnezeiască (Evrei 7.26, 1 Petru 2.22, 1 Ioan 3.5; și Luca 18.19, unde Domnul nostru ne-a învățat, direct, că nimeni nu trebuie să-I spună că este bun decât dacă admite că este Dumnezeu, pentru că „Nimeni nu este bun, decât Unul singur, Dumnezeu”)
- (5) Moartea lui ispășitoare, care dovedește Dumnezeirea Lui-fiindcă nimeni altul decât Dumnezeu nu poate ispăși în numele tuturor (Evrei 2.9)
- (6) Învierea trupului Lui, care dovedește caracterul Lui dumnezeiesc (Romani 1.4)
- (7) Multele promisiuni pe care le-a făcut și care necesită pe Dumnezeu pentru a fi împlinite (Matei 11.28-29, 28.19-20, Ioan 14.2-3)
- (8) Faptul că oamenii trebuie să creadă în El așa cum cred în Tatăl (Ioan 14.1-3)

- (9) Faptul că El este Creatorul și Susținătorul universului (Ioan 1.1-3, Coloseni 1.16-17)
- (10) Faptul că El are toate caracteristicile Lui Dumnezeu: omniprezență, omniștiință, omnipotență, etc. (Matei 28.18, 20, Ioan 3.13, 14.23, 16.30)

Unele afirmații directe ale Dumnezeirii lui Hristos

Ioan 1.1-3: „Cuvântul era Dumnezeu”.

Rețineți mărturia izbitoare a Dumnezeirii lui Hristos în Luca 1.68 și 76. Vezi, de asemenea, Ioan 20.28, Romani 9.5, 1 Corinteni 2.8, Coloseeni 1.14, 17, 1 Timotei 6.14-16, Tit 2.13, Evrei Capitolul 1.

SFÂNȚA TREIME

Este un mister dezlegat în învățătura Sfintei Treimi faptul că Mesia trebuie să fie DUMNEZEU și, în același timp, să fie trimis de Dumnezeu: Dumnezeu este un singur Dumnezeu, care există în trei entități – Tatăl, Fiul (Mesia) și Sfântul Duh.

„Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii” (1 Ioan 4.14).

Iată câteva referințe privind Sfânta Treime:

(1) În Geneza 1.1, cuvântul „Dumnezeu” (Elohim) este la plural, și este urmat de un verb (creat) la singular – astfel implicând o pluralitate de entități care formează Dumnezeirea dar care sunt UNA.

(2) În Deuteronom 6.4, cuvântul pentru „unul” (Dumnezeu) este „echad”, care este cuvântul pentru o unitate compusă, nu o unitate absolută. El (echad) este folosit în Geneza 2.24: Adam și Eva (un bărbat și soția lui) vor fi un (echad) trup – două persoane ca „una” (Geneza 11.6, Judecători 20.1).

(3) Sunt multe afirmații directe ale Sfintei Treimi în Vechiul Testament, cum ar fi în Isaia 42.1, 48.11-12, 16-17, 61.1, 63.7-10, Zaharia 2.10-11 și Numerele 6.24-27 (observați singularul „numele Meu” în versul 27 care urmează folosirea de trei ori a numelui „Domn” în versurile 24-26).

(4) Multe scripturi relevă că Dumnezeu este un Dumnezeu triunitar, Tatăl, Fiul, și Duhul Sfânt, cum ar fi Geneza 1.2-3, unde „Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. Și Dumnezeu [Cuvântul] a zis:

«Să fie lumină! Și a fost lumină [Hristos a creat toate lucrurile, chiar și lumina]»». Aceasta arată că a fost Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Duhul, care se mișca deasupra adâncului, și Dumnezeu Fiul, Cuvântul,⁴⁶ care au creat toate lucrurile.⁴⁷ Geneza 1.26 relevă că Dumnezeirea este mai mult decât unul, acolo unde Dumnezeu spune: „Să facem om după chipul NOSTRU, după asemănarea NOASTRĂ” (arătând că Dumnezeu este combinația a trei părți, Dumnezeu este plural, și totuși unul). Acest fapt este, de asemenea, relevat în Geneza 11.7, unde Dumnezeu, Duhul Sfânt și Fiul, Cuvântul, spune: „Haidem! să NE pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora.”⁴⁸

(5) Sfânta Treime este clar învățată în Noul Testament (Matei 3.16-17, 28.19-20, Ioan 14.16, 2 Corinteni 13.14, Efeseni 4.4-6, Evrei 9.14, Apocalipsa 1.4-5).

VII. TIPURI ȘI PROROCIRI INDIRECTE ALE VECHIULUI TESTAMENT ÎMPLINITE PRIN HRISTOS

Biblia este unică prin IMAGINILE-TIP ale lui Mesia care vine, și prin prorocirile sale distincte și clare.⁴⁹

Un „tip” poate fi definit ca o ilustrare a adevărului spiritual, creată prin mijloace divine. O persoană, un loc, un lucru, un eveniment sau o serie de evenimente, prin prorocire și planificare divină, devine o lecție, o IMAGINE – cu corespondență a detaliilor – a anti-tipului (împlinire). Dumnezeu și Hristos, Satana și Antichristul, credincioșii și necredincioșii, viața creștină supusă și lumea, sunt subiectele tipurilor biblice. Chiar și acolo unde nu se găsește nici o prorocire directă, prorociri indirecte (prin tipuri) referitoare la Hristos pot fi urmărite în mod distinct în întreaga Biblie. Cât de adevărat! Tipuri ale lui Hristos

46. Ioan 1.1-3, 10, 14, 1 Ioan 5.7, Apocalipsa 19.13 **47.** Psalmi 33.6-9, Ioan 1.1-2, 1 Corinteni 1.24, 8.6, Efeseni 3.9, Coloseni 1.13, 15-17, Evrei 1.2-3, 10, 2.10, Apocalipsa 4.11 **48.** Geneza 3.22, Isaia 6.8 **49.** Biblia este unică, nu are egal – nu are un rival serios – în orice privință. (1) Este singura carte din lume care conține o prorocire reală. (2) Numai Biblia conține un sistem complex de „tipuri” în Vechiul Testament, împlinite în Noul Testament, așa cum se arată în acest capitol. (3) Numai Biblia conține istoria unor miracole reale, credibile, confirmate de martori adecvați. (4) Dintre toate cărțile din lume, numai Biblia prezintă pe Dumnezeul-Om perfect (Mesia). (5) Numai Biblia, dintre toate cărțile de istorie națională, prezintă personajele sale în mod imparțial, așa cum sunt, cu slăbiciunile și eșecurile lor și cu punctele lor forte. (6) Numai Biblia, dintre toate cărțile vechi, este în acord cu toate fenomenele naturii și cu descoperirile științifice adevărate la care se referă, deși a fost scrisă cu mult înainte de epoca științifică modernă. (7) Deși a fost scrisă de aproape patruzeci de autori umani, Biblia are o UNITATE fenomenală care demonstrează supravegherea autorului divin.

– imagini profetice care oferă prorociri indirecte – abundă în Vechiul Testament. Am putea scrie o carte de câteva sute de pagini și de-abia am pătrunde în domeniul vast al tipurilor biblice. În spațiul nostru limitat, nu putem decât să sugerăm câteva dintre minunile acestui domeniu al cercetării și studiului Bibliei.

Crucea lui Hristos probabil că are mai multe prevestiri și mai multe tipuri care prevăd și prefigurează sacrificiul Fiului lui Dumnezeu, decât orice alt obiect din Biblie. Fiecare Miel care este sacrificat în timpul sărbătorii care este numită (în limbajul Bibliei în limba română) Paștele Evreiesc (împreună cu ceremonialul punerii sângelui mielului pe tocul ușii și mâncatul mielului rumenit – vezi Exodul 12.1-13),⁵⁰ fiecare jertfă levitică adusă la altar și sacrificată (Leviticul Capitolele 1-6) și fiecare altă jertfă de sânge oferită, de la ora focului la altarul lui Abel până la ultimul Paște evreiesc al săptămânii patimilor, arată cu un deget înflăcărat spre crucea din Golgota! Și acolo vedem convergența a mii de rânduri de prorociri indirecte asemenea unui punct concentric arzător de slavă nemărginită. Oriunde ați citi în Vechiul Testament, veți găsi imagini ale lui HRISTOS.

În Geneză (în special plină de prefigurări profetice ale lui Hristos) îl găsiți pe ADAM prezentat drept cel dintâi creat de Dumnezeu – un tip de Hristos, drept cel dintâi al noii creații (1 Corinteni 15.45-49). ARCA a fost singurul mijloc de a salva oamenii de judecata potopului (Geneza Capitolele 6-9). Hristos este arca mântuirii; cei care, prin credință, vin la El sunt mântuiți de venirea potopului judecării lui Dumnezeu împotriva păcatului. Jertfa lui ISAC este, în special, un tip bogat (Geneza Capitolul 22) al jertfei Lui Isus făcută de Tatăl Lui. Viața lui IOSIF – preaiubit de tatăl său, dar urât și respins de frații lui (Geneza Capitolul 37) – este o imagine uimitoare, cu peste 100 de caracteristici corespunzătoare, a Domnului Isus Hristos, care a fost și el preaiubit de Tatăl Lui dar urât și respins de frații Lui. Iosif a fost trimis la un neam care nu era de origine ebraică, unde a găsit o mireasă și a asigurat mijlocul de a hrăni mulțimea și de a o salva de la distrugere (Geneza Capitolele 39-47); astfel, Hristos, respins de frații Lui (evreii), a fost propovăduit celorlalte popoare – și mulțimi numeroase au fost păstra-

50. Când Mielul Paștelui Evreiesc a fost rumenit, a fost pus pe proțap în lungul trupului lui și de-a curmezișul lui de la umăr la umăr; fiecare Miel a fost astfel străpuns ca pe cruce. În mod asemănător, când Moise a ridicat șarpele de aramă (Numeri Capitolul 21) nu l-a ridicat pe o nuia, ci pe un băț format din doua bucăți de lemn în semn de cruce, folosit ca suport de drapel.

te și hrănite cu Pâinea Vieții de El. Iosif, în sfârșit, se arată fraților lui și devine mijlocul lor de salvare. Și Hristos, în zilele de pe urmă, Se arată celor din Israel și îi salvează pe mulți dintre ei (Zaharia 12.10, Romani 11.25-26).

În Exod, vedem nu numai MIELUL PASCAL (la care s-a făcut referire deja în Exod Capitolul 12), ci și viața și lucrarea lui MOISE ca un remarcabil tip al lui Hristos. Moise, mai întâi respins de frații lui, fuge în altă țară, unde găsește o mireasă. Mai târziu, când se întoarce să elibereze Israel, el este acceptat drept conducător și îi scapă de robie (Egipt) cu o mare victorie. Acest tip al lui Hristos este palpitant, deoarece vorbește despre respingerea lui Hristos la prima Lui venire în Israel și eventuala Lui acceptare și conducere a Israelului (Faptele Apostolilor 7.22-37, în special versul 35).

Viața lui DAVID, în 1 și 2 Samuel, este o imagine similară a lui Mesia. David a fost păstor în tinerețe. Mai întâi a fost respins de Saul, care a încercat să-l ucidă; mai târziu, David a fost acceptat de popor, uns și încoronat ca rege. Și astfel Hristos devine un TIP al marelui David, care a fost mai întâi „PĂSTORUL CEL BUN” care Și-a dat viața pentru oile Lui; mai târziu El va domni ca ÎMPĂRAT.

ARON și MELHISEDEC îl înfățișează pe Hristos ca MARE PREOT; MOISE și SAMUEL (și restul prorocilor) sunt figuri, umbre sau tipuri ale lui Hristos ca Mare Prooroc.

Hristos a explicat ȘARPELE DE ARAMĂ ridicat pe o prăjină înaintea poporului ca un mijloc de salvare de la judecata morții care s-a coborât asupra lor datorită păcatului lor (Numeri 21.5-9), ca TIP AL LUCRĂRII SALE DE RĂSCUMPĂRARE ȘI MÂNTUIRE PRIN CRUCEA LUI (Ioan 3.14-18).

IONA, înghițit de balenă, trecând printr-o experiență într-un fel spus de „viață și înviere”, și apoi predicând popoarelor, este o imagine a Celui ce a fost „trei zile și trei nopți” în inima pământului, și care s-a arătat – la fel ca Iona – prin înviere (Matei 12.40, unde Hristos Însuși face din experiența lui Iona un tip al Lui, în moarte și înviere).

CORTUL (Exodul Capitolele 25-31, 35-40) este unul dintre cele mai cuprinzătoare și semnificative tipuri. Preoția lui, jertfele lui, mobilarea lui, aranjarea lui – toate Îl simbolizează pe HRISTOS, și felul în care credinciosul se apropie de Dumnezeu prin Hristos.

(1) Altarul de aramă simbolizează ispășirea păcatelor prin sânge.

- (2) Ligheanul de curățire simbolizează sfințirea prin „spălarea cu apa Cuvântului” (Efeseni 5.26).
- (3) Masa pentru pâine este un tip al lui Hristos, mâncarea și puterea poporului Lui.
- (4) Sfeșnicul de aur, cu cele șapte brațe, este un tip al lui Hristos, lumina lumii.
- (5) Altarul pentru tămâie reprezintă rugăciunea și implorările care se ridică spre scaunul de domnie al lui Dumnezeu (Apocalipsa 8.3).
- (6) Scaunul îndurării (capacul ispășirii), în Locul prea sfânt, reprezintă pe Hristos ca singurul mijloc prin care oamenii sunt socotiți neprihăniți și obțin acces la prezența lui Dumnezeu. (Luca 18.13, unde rugăciunea vameșului: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul”, poate fi parafrazată astfel „Dumnezeule, întâlnește-mă la Scaunul îndurării”).
- (7) Arca, din Locul prea sfânt, vorbește despre Hristos ca despre reprezentantul și mediatorul nostru la dreapta lui Dumnezeu. Arca a fost făcută din lemn, acoperită cu aur pur (Exod 25.10-11). Aceasta ne vorbește despre caracterul uman (lemn) și cel divin (aur pur) al lui Hristos. În arcă erau trei lucruri: „un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise, și tablele legământului” (Evrei 9.4). Acestea ne vorbesc prin tipuri și imagini ale lui Mesia, cum ar fi, pâinea care s-a coborât din Ceruri, învierea Lui și respectarea perfectă a legii. El a fost singurul care nici măcar în inima Lui nu a încălcat legea. Arca este de asemenea un tip care îi simbolizează pe cei care au fost mântuiți prin credința în Isus Hristos. Dacă suntem fii lui Dumnezeu, trebuie să avem în noi următoarele:
 - (A) Pâinea Vieții, care este Isus Hristos. Numele lui este „Cuvântul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 19.13).
 - (B) Prin persecuții suntem trecuți prin foc; devenim ca aurul, dacă nu ne dezicem de Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent de intensitatea focului. Menținându-ne credința în Cuvântul lui Dumnezeu, devenim puri ca aurul.
 - (C) Toiagul lui Aaron era o creangă moartă, fără rădăcină, și totuși a înflorit și a făcut fructe. Cu alte cuvinte, dacă îl purtăm pe Hristos în noi, respectăm porunci-

le lui Dumnezeu. Astfel, Hristos trăiește și lucrează în noi. Hristos este învierea; și noi vom învia fiindcă Cel care este Viața nu moare niciodată. Astfel, trăim veșnic în Rai, când ne dăm duhul. Trupul nostru carnal este mort ca o creangă, dar duhul nostru nemuritor trăiește veșnic în paradis datorită Pâinii Vieții care este Prințul Vieții, care este EU SUNT, Alfa, Omega, începutul și sfârșitul (Ioan 6.35, 8.58, Faptele Apostolilor 3.15, Apocalipsa 22.13).

(8) Cortul însuși ne vorbește despre încarnare – Hristos locuind în mijlocul poporului Lui (Ioan 1.14).

Scândurile, picioarele (pedestalurile), perdelele, acoperișul, TOT ce este asociat cu cortul și scopul lui, este un tip al lui HRISTOS într-un fel sau în altul.

SĂRBĂTORILE DOMNULUI, în Levitic Capitolul 23, sunt o reprezentare frumoasă și progresivă a lucrării lui Hristos pentru oamenii Lui și desfășurarea planului lui Dumnezeu, prin Hristos, în special cu privire la Israel.

Și astfel povestea minunată a TIPURILOR din Vechiul Testament se desfășoară, oferindu-ne revelații mari și ușor de înțeles ale lui Mesia care vine și a persoanei și lucrării Lui.

Tipologia mesianică din Vechiul Testament deschide ușa unei înțelegeri mai depline a lui Mesia, Hristosul lui Dumnezeu. Cartea Evreilor arată clar că aceste extraordinare tipuri din Vechiul Testament NU sunt rezultatul întâmplării, ci au fost planificate, în mod divin, pentru a ne oferi imaginile lui Hristos și ale jertfei Lui de pe cruce (Evrei Capitolele 5-10). Într-adevăr, ni se spune că Moise, când era gata să facă cortul, i s-a spus „să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte” (Evrei 8:5). Cu alte cuvinte, DUMNEZEU a planificat tipurile – viețile oamenilor, instituțiile cum ar fi cortul și slăvirea care avea loc în el și evenimentele din istoria Israelului – ca să servească drept ilustrări și umbre „ale lucrurilor cerești”.

CONCLUZIE

Credem că am demonstrat clar următoarele:

(1) Nu numai că prorocirea din Biblie este adevărată, și o astfel de prorocire se află numai în Biblie, dar această prorocire (2) DOVEDEȘTE fără nici o îndoială că Isus din Nazaret, persoana centrală din Noul Testament, este Mesia din Vechiul Testament, (3) că acest Mesia (Hristos) este DUMNEZEU întrupat, (4) că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, (5) că Dumnezeu din Biblie este singurul Dumnezeu adevărat, și (6) că mântuirea sufletului omenesc depinde în întregime de credința în Hristos și de ceea ce suferit El pe cruce ca Răscumpărător al mântuirii veșnice a omului.

Mai mult, deoarece aceste fapte mari nu sunt numai adevărate dar se pot și DOVEDI prin dovezile aduse în această carte, este datoria fiecăruia dintre noi nu numai să creadă în Hristos pentru a fi mântuit, ci să se predea Domniei Lui și să trăiască pentru El. Deoarece Biblia ne spune că destinul veșnic al omului depinde de credința în Hristos („Cine crede în FIUL, are viață veșnică: dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” [Ioan 3.36]), ar trebui să fie cea mai mare dorință a noastră să spunem altora aceste fapte și să le comunicăm că „nu este sub cer nici un alt NUME dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4.12).

„DAR LUCRURILE ACESTEA AU FOST SCRISE, PENTRU CA VOI SĂ CREDEȚI CĂ ISUS ESTE HRISTOSUL, FIUL LUI DUMNEZEU; ȘI CREZÂND, SĂ AVEȚI VIAȚA [VIAȚĂ VEȘNICĂ] ÎN NUMELE LUI” (Ioan 20.31).

Dacă doriți să aveți viață veșnică, spuneți această rugăciune:

Domnul și Dumnezeu meu, fie-ți milă de sufletul meu păcătos.⁵¹ Cred că Isus Hristos este Fiul Dumnezeului viu.⁵² Cred că El a murit pe cruce și Și-a vărsat sângele prețios pentru iertarea păcatelor mele.⁵³ Cred că Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți prin puterea Sfântului Duh⁵⁴ și că El stă la dreapta lui Dumnezeu în acest moment, auzind confesiunea păcatului meu și această rugăciune.⁵⁵ Deschid ușa inimii mele și Te invit în inima mea, Doamne Isuse.⁵⁶ Spală-mi toate păcatele mele murdare în sângele prețios pe care L-ai vărsat în locul meu pe cruce la Golgota.⁵⁷ Tu nu mă vei respinge, Doamne Isuse; Tu îmi vei ierta păcatele și îmi vei mântui sufletul. Știu asta deoarece Cuvântul Tău, Biblia spune așa.⁵⁸ Cuvântul Tău spune că Tu nu respingi pe nimeni, și asta mă include și pe mine.⁵⁹ De aceea, știu că m-ai auzit și știu că mi-ai răspuns, și știu că m-ai mântuit.⁶⁰ Și îți mulțumesc, Doamne Isuse, pentru că mi-ai mântuit sufletul și îți voi arăta mulțumirea mea făcând ceea ce-mi poruncești și nu voi mai păcătui.⁶¹

Acum că ești mântuit, este porunca Domnului să fi complet scufundat și botezat în apă, în numele Tatălui și în numele Fiului și în numele Sfântului Duh. Urmează toate poruncile lui Dumnezeu și trăiește.

51. Psalmi 51.5, Romani 3.10-12, 23 **52.** Matei 26.63-64, 27.54, Luca 1.30-33, Ioan 9.35-37, Romani 1.3-4 **53.** Faptele Apostolilor 4.12, 20.28, Romani 3.25, 1 Ioan 1.7, Apocalipsa 5.9 **54.** Psalmi 16.9-10, Matei 28.5-7, Marcu 16.9, 12, 14, Ioan 2.19, 21, 10.17-18, 11.25, Faptele Apostolilor 2.24, 3.15, Romani 8.11, 1 Corinteni 15.3-7 **55.** Luca 22.69, Faptele Apostolilor 2.25-36, Evrei 10.12-13 **56.** 1 Corinteni 3.16, Apocalipsa 3.20 **57.** Efeseni 2.13-22, Evrei 9.22, 13.12, 20-21, 1 Ioan 1.7, Apocalipsa 1.5, 7.14 **58.** Matei 26.28, Faptele Apostolilor 2.21, 4.12, Efeseni 1.7, Coloseni 1.14 **59.** Matei 21.22, Ioan 6.35, 37-40, Romani 10.13 **60.** Evrei 11.6 **61.** Ioan 5.14, 8.11, Romani 6.4, 1 Corinteni 15.10, Apocalipsa 7.14, 22.14

Literatura Pastorului Alamo și cartea *Mesia* este disponibilă în multe limbi.

Citește tot despre biserică și ascultă muzica bisericii pe website-ul nostru www.alamoministries.com.

Biblia sunt disponibile pentru cei care nu își permit. Cereți și alte publicații evanghelice scrise de Pastorul Alamo. Disponibile mai sunt și mesaje înregistrate pe CD sau casetă.

Emisiunile de la radio ale Pastorului Tony Alamo pot fi ascultate oriunde în Statele Unite, Canada, și în întreaga lume. Pentru a primi informații despre stația radio din regiunea în care locuiți și la care poate fi ascultat Pastorul Alamo, trimiteți-ne un e-mail la info@alamoministries.com sau sunați la 479-782-7379. Explorați website-ul Pastorului Tony Alamo la www.alamoministries.com sau ascultați mesajele lui la www.wmqm1600.com.

Câștigați suflete. Deveniți un distribuitor al publicărilor evanghelice și mesajelor înregistrate ale Pastorului Tony Alamo. Pentru informații, trimiteți solicitările dumneavoastră prin e-mail la info@alamoministries.com sau un fax la 479-782-7406.

Tony Alamo, World Pastor
Tony Alamo Christian Ministries Worldwide
P.O. Box 6467
Texarkana, Texas 75505 USA
Linie telefonică non-stop pentru
rugăciuni și informații:
(479) 782-7370
Fax (479) 782-7406
www.alamoministries.com

Lucrările Creștine Tony Alamo asigură cazare, cu tot ce este necesar pentru viața zilnică, tuturor celor care doresc să-și dedice viața slujirii lui Dumnezeu cu toată inima, sufletul, mintea și puterea.

Slujbe se țin în fiecare seară al orele 20.00
și duminica la orele 15.00 și 20.00
la următoarele adrese:

În zona Los Angeles : 13136 Sierra Hwy.
Canyon Country, California 91390

4401 Windsor Dr., Fort Smith, Arkansas 72904

Slujbe se mai țin în Elizabeth, New Jersey, și de asemenea la
15 minute la sud de Texarkana, Arkansas.

Telefonați pentru adrese.

SE SERVEȘTE O MASĂ DUPĂ FIECARE SLUJBĂ

Transport gratuit la și de la slujbă asigurat la:

Hollywood Blvd. & Highland Ave., Hollywood, California,
zilnic la 18.30, iar duminica la 13.30 și 18.30.

ACEASTĂ PUBLICAȚIE EVANGHELICĂ POARTĂ ADEVĂRATUL
PLAN AL MĂNTUIRII (Faptele Apostolilor 4.12).
DAȚI-O ȘI ALTORA.

Aceia dintre dvs. care sunteți în alte țări, vă încurajăm să traduceți acest material în limba dvs. maternă. Dacă o tipăriți din nou, vă rugăm să introduceți aceste drepturi de autor și înregistrare:

© Drepturi de autor 1980, 1990, aprilie 2000, august 2003, ianuarie 2006, septembrie 2006 Toate drepturile rezervate
 World Pastor Tony Alamo © Înregistrat 1980, 1990, aprilie 2000, august 2003, ianuarie 2006, septembrie 2006

(Tony Alamo Christian Ministries Worldwide is a division of Music Square Church, Inc.)